

ΠΩΝΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

9

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 114

ΔΗΜΙΤΡΗΣ
ΕΛΛΑΣ
Α.Ε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ: ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 [ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100] ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.100 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ
"ΙΝΤΕΛΛ"

ΤΗΛ. 21492

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΜΑΥΡΕΑ - ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δι' ἑν ἄτομον

Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν περιποίησιν τῶν ποδιῶν σας, μετὰ τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ραδιοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅπως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ μεγάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλλιτέχνις κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐπιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2-Τηλ. 29-388

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παιδολόγος - Παιδίατρος

Ὁρφῆως 47 - Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ὥς ἄνω δελτίον ἀνταλλάσσειται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου διὰ κοινικοῦ εἰσιτηρίου, ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ φόρου μόνον.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α - Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτέρων διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἑλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΑΡΧΑΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τμήμα

16.885

36014

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ Δίδες

Μὴν γελιέσθε μετὶς μεγάλαις ρεκλάμας καὶ τὰ μεγάλα λόγια.

Αὐτοὶ ἀποτυγχάνουν καὶ καῖνε τὰ μαλλιά σας

PERMANANT

με φαρδιὰς γλώσσας καὶ χονδρὰς μπούκλες μόνον ὑποκείμενον ὑπὸ Κ ο μ μ ω τ ῆ ρ ι ο ν ΠΑΝΤΕΛΗ.

ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 15Α

Ἰδικὸν Μηχανισμὸν διὰ τὰ ἀποτυχημένα Μαλλιά.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ
«ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ»

Ἐκυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται διὰ τοῦ πρακτορείου καὶ τῶν βιβλιοπωλείων τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, τὸ πρωτοχρονιάτικον πανηγυρικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ γνωστοτάτου πλέον λογοτεχνικοῦ καὶ γενικοῦ περιοδικοῦ μας «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ», μετὰ τὴν ἐκλεκτοτέραν συνεργασίαν ποὺ εἶδε μέχρι σήμερον ἡ φιλοσοφικὴ καὶ πνευματικὴ μας ζωὴ.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Με την άφιξιν των νέων μηχανημάτων μας τελειοποιήσεως 1936. Δηλούμεν υπευδύνως πώς μόνον έμείς θα παρουσιάσωμεν θαυμασίας φυσικάς Κομμώσεις PERMANANT κατάλληλες διά τούς χορούς καί συγκεντρώσεις χωρίς να άποχρωματίζονται τά μαλλιά όπως σε πολλές από σάς συνέβη με την συνηθισμένη κοινή PERMANANT.

Έχετε υποχρέσιν διά την έπιτυχίαν των μαλλιών σας να μάς έπισκεφθήτε.

PERMANANT - ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

Τό θαυμάσιο μυθιστόρημα
του ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ
(συγγραφέως του ("Ο Άνδρας μου,")

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΗΣ

Αί περιπέτειαι μιās μικρούλας
πού έδέχθη τόν πιο άταίριαστο
γάμο κι' έγνώρισε όλες τίς
περιπέτειες κι' όλες τίς συγκινήσεις

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ποιος την κύτταζε στο πρόσωπο ασφαδώς θα άπορούσε πώς μια κυρία, τόσο όχη καί τόσο λυπημένη, άπεφάσισε ν' αγοράση μια μάσκα για να πάη στο χορό των μετεμφισμένων.

Κι' όμως ή κυρία διάλεξε μια από ένα κατάστημα χωρίς να δείξη κανέναν ιδιαίτερο ένθουσιασμό για την έκλογή που έκανε, όπως μερικές γυναίκες που όχι μόνον ένθουσιάζονται αλλά έρωτεύονται κυριολεκτικά τό καινούργιο φόρεμα ή άλλο άντικείμενο που αγοράζουν. "Όχι, ή κυρία έδειξε μονάχα μια κρυφή χαρά κι' άφου διάλεξε κι' ένα ωραίο φάσμα στο κατάστημά της είπε στον καταστηματάρχη να τό στείλη στη λεωφόρο Ουμβέρτου άριθ. 5. "Επλήρωσε κι' έφυγε.

—Ποιός ξέρει τι σκέψεις της βασάνιζαν τό μυαλό; σκέφτηκε ό καταστηματάρχης ενώ με προσποιημένο χαμόγελο ύποδεχόταν μιάν άλλη πελάτισσα.

—Ναί, χρειαζόταν μεγάλο θάρρος, σκεφτόταν ή κυρία με τη μάσκα, να τολμήσω να παρουσιαστώ κάτω από τά μεγάλα φώτα, μέσα στην άναμπουμπούλα, στην τρέλλα του χορού.

Δέν έννοιωθε μέσα της την χαρά εκείνη, τη συγκίνηση που δημιουργείται στη ψυχή καθενός που πηγαίνει να συμμετάσχη σε μια τέτοια διασκέδαση. Καί πώς μπορούσε να συμβάλει διαφορετικά; "Ήταν μια γυναίκα που υπέφερε πολύ στη ζωή της. "Ο άνδρας της την μισούσε, δέν της μιλούσε καθόλου καί δέν την κυττούσε πιά στο πρόσωπο. Κι' όμως δέν είχε κάνει τίποτε τό κακό για να της αξίζει μια τέτοια καταδίκη. Άπεναντίας, εκείνος έδημιούργησε μετάξυ των αυτών την ψυχρότητα, καί μ' όλα ταύτα έρριχνε όλα τά βάρη επάνω της.

Εκείνος γύρισε από τόν βραδυνό χορό της Πέμπτης. Κι' όταν ούτή που πέρριζε; στο σπίτι δλόκληρες ώρες βουτηγμένη στο μαρτύριο της ζήλειας, τόν ρώτησε αν είχε περάσει καλά τη βραδυά του, δέν της άπάντησε. Γιατί ό Άνδρέας έτσι ήταν φτιαγμένος: ένθουσιώδης, καί φλογερός στο πάθος του, αλλά καί κακός καί έγωιστής γιατί νόμιζε πώς είχε δίκιο πάντοτε.

Από τό βράδυ εκείνο που επέστρεψε από τόν χορό άλλαξε τελείως άπέναντι της γυναίκας του καί την έθεωρούσε σαν ξένη, σαν ένα άψυχο άντικείμενο.

—Επί τέλους! Επί τέλους! μουμούρισε ό Άνδρέας μόλις άντίκρυσε την κυρία με τη μαύρη μάσκα. Πόσο είμ' ευχαριστημένος πού σάς ξαναβρίσκω. Άπό την περασμένη Πέμπτη πού σάς γνώρισα, δέν έπαφα ούτε στιγμή να σάς σκέπτομαι. Γιατί ό πήρξατε τόσο σκληρή καί δέν θελήσατε να μου πείτε τό νομά σας κι' ούτε μια λέξι; "Η μαύρη μάσκα δέν το άπάντησε. Χόρευε έδω κι' εκεί σαν μια πεταλούδα, χωρίς να φοβάται μήν φανή τό όχη καί λυπημένο της πρόσωπο, πού ό Άνδρέας προσπαθούσε να τό μαντεύση κάτω από τη μάσκα της. Καί στην ώρα του χορού είδε με μεγάλη της χαρά πώς σ' έναν άνθρωπο σαν τόν Άνδρέα, έγωιστή καί φοβερό, στον όποιο ποτέ δέν έτόλμησε να μην το άπαντήσει, πώς τώρα είχε τό θάρρος να το άρνηται καί την πιο μικρή λέξι, να το ξεφεύγει καί να τόν πεισμών.

Καί μέσα στη μετεμφισή της ή Μαρία έπείραζε ό καταστηματάρχης ενώ με προσποιημένο χαμόγελο ύποδεχόταν μιάν άλλη πελάτισσα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΓΚ. ΣΜΟΥΣ

νοιωθε τη ζωή, την τόλμη, την τρέλλα! "Υστερα από τόν χορό όμως, μετά τίς δυό από τά μεσάνυχτα, ενώ ή Μαρία προσπαθούσε να ξεφύγει χωρίς να την ιδή κανείς καί να πάρη ένα αυτοκίνητο για να γυρίση στο σπίτι, έννοιωσε πίσω της τόν Άνδρέα που άνοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου της είπε:

—Τούλάχιστον θα μου επιτρέψετε να σάς συνοδεύσω στο σπίτι. Πού κατοικείτε;

—Στη λεωφόρο Ουμβέρτου-άριθ. 5, δεύτερο πάτωμα.

Τό σφιγμένο χέρι του Άνδρέα γύρω από τη μέση της, άρχισε να άπομακρύνεται σαν να έχασε τη δύναμή του.

Ναί, ήταν ή Μαρία. Άφου έβγαλε τη μάσκα, όχη δπως πάντα, στάθηκε άκουμπισμένη στα τζάμια του ποραθούρου καί περίμενε την άπόφασή του.

Ενας τρομερός φόβος την κατέλαβε καί μια σκέψη της γέμισε τό μυαλό:

Μήπως ό Άνδρέας, άπογοητευμένος από την άποτυχία του, άρπαζε ένα όπλο καί την έσκοτώνει; Γιατί ούτή ή τρομερή σιωπή;

Η Μαρία δέν μπόρεσε να κρατηθή. Γύρισε καί το είπε:

—Άνδρέα!

Εκείνος ξαπλωμένος ύπτιος στο κρεβάτι, ντυμένος δπως ήταν, σκεφτόταν πώς δλοι του οι κόποι καί ή άγωνία ήσαν μάταιοι, γιατί ή περιπέτειά του κατέληξε σε μιάν άπογοήτευση.

Αλλά γιατί διψούσε άκόμη περιπέτειες, άφου είχε κοντά του τη γυναίκα που το άγγιξε τόσο πολύ την καρδιά με την άγνή της άγάπη;

Καί τότε, γιατί να ζητήση άλλο άφοσίωση καί στοργή;

Την θυμήθηκε όταν ήταν μικρούλα, την έποχή που άρραβωνιάστηκαν καί την έβλεπε κοντά στο μικρό ποτάμι, ανάμεσα στα χαμόκλαδα να της φυσά ό άνεμος τά χρυσόξανθά της μαλλιά.

Πόσο λαχταρούσε τότε την Μαρία. Καί σκεφτόταν. «Μια μέρα θα γίνω δική μου. Θα την πάρω στο σπίτι μου! Πόσο την άγαπώ! Πόσο την λατρεύω!»

Καί τώρα ήταν εκεί, άκίνητη, όχη, με κομματοσμένη την καρδιά, κοντά στα τζάμια του ποραθούρου.

Τη στιγμήν εκείνη ή Μαρία γύρισε καί τόν ρώτησε για μια φορά άκόμη: —Τι έχεις Άνδρέα; Είσαι κουρασμένος;

Τόν έπλησίασε κι' εκείνος της πήρε τό ένα χέρι καί τό έφερε στα χείλη του. Ποιά γυναίκα έκτός από την Μαρία μπορεί να σύχωρήση τόν Άνδρέα καί να τόν κάνει να νοιώση τόν πόνο καί την φλογερή της άγάπης.

Πού θα μπορούσε να βρη μια τόσο μεγάλη άγάπη, καί ποιά γυναίκα θα τόν περιέβαλλε μ' αυτή τη στοργική τρυφερότητα;

Σήκωσε τό βλέμμα καί μ' ένα γλυκό χαμόγελο, κύτταξε τό όχη πρόσωπό της πού την στιγμήν εκείνη τό στόλιζαν δυό χονδρά δάκρυα σαν μαργαριτάρια.

ΓΚ. ΣΜΟΥΣ

A black and white woodcut illustration depicting a scene within a stone archway. On the left, a man stands with his back to the viewer, wearing a wide-brimmed hat and a dark, textured cloak. He is looking towards a woman on the right. The woman is dressed in a dark, heavy cloak and a headscarf, and she is pointing her right index finger directly at the man. The archway is constructed from large, rough-hewn stone blocks, with vertical lines suggesting the texture of the stone. The background within the arch is a light, textured surface, possibly a wall or a sky. The overall style is that of a 19th-century woodcut, with bold lines and a high-contrast, textured appearance.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ

Κολοσσός αληθινός ο Μπουσίλωφ, ο επιλεγόμενος Κοκκινότριχης, ήταν ιδιοκτήτης του "μπάρ των Χαμένων Έλκυθρων".

Κρατώντας στόνα χέρι το ποτήρι του Ούισκυ και στο άλλο το ρεβόλβερ φώναζε:

— Χόρεψε μικρέ. Χόρεψε σου λέω!

Έπάνω στο τραπέζι όπου το είχαν ανεβάσει με το στανιό, ένα παιδί 13 χρονών, ικέτευε!

— Δεν μπορώ άποψε, Κοκκινότριχ. Δεν βαστούν τα πόδια μου.

— Όστε έτσι; Τώρα θα δής.

Και γελώντας ο άπασιος Μπουσίλωφ άρχισε να πυροβολή στα πόδια του μικρού, που χοροπήδαγε κομικώτατα για ν' αποφύγει τις σφαίρες.

— Όλοι οι θαμώνες του "μπάρ" είχαν ξεκαρδιστή στα γέλια με

την «άτραξιόν» αυτή.

— Έξαφνα άνοιξε η πόρτα και μπήκε

ένας νέος κρατώντας την εφημερίδα του.

— Φάνει πιά! φώναζε του Κοκκινότριχη

βγάζοντας το ρεβόλβερ του. Ψηλά τα χέρια!

— Ποιος είσαι σύ; του άποκοιήθηκε ά-

πειλητικά ο μπάρμπα.

— Αστυνομικός Στόρν, της Εφίππου

Χωροφυλακής. Έλα εδώ, μικρέ, και κά-

θισε κοντά μου.

Και τώρα, πρόσθεσε στρεφόμενος στον

Κοκκινότριχη, χόρεψε έσύ! Γρήγορα. Άλ-

λουώς πυροβολή!

Το δάκτυλό του άκουμπουσε στήσανδάλι

ο Μπουσίλωφ πήγε ν' άρπάξει μία

μποτίλια αλλά η γροθιά του Στόρν, τον

ξάπλωσε χάμω. Σηκώθηκε σέ λίγο, αλλά

και πάλι ο αστυνομικός τον άρχισε στις

γροθιές ώπου στο τέλος τον άνάγκασε

ν' άνοίξει την πόρτα και νά φύγει ντρο-

πισμένος.

Ο Στόρν πλησίασε το προστατευόμενόν του

— Πώς σέ λένε και τι δουλειά κάνεις εδώ;

τον ρώτησε.

— Με λένε Σεβερέν και είμαι λατιζέρος

στο μπάρ. Ο Κοκκινότριχης με βάζει νά

χορεύω με το στανιό για νά διασκεδάξω ή

πελατεία του. Φοβούμαι όμως ότι θα σάς

εκδιζηή για την επέμβασή σας.

— Μή σέ νοιάζει μόνο φέρε μου κάτι

νά φάω γιατί ταξιδεύω από τα χαράμ-

ματα. Κυνηγώ κάποιον Σέριοτ, άμερικανό

γκάγκστερ, που δραπέτευσε από τη φυλακή

Θά σου δείξω τη φωτογραφία του, νά μου

πής άν τον είδες νά περάσει από δω—άν

και λένε πώς δεν έχει το ταίρι του στο νά μεταμφέεται.

— Έξαφνα κάποιος τον άγγιξε στο μπράτσο.

— Άν κυνηγάς τον Σέριοτ, του ψιθύρισε εμπιστευτικά, μπορώ

νά σέ βεβαιώσω πώς έχκατέλυνε τη Βιεγβίλ σήμερα το πρωί.

Κάπου κοντά θά βρισκείται ακόμα.

Ο Στόρν τον κύτταξε ύποπτα. Ήταν ο τύπος του γέρου Χρυ-

σοθήρα που δεν μπόρεσε νά κάμει τί τίχνη του. Ήταν μονόφθαλμος

και μία γενειάδα σκέπαζε το μισό πρόσωπό του.

— Γιατί τον καταγγέλλεις; ρώτησε.

— Συναντηθήκαμε πριν από τρία χρόνια στο Σικάγο και μου

έκλεψε όλα τα λεφτά στο παιχνίδι. Γιαυτό όρκίστηκα νά τον έχ-

δικηθώ. Δεν τόλμησα νά τον πλησιάσω γιατί θά με σκότωνε.

Πήρε το δρόμο της λίμνης Μαρί.

— Φεύγω, άμέσως, είπε ο Στόρν. Κάπου σίγουρα θά σταμάτησε,

Γενματίστε πρώτα, συμβούλευσε ο Χρυσοθήρας. Σάς κερώ

και καφέ, εύχόμενος νά συλλάβετε τον Σέριοτ. Και άδιασε μέσα

στο άδειαν ποτήρι του αστυνομικού το περισκεύα από το μπρίκι

που είχε μπροστά του.

Ο Στόρν γενματίσε, ήπιε τον καφέ, και τη στιγμή που φορούσε

το «σκι» τον πλησίασε ο μικρός Σεβερέν και τούπε σιγανά:

— Κύριε άστυνόμνε, άνησυχώ. Αιτός που σου μίλησε είναι ά-

γνωστος εδώ μέσα. Μήπως είναι κανένας συνένοςος του Σέριοτ;

— Άδύνατον. Ο Άμερικανός δεν έχει συνένοςους. Αιτό τό ξερω.

— Φυλαχθήτε και από τον Κοκκινότριχη. Κάπου θά σάς πα-

ραμωμένη.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ποτέ έως τά τώρα δεν είχε ιδεί ώραιότερο θέαμα. Ή καρδιά της έσκιρτησε από μία δυνατή συγκίνηση γεμάτη από θαυμασμό και ένθουσιασμό, ενώ ή νεότης της έφοβήθη από τον καινούργιο αυτόν κόσμο που έβλεπε για πρώτη φορά και μία θερμή προσευχή ξέφυγε από τά χείλη της.

— Θεέ μου! προστάτευσέ με, είμαι τόσο μικρή και είναι μπροστά μου τό άπειρον.

Έπειδή ήθελε νά κατατοπισθί καλλίτερα έμπήκε σέ ένα μαγαζάκι του χωριού, άγόρασεν ένα χάρτην του μέρους και λίγο άργότερα, με τον χάρτην άπλωμένον σ' ένα τραπέζι του καφενείου, με τά φρούδια συνωφρωμένα από την

προσπάθειάν της και την προσοχήν, άκολουθούσε με τό δάκτυλο τον δρό- δον που είχε κανη ως έδω και εκεί- νον που έπρόκειτο νά πάρη για νά φθάσθι στην Μοντγοιά.

— Έν πάση περιπτώσει, έφιλοσόφη- σε με κουράγιο, τό περίεργον είναι τό ίδιο όπως και στο Παρίσι, τά άστέρια είναι τά ίδια! είναι πάντοτε ή Γαλ- λία! τί λοιπόν;

Αυτή ή εύεργετική σκέψις την έκα- με νά δεχθί την περιπέτεια! Δεχό- ταν την άγνωστη χώραν!

Αφού λοιπόν ύπήρχε ή Μοντγοιά, έμπρός δρόμον για την Μοντγοιά! χωρίς άνώφελες λύπες.

Ήτο 10 ή ώρα τό πρωί όταν τό έπιβατικόν αυτοκίνητον που είχε πά- ρη, την κατέβασε στο Ροκεμπλιέρ.

Μόνη τώρα στην άκρην ενός μεγά- λου δρόμου με τά σού της καρτόνια άφημένα χάμω, ή όρφανή για μία στι- γμή εκύτταξε τριγύρω της. Ένας δια- βάτης που ρώτησε, για τό σπίτι του κ. Κερμέρ, της είπε

δ'ι δεν τό ήξερε και της υπέδειξε νά ρωτήση τον γραμμα- τομομιστή, που πλησίαζε εκείνη τη στιγμή. Αιτός της είπε

ότι τό Μοντγοιά βρισκόταν στην άλλη όχθη του Γκορντο- λάσκ έπάνω στους βράχους της Τραβέρσε. Και γελώντας έπρόσθεσε.

— Ασφαλώς πρέπει νά μη φοβήσθε την μοναξιά για νά πάτε νά έγκατασταθήτε τόσον πολύ μακριά από κάθε συ- νοικισμόν. Είναι έρημιά τριγύρω από τό Μοντγοιά. Τό πλησιέστερο σπίτι βρίσκεται δυό ώρες δρόμον μακριά.

Η μικρά Νέλλη άκούγε σκυθρωπά.

— Δεν θά μπορούσα ποτέ νά πάω εκεί πέρα πεζή, και

με τά πακέτα, μάλιστα. Και θά ήθελα τόσον πολύ νά φθά- σω πριν νυκτώση. Πώς λοιπόν θά κάνω νά πάω εκεί

έπάνω;

— Πρέπει νά βρήτε ένα άμάξι για νά ανεβήτε ως τό

Σαιν-Ρόκ, από όπου φαίνεται τό Μοντγοιά.

— Άλλά πώς νά βρω αυτό τό άμάξι; ώμολόγησεν άξιο-

λύητα. Άν είναι πολύάκριβος δέν θά μπορούσα νά πλη-

ρώσω. Έκανα τόσα άποβλεπτα έξοδα ως δτου έλθω

— Άκούστέ με μικρά μου κυρία, είπεν ο γραμματοκομι-

στής με καλωσύνη. Άν θέλετε νά με συνοδεύσετε θά μι-

λήσουμε τό δρόμο. Έγώ πηγαίνω στο γραφείο! Άλλά

περνώντας μπρός από τό ξενοδοχείον του Τουρίστ θά μπο-

ρούσα νά ιδώ μήπως υπάρχει κανείς πελάτης που νά πρό-

κειται ν' ανεβή στο Μπέλ Βεντέρ.

Η Νέλλη έδήλωσε ότι θά έκανε ότι της έλεγε κι' είχε

την τύχη, χωρίς εις τον καλόν γραμματοκομιστήν, νά χρη-

σιμοποιήσθι το άμάξι ένός έμπόρου ταξειδιώτου, ό οποίος

ύστερ' από ένα άρκετά κοπιώδες ταξείδι, της έδειξε που

ήταν ο πύργος και πώς θάφθανε πεζή ως εκεί. Τόν εύχα-

ρίστηκε κι' έπροχώρησε μόνη στο πετρώδες μονοπάτι που

έσκαρφαλώνε στην άπότομη πλαγιά. Έπερπατούσε μία

ώρα χωρίς νά φαίνεται ότι είχε προχωρήσει και πολύ.

Μία δεύτερα ώρα πορείας συνεπλήρωσε την κούραση

της. Δεν προχωρούσε παρά με μικρά βήματα. Τά πόδια της

έσκόνταφταν στις μυτερές πέτρες του δρόμου, τά χέρια

της ήσαν κομμένα από τό βάρος του πακέτου! Πόσες φο-
ρές δέν έκυλίσθη στο σκληρό έδαφος, ρωτώντας τον έαυ-
τόν της με κατάπληξιν άν θά είχε την δύναμιν νά σταθί
όρθια και νά ξαναρχίσθι τό μακρινό άνέβασμά της! Ένό-
μιζεν ότι ήτο καλή πεζοπόρος και τώρα δέν μπορούσε νά
σύρη τά πόδια της.

Ανάμεσα στα μεγάλα δένδρα ή Νέλλη έπειτα από μία

πορεία μεγαλειέταν των τριών ώρων είδε ξαφνικά νά φαί-

νεται κάτι τό άσπρο! Σέ λίγο άνέβη στο έπίπεδο του λό-
φου, κι' άπ' εκεί είδε ν' άνωρθούνται πρds τά σύννεφα τό
Μοντγοιά με τά χονδρά του τείχη από γκρίζες πέτρες.

Αισθάνθη άνακούφισι. Έπί τέλους! Έφθασε!

Τά πόδια της ήσαν τόσον κουρασμένα, ώστε έκάθισε

για μία στιγμή νά πάρη άναπνοή!

Ένα ένστικτο κοκκαρίασε την έκαμε νά σκουπίσθι τό

πρόσωπό της, νά τακτοποιήσθι τά μαύρα μαλλιά της, νά

ξεσκονίσθι με τό χέρι τά μουσκεμένα της ρούχα. Και έπει-
τα ενώ ή καρδιά της χοροπήδουσε κι' ενώ προσπαθούσε
νά συγκρατήσθι την συγκίνησή της, διηυθύνθη πρds τό κεν-
τρικό σπήτι, με τόσο κούραση, ώστε μό-
λις βασίλευσαν στο πόδια της.

Μία γρηναία κυρία την ώδήγησε ως

τό γραφείο και άνοιξε την πόρτα.

— Κύριε, μία κυρία σάς ζητεί.

Στό σκότος του τέλους του χειμωνιά-
τικου άπογεύματος ή Νέλλη διέκρινεν

έναν άνθρωπο 30 ως 35 χρόνων.

Από έπάνω από ένα χονδρό βιβλίο

που έδιάβαζε έσήκωσε τά μάτια του πρds

αυτήν.

— Ο Κύριος Κερμέρ; ρώτησέ ή Νέλ-
λη δειλά.

— Έγώ είμαι δεσποινίς, τί έπιθυμείτε;

Χωρίς νά πη λέει του έδωσε τό γράμ-
μα! Έκπληκτος ο άνθρωπος τό πήρε

και τό διάβασε. Μιά βαθεία έκπληξις ά-
πλώθη στη φυσιογνωμία του! Έπειτα ή

Νέλλη άντελήφθη ένα του συνωφρώμα

που την άνηρούχησε.

— Είναι τρέλλα! Γυρεύω ένα γραμμα-
τέα, και όρίζω για ποιές άκριβώς δου-

λιές τον χρειάζομαι και σέ πιδ μέρος

βρισκόμαστε. Και μου στέλλουν μία γυ-

ναίκα, μία κόρη. Τί θέλουν νά σάς κάνω έδω παιδί μου;

— Μπορώ νά κάνω την ίδια έργασίαν την όποιαν θά έ-

κανε οιοσδήποτε άλλος γραμματέας.

— Δεν υπάρχει θέσις στο σπήτι μου για μία γραμμα-
τέα της ήλικίας σας! Είναι γελοίο και λυπούμαι που δια-

ψεύδω τις έλπίδες σας. Άλλά μου είναι άδύνατον νά σάς

δεχθώ!

— Ω! έψέλλισεν ή Νέλλη, που έβλεπεν ότι όλα τά

άντικείμενα χοροπηδούσαν τριγύρω της! αυτό δέν σημαί-
νει ότι με δίδχετε;

— Έν τούτοις δέν μπορώ νά σάς κρατήσω, δεσποινίς!

— Έχω τό δίπλωμά μου, τό σπολυτήριό μου, μιλάω τά

Αγγλικά.

— Και τά Κινέζικα άν ξέρατε, ή άπάντησή μου θά ήταν

ή ίδια. Δεν θέλω γυναίκα στο σπίτι μου!

Η ταξειδιώτις έσκυψε τό κεφάλι, άπελπισμένη για την

κακοτυχία της, την κούρασι και την ύποδοχή αυτή.

Όλα στριφογύριζαν στα μάτια της και ένόμιζε ότι θά

λιποθυμούσε στο γραφείο αυτό, μπρός στα πόδια του άν-

θρώπου εκείνου που δέν είχε οίκτο!

Με την ράχη άκουμβησμένη στον τοίχο έμεινε όρθια με

τά μάτια κλειστά και τόσον ώρη, ώστε θά μπορούσε νά

μαλακώσθι και την πιδ λιγώτερον εύαίσθητη καρδιά.

Άλλά ο άνθρωπος δέν έπρόσεχε πιά σ' αυτήν! Με τό

κεφάλι ξοναβουτηγμένο στα βιβλία του φαινότανε σαν νά

έλησμονήσε την παρουσίαν της έπισκεπτρίας.

Έν τούτοις έπειδή εκείνη δέν έκινείτο έστήριξε τό δά-

κτυλό του σέ ένα ηλεκτρικό κουμπι και όταν ή ύπηρέτρια

παρουσιάσθη την διέταξε.

— Οδηγώστε την δεσποινίδα.

Η Νέλλη έννοιωσε την έπιθυμία νά τον ίκετεύσθι. Άπ-

πλώσε τά χέρια πρds αυτόν, αλλά δέν την κυτούσε και

άντελήφθη πόσον κάθε έπιμονή θά ήταν ματαία.

Τότε άκολούθησε μηχανικά και τρεκλίζοντας την γυναί-

κα που την ώδηγούσε έξω.

Όταν ή νεαρή κόρη με τό πακέτο στο χέρι ξαναβρέ-

θηκε στην άκρη του μονοπατιού, οι δυνάμεις την έγκατέ-

λειψαν ξαφνικά και έπεσε άνασθητη τόσον από την κούρα-

ση όσο και από την διάψευση των έλπίδων της.

Αυτό τό κατακλίσμα ύπήρξε για αυτήν εύεργετικόν.

Μερικά δάκρυα που έχυσε έπειτα την άνακούφισαν. Σέ λίγο

μόρεσε νά καθήσθι και με τό κεφάλι στα χέρια προσπά-

θησε νά άντιληφθί και νόμελετήσθι την κατάστασή της!

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Χωρίστηκαν. Δεν έκανε πολύ χρόνο και τό φεγγάρι φώτιζε στο
δρόμο τά ίχνη του φυγάδος. Σέ λίγο ο Στόρν έννοιωσε μία κακο-
διαθεσία, ζαλάδες και τά πόδια του λύγισαν... Προτού χάσει όλω-
σδιόλου τις αισθήσεις του κατάλαβε την αλήθεια: Του είχαν χύσει
ναρκωτικό μέσα στον καφέ. Ο γεροχρυσοθήρας ήταν ασφαλώς ο
Σέριοτ, μετεμφιεσμένος!

Όταν συνήλθε είδε πώς δέν ήταν ξαπλωμένος μέσα στο χιόνι,
αλλά σέ μία γωνιά του μπάρ. Ένα πλήθος άγριέμένο, μ' έχθρι-
κές διαθέσεις τον τριγύριζε. Ήταν δεμένοι χειροπόδαρα.

— Με ποιο δικαίωμα με δέσατε; ρώτησε.

— Θά σέ αφήσουμε ελεύθερο, είπε κάποιος, όταν μής πής πώς

βρέθηκε κοντά σου μαχαιρωμένος ο Κοκκινότριχης και πώς κρα-

τούσε στο χέρι τό πορτοφόλι του που δέν είχε άπ' τά 200 δολάρια

του ούτε ένα σέντε.

— Τρελλαθήκατε; Έγώ ένας άστυνομι-

κός νά είμαι κλέφτης και δολοφόνος;

Άδιστα προσπάθησε νά δικαιολογηθί,

λέγοντας ότι τοίριζε ναρκωτικό στον καφέ

ο ληστής που παρακολουθούσε.

— Έτσι φαντάζομαι νά συνέβησαν τά

γεγονότα, συνέχισε ο Στόρν. Όταν έφυγα

χθές τό βράδυ από τό μπάρ, με παρακο-

λούθησε ο Κοκκινότριχης για νά μ' εκδι-

κηθί. Ο Σέριοτ όμως που είχε άποφασί-

σει ν' άποδράσθι—διηλάθι—ο μονόφθαλμος

που μοιρούσε τό ναρκωτικό—τον πρόλαβε

στο δρόμο. Ασφαλώς ο γκάγκστερ βρήκε

κατάλληλη την ευκαιρία για νά τον άπογυ-

μώσθι. Φαίνεται ότι έπάνω στη πάλη τους,

τον σκότωσε. Και καθώς με είχε άποκοι-

μίσει, μου

Ξανθές... Μελαχροινές...

Είναι δυο λοιπόν που λέτε, που μου πήραν το μυαλό
Ξανθομάλλα είναι ή μία και μελαχροινή ή άλλη
Και στις δύο, είναι αλήθεια, ίδια αισθήματα πουλῶ
Και ή έκλογή με βάζει σε δυσχέρεια μεγάλη
Βοηθήστέ με λιγάκι, δίχως διόλου νά φανή
Νά μπλεχτώ με την ξανθοϋλα ή με την μελαχροινή;

Οί ξανθές, όπως βεβαίως, θά τῶ ἔχετε ἀκουστά
Εἶναι κρυές στην ἀγάπη και—συγγνώμην θά ζητήσω—
Βλέπω και ξανθές μπροστά μου και ή καρδιά μου δὲν βαστά
Νά τοὺς πῶ πῶς εἶναι κρυές και νά τις κακοκαρδίσω...
Βέβαια δὲν θά τὴν διώξω ἂν στὰ χέρια μου βρεθῇ
‘Αλλά μᾶλλον θ’ ἀποφύγω νά τὰ φτιάξω με ξανθή...

‘Η μελαχροινή ἔξ’ ἄλλου, με τὰ μάτια της τὰ μαύρα
Κρύβει και φωτιά και λαύρα.
‘Αλλά δμως τί τὰ θέτε και μή σᾶς κακοφανῇ
Κᾶθε μιὰ μελαχροινή,
Εἶναι ὁμορφιά κοινή...
Κι’ οἱ ξανθές δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶναι μᾶλλον ποικιλία.
Δὲν σᾶς εἶπα πῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει τόση δυσκολία;
Δημοψήφισμα νά γίνῃ· πέστε μου με μιὰ φωνή
Νά μπλεχτώ με τὴν ξανθοϋλα ή με τὴν μελαχροινή;
‘Ενα πείραμα θά κάνω· βλέπω μιὰ ξανθὴ κυρία...
Μάτια πού λαμποκοποῦνε, κάθε ἄλλο παρὰ κρῦα
Οἱ ξανθές, ἔχουν τὸν ἥλιο στὰ μαλλιά τους· ἔχουν φῶς!...
Στὴν ξανθὴ ἄς με τραβήξῃ κάθε πόθος μου κρυφός
Κι’ ή μελαχροινή ἄς μείνῃ εἰς τὴν πάντα... μὰ τὸ ναί!...
‘Εκτὸς πάλι ἂν ἔχῃ βᾶψῃ τὰ μαλλιά μ’ ὀξυζενέ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Η κυρία ‘Ομοβροντίδου στὴν ἐμφάνισή εἶναι μιὰ μεγαλοπρεπὴς καὶ ὠραία κυρία· καὶ μολοντί ή γλῶσσα της πηγαινοέρχεται σάν ἔμβολο ἀτμομηχανῆς δταν τεθῇ σὲ κίνηση, ὥστόσο, οἱ διάφοροι χαριτωμένοι μορφασμοὶ τοῦ προσώπου της καὶ ή ἀκτινοβολία τῶν ματιῶν της, τὴν καθιστοῦν πράγματι ἕνα ἐνδιαφέρον πρόσωπο, ὁσάκις συζητῇ. Καὶ πῶς συζητεῖ θεέ μου!

‘Όταν κάποτε λύθηκε ή γλῶσσα της γιὰ ἕνα οἰκογενειακῆς φύσεως ζήτημα, ἔμοιζε σάν μηχανή πού γάζωνε. Μὲ μιὰ τέτοια ἐξαιρετικὴ φόρμα, λοιπόν, ή κυρία ‘Ομοβροντίδου, παρευρέθηκε σὲ μιὰν ἐσπερίδα, στὴν ὁποία μετέιχε κι’ ἕνας κύριος, στενὸς συγγενὴς τῆς οἰκοδόποινας καὶ γνωστός σὲ λίγους ἀπὸ τοὺς καλεσμένους.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, σ’ ἕνα νεῦμα τῆς οἰκοδόποινας, ή ὁποία εἶχε ἀποφασίσει νά μεταχειριστῇ τὸν ἐν λόγω κύριο, γιὰ νά τιμωρήσῃ τὴ φλύαρη φίλη της, ἀπασύρθηκαν ἀπὸ κοντά του ἀφίνοντας τὸν μόνον.

‘Ετσι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐσπερίδος ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὑποδείχθηκε στὴν κυρία ‘Ομοβροντίδου ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιδ μορφωμένους καὶ εὐγενεῖς καθηγητὲς τοῦ τόπου.

‘Η κυρία ‘Ομοβροντίδου πλημμύρισε ἀμέσως ἀπὸ εὐχαρίστηση.

‘Ανυπομονοῦσε νά συστηθῇ... καὶ δὲν ἄργησε νά τὸ κατορθώσῃ μόλις τῆς δόθηκε ή εὐκαιρία.

Εὐτυχισμένη κυρία ‘Ομοβροντίδου! Παρέσυρε τὸν σοφὸ καθηγητὴ σὲ μιὰ ἀπόμερν γωνιά, κοντὰ στὸ παράθυρο, ὅπου, ἀτέλειωτες ὥρες, τὸν εἶχε ὁλόκληροδικὸ της.

Κι’ ὅπως ξέρετε... συνήθως εἶν’ αὐτὴ ή κατεργαριά.
Στὴ μελαχροινὴ θά πέσω· εἶναι μᾶλλον σιγουριά...
Στὴν μελαχροινὴ—ψυχὴ μου—κι’ εἶναι ὅλα τελειωμένα.
‘Εκτὸς πάλι, ἂν ἔχῃ τὰ μαλλᾶκια της βαμμένα...
Τι μελᾶς με τίς γυναικες· τὰ σαστίζεις θές δὲν θές
Οἱ μελαχροινές ξανθαίνουν καὶ μαυρίζουν οἱ ξανθές,
Καὶ ποτὲ δὲν πέρνεις πρᾶμμα βερτιάμπλ, ἀληθινὸ
Κι’ ἐγὼ εἴμ’ ἐρωτευμένος. ‘Υποφέρω καὶ πονῶ
Καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ τίς δύο ποία πρέπει νά διαλέξω.

Πρέπει νά τ’ ἀποφασίσω ἐπὶ τέλους, μιὰ κι’ ἔξω!..

‘Η ξανθὴ, θά μοῦ θυμίζῃ κάθε κόρη τοῦ Βορρά

‘Η μελαχροινὴ ἔξ’ ἄλλου Ἀὔγουστο, ‘Αβησσυνία

‘Η ξανθὴ, καθεὶς τὸ ξέρει, εἶναι ή ἄδολη χαρὰ

Κι’ ή μελαχροινὴ, ὁ πόθος, ή λαχτάρα, ή μανία...

‘Η ξανθὴ, εἶναι ἁθῶα, πονηριά δὲν ἔχει διόλου,

‘Η μελαχροινὴ βεβαίως εἶναι κάλτσα τοῦ διαβόλου

Κι’ ὅ,τι ἄλλο συναφές...

‘Η ξανθοϋλα εἶναι γάλα... ή μελαχροινὴ, καφές...

‘Η ξανθὴ, ὅπως μαντεύω, χάδια θάχῃ ἀπαλὰ

Σὰν ἀκίνδυνο πυρεῖο

‘Η μελαχροινὴ πιστεύω νᾶναι φρόνιμη, ἀλλὰ

Στὴν ἀγάπη, ὅπως λένε, θᾶναι ἀνήμερο θηρίο...

‘Η ξανθὴ, τὸ ξέρουν ὅλοι, θᾶναι ή πιὸ πιστὴ γυναῖκα...

‘Η μελαχροινὴ βεβαίως θά κυττάζῃ κι’ ἄλλους δέκα

‘Η ξανθὴ... μὰ τί τὰ θέτε... γιὰ νά μὴν πολυλογῶ

Καὶ οἱ δύο μοῦ ἀρέσουν, με μεθοῦν. τ’ ὁμολογῶ,

Κι’ ἐπειδὴ δὲν καταφέρνω νά διαλέξω, ἔάν θέτε...

Δοκιμάστε και τίς δύο, κι’ ἂν πεισθῇτε... μοῦ τὸ λέτε!..

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΠΑΧΗΔΕΣ-ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Τὰ κόκκινα αὐτοκίνητα—‘Επιχειρήσεις καὶ δράματα— Πῶς ἐδημιουργήθησαν κ.λ.π.

Ο εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀνήγγειλε ἕνα νεγόνος πού συνετάραξε ὁλόκληρο τὸ Παρίσι: “Ἐξ γκάγκστερς μπηκαν σ’ ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μονμάρτης, ἔκοψαν τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα, διέσπειραν τὸν φόβον στοὺς ἐνοίκους καὶ τὸ ὑπη-ετικὸ προσωπικὸ, κι’ ἀφοῦ ἐληλάτησαν τὰ πάντα ἐπεδόθησαν σὲ ἀνήκουστα ὄργια.

Οἱ «κόκκινοι αὐτοκινητισταί».

Οἱ γκάγκστερς; Μὰ εἶναι ἐμπόρευμα εἰσαγωγῆς ἀπὸ τὴν ‘Αμερικὴ; Δὲν εἶναι καὶ τὸσον βέβαιον. Πρὶν ἀκόμη δημιουργηθῇ αὐτὴ ή φοβερὴ λέξις, τὸ Παρίσι ἐγνώρισε παρόμοιες δολοφονικὲς καὶ διαρρηκτικὲς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τοὺς ἀπάχηδες.

Κι’ ἀξίζει τὸν κόπο ν’ ανατρέξουμε στὸ παρελθὸν γιὰτι ἔμεινε ἱστορικὴ ή συμμορία τοῦ ἀπάχη Μπόνου πού ὁποτελοῦσε ἕνα τρομερὸν ἐφιάλτη τῶν Παρισίων καὶ ὁποῖος ἐνεργεῖσαν μεταχειριζόμενος τὰ περίφημα «κόκκινα αὐτοκίνητα». ‘Η συμμορία ἀποτελεῖτο ἀπὸ 6 άτομα. ‘Ο μηχανικός Μπόνος ἦταν ὁ ἀρχηγός των καὶ ἀμέσως μετὰ αὐτὸν ἀνεγνωρίζετο ή ἱκανότης τοῦ περιβοήτου Γκαλλεμέν πού ἐπαινομαζόταν «ἐπιστήμη» γιὰτι ἐνεργεῖσε σὲ κάθε του «κόλπο» με «ἐπιστημονικὴ» ἱκανότητα.

‘Ολη τους ή ἐξάσκησης στὰ ὅπλα γινόταν στὶς αἰθούσες τοῦ Σκοπετηρίου τῶν Παρισίων ὅπου ἐπαρυσιαζόνταν ὡς ἐρασιτέχναι σκοπεῦται.

Τὸ «αὐτοκίνητο τοῦ θανάτου»

Μιὰ νύχτα κατῶρθωσαν νά μποῦν, ἀφοῦ διέρρηξαν τὴν πόρτα, σ’ ἕνα μεγάλο κατάστημα πλῶν τῆς ὁδοῦ Λαφαγέτ κι’ ἔκλειψαν 75 περιστροφὰ τελευταίου συστήματος, καὶ 1500 φράγκα.

‘Απὸ τὴ νύχτα ἐκεῖνη ἄρχισε μιὰ σειρά ἐγκληματικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ τοὺς συμμορίτας, οἱ ὁποῖοι ἐτρομοκράτησαν τὸ Παρίσι.

‘Υστερα ἀπὸ δυὸ δολοφονίες καὶ ἄλλα μικρότερα ἐγκλήματα, στὶς 27 Φεβρουαρίου 1912 ἔκλειψαν ἀπὸ Σαῖν Μαντὲ ἕνα αὐτοκίνητο σταχτιοῦ χρώματος.

‘Ο Μπόνος πέρασε μέσα ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Παρισίων με ἱλιγγιώδη ταχύτητα: ἕνας ἀστυνομικὸς προσεπάθησε νά σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητο ἀλλὰ ἀμέσως ἐδολοφονήθη με μιὰ πιστολιὰ.

Μιὰ ληστρική ἐπιδρομὴ.

Οἱ συμμορίτες, ἐπιβαίνοντες οὗτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, ἔφθασαν στὸ Πουαντουάν κι’ ἐπείρρησαν ἕνα «κόλπο» ἐναντίον τοῦ γραφείου ἐνὸς συμβολαιογράφου ἀλλὰ δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα καὶ ἀπομακρύνθησαν ἀμέσως, πάντα με καταπληκτικὴ ταχύτητα. ‘Αργότερα ἐγκατέλειψαν τὸ αὐτοκίνητο ἀφοῦ προσεπάθησαν νά τὸ πυρπολήσουν.

‘Ολόκληρη ή Γαλλία ἀναστατώθηκε μ’ αὐτὲς τίς ληστρικὲς ἐπιδρομὲς. Δυὸ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ἐνοίκισαν, στὸ Παρίσι, ἕνα κόκκινο αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐδόθη ἀργότερα καὶ τὸ ὄνομα «κόκκινοὶ αὐτοκινητισταί». Διέταξαν τὸν σωφερ.

—‘Αμέσως γιὰ τὸ Γιουβιζύ...

Καὶ ἐνῶ διέσχισαν τὸ δάσος τοῦ Σενάρτ ὁ σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἐδολοφονήθη. Οἱ δυὸ κακοποιοὶ ἐπῆγαν κι’ ἐπῆραν τοὺς συντρόφους των κι’ ὕστερα ὤρμησαν πρὸς τὸ Σαντιγύ, στὴν ἔδρα τῆς ‘Γενικῆς ‘Εταιρίας».

‘Εξόντωσαν με πιστολιές τὸν ταμία κι’ ἕναν ὑπάλληλο, ἐπλήγωσαν ἕναν ἄλλο καὶ ἄρπαξαν 40 χιλιάδες φράγκα...

Οἱ «κόκκινοὶ αὐτοκινητισταί» σιγά—σιγά ἐδημιούργησαν ἕναν ἐφιάλτη σ’ ὁλόκληρον τὴν Γαλλία.

Μάχη με τοὺς ἀστυνομικοὺς.

‘Ενας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες, ὁ Γκαρνιέ, ἀναγνωρίζεται. Καὶ ἀμέσως, ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ ἐπιβαίνουν ἐνὸς αὐτοκινήτου καὶ τίθενται ἐπὶ τὰ ἔγνη του.

‘Ολόκληρη ή πόλις τοῦ Λοζιέρ ἀναστατώνεται γιὰτι οἱ κάτοικοι τῆς βλέποντας ἕνα αὐτοκίνητο νά τρέχῃ με καταπληκτικὴ ταχύτητα νομίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ τοὺς περιβόητους ληστές. ‘Ο Γκαρνιέ συλλαμβάνεται στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Μετὰ δυὸ ἡμέρες ὁ Μπόνος δολοφονεῖ τὸν ὑποδιευθυντὴ τῆς ‘Αστυνομίας Ζονέν, τὴν σιγμὴν ἀκριβῶς πού ἐπρόκειτο νά τὸν συλλάβῃ καί, ἂν καὶ τραυματισμένος κατορθώνει νά ξεφύγῃ.

‘Ο Μπόνος νεκρός.

Τὴν 28ην ‘Απριλίου ή ἀστυνομία τῶν Παρισίων ἐπληρσφορήθη πῶς ὁ Μπόνος ἔχει βρῇ καταφύγιο στὸ Σοναζὺ λὲ Ρουά, μέσα σ’ ἕνα γκαράζ στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν δυὸ ἐξακριωτά δωμάτια. ‘Αμέσως τὸ χτήριο περικυκλώθη ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ στρατιῶτες. ‘Ο Μπόνος μαζί με τὸ ἰδιοκτῆτὸ γκαράζ ἀγωνίσθησαν με πιστολιές καὶ ή μάχη διήρκησε ἐπὶ ὁλόκληρες ὥρες. ‘Εν τέλει ἐγκρέμισαν τὸν τοῖχο με δυναμίτιδα καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὤρμησαν μέσα. Βρῆκαν τὸν Μπόνον στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου καὶ τὸν συντρόφου του νεκρὸν... ‘Αμέσως συνελήφθησαν κι’ ἄλλοι συμμορίτες. Τέσσεροι ἐν ὅλο μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Γκαλλεμέν, ή «ἐπιστήμη» καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον πλὴν δυὸ πού κατεδικάσθησαν σὲ ἰσόβεια καταναγκαστικά ἔργα. ‘Υστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μπόνου, στὶς 4 Σεμπτεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, τρεῖς ἀπάχηδες πού ἐφθασαν ἀπὸ τὴ Μασσαλία, προσεπάθησαν νά ἐφαρμόσουν τὰ δολο-

φονικά των «κόλπο» στὴ Γένοβα. Εἶχαν ἀνεβῇ σ’ ἕνα τράμ, στὴ Πλατεία ντὲ Φερράρι καὶ στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς των ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ τράμ ἐπληρώσε γιὰ νά τοὺς κόψῃ εἰσιτήρια.

—Ποῦ ἀργά! ἀπάντησαν. Καὶ στὴν ἐπιμονή τοῦ εἰσπράκτορος νά πληρωθῇ πῆδσαν ἀπὸ τὸ τράμ γιὰ νὰ φύγουν.

‘Ο εἰσπράκτωρ τοὺς ἀκολουθούσε ἀλλὰ μιὰ σφαῖρα τὸν ἐξέπλωσε νεκρὸ στὸ λιθόστρωτο... Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρρισαν ἕνα ἄγριο κυνηγὸ ἐναντίον τους. Οἱ κακοποιοὶ ἐπυροβόλουν ἀδιάκοπα. ‘Εφόνευσαν δυὸ κι’ ἐτραυμάτισαν δέκα διαβάτες. ‘Ενας ἀπὸ τοὺς

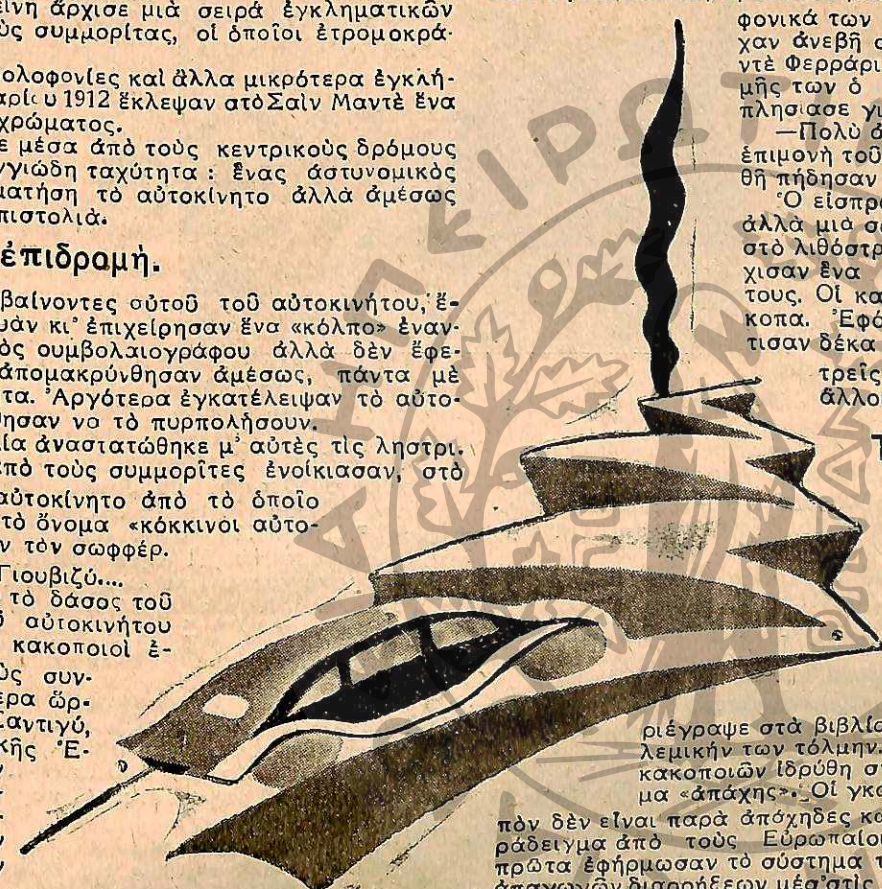
τρεῖς ἀπάχηδες ἐσκοτώθη κι’ οἱ ἄλλοι δυὸ συνελήφθησαν.

Τί δὰ εἶπῃ ἀπάχης·

Πῶς ἐδημιουργήθη ή λέξις «ἀπάχης»;

‘Ετσι ὀνομαζόνταν μερικὲς φυλὲς τῆς Βορείου ‘Αμερικῆς πού ἀντιστάθησαν σ’ ἡν ἐπιδρομὴ τῶν Εὐρωπαίων ἐναντίον τοῦ τόπου των. ‘Ενας γάλλος μυθιστοριογράφος, ὁ Γουστᾶνος Αἰμάρντ, τοὺς περιέγραψε στὰ βιβλία του καὶ ἐξέμνησε τὴν πολεμικὴν των τέλμην. Τότε, μιὰ ἄλλη συμμορία κακοποιῶν ἱδρῦθη στὸ Παρίσι καὶ πῆρε τὸ ὄνομα «ἀπάχης».

Οἱ γκάγκστερ τῆς ‘Αμερικῆς λοιπὸν δὲν εἶναι παρὰ ἀπόχρηδες καὶ ἀσφαλῶς θά πῆραν παρὰδειγμα ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους συναδέλφους των πού πρῶτα ἐφῆρμωσαν τὸ σύστημα τῶν θραυσμάτων ληστειῶν ἀπαγωγῶν, διαρρήξεων μεσ’ οἱς μεγαλουπόλεις τῆς Γαλλίας

Η ΜΟΙΡΑΙΑ

Ο Σπάτς Κόρλις γλίστρησε σαν γάτα μέσα σκοτεινή είσοδο του μαγαζιού, αφού έρριξε μια προσεκτική ματιά στον έρημο δρόμο. Απολύτη ησυχία βασιλευσε, και μόνον κάθε λίγο ακούγονταν οι κρότοι των πιστολιών του γωνιακού Σκοπευτήριου του Γκίλλιγκαν. Ήσαν μερικοί χαλαροί, οι οποίοι δοκίμαζαν τη τύχη τους λίγα λεπτά πριν κλείση το κατάστημα. Κανείς από αυτούς δεν τον είχε δηλαδή πιάσει το πιστόλι του πάνω στον πάγκο κι' έφυγε από το Σκοπευτήριο. Πέντε τουλάχιστον άνθρωποι θα ωρκίζονταν ότι δεν έγκα έλειψε το μέρος εκείνο. Η ελαφρυντική κατάθεση πέντε ανθρώπων ήταν ένα ισχυρό άλλοθι, αδιάφορο ακόμα αν ή απειλή πουχε κάμει στον Χένρυ Βάνς ήταν γνωστή στους αστυνομικούς.

Έδω κι' έξη χρόνια, όταν η επιβαρυντική κατάθεση του γέρω-ωρολογιοποιού Βάνς τον είχε στείλει στις φυλακές για μία του βρωμοδουλειά, είχε ξεστομίσει την απειλή του αυτή. Είχε περάει όμως πολύς καιρός από τότε κι' ίσως οι αστυνομικοί να την είχαν λησμονήσει.

Η πόρτα και οι βιτρίνες του μαγαζιού ήταν κλειστές, αλλά στο ύψος του ώμου του υπήρχε στην πόρτα ένα παραθυράκι. Κύτταξε από κει κι' είδε τον γερω Βάνς στον πάγκο του να εργάζεται. Στο μάτι του σιήριζε έναν φακό κι' εξέταζε ένα ρολόι που κράταγε στα χέρια του.

Ο Σπάτς χτύπησε την πόρτα. Είπε το κεφάλι του γέρου να τινάζεται προς τα πάνω και ο φακός να πέφτει από το μάτι του. Ξαφνικός τρόμος έκαμε κατάσπρον το ρυτιδωμένο πρόσωπό του. Έτρεξε στη πόρτα, κύτταξε από το άνοιγμα και φώναξε.

— Φεύγα! Το μαγαζί μου είναι κλειστό.
— Ωστόσο ο Σπάτς που προφυλαγόταν από το σκοτάδι βγάλε το ρολόι του και με το άλλο χέρι του κανε νόημα ότι ήθελε να του το επισκευάσει.

Επακολούθησε μακρά σιωπή, και κατόπιν η πόρτα άνοιξε λίγο.

— Τι θέλετε κύριε; του είπε μέσα από το άνοιγμα.
— Είμαι σιδηροδρομικός υπάλληλος και βιάζομαι να επισκευασθώ το ρολόι μου. Τρέχει πιο πολύ κι' από την ταχεία Νέα Υόρκης—Σικάγου.

Ο Βάνς δίστασε λίγο και κατόπιν άνοιξε τη πόρτα και τον άφησε να περάσει μέσα. Έξη χρόνια φυλακής τον είχαν αλλάξει και δεν τον άναγνώρισε ο γέρω Βάνς. Πήρε το ρολόι του καθοστημένο πελάτου και πήγε και κάθισε στο εργαστήριο του να το εξετάσει.

Σκυμμένος κάτω από την λάμπα και χειριζόμενος τα λεπτά εργαλεία, είχε αποκτήσει την ψυχραιμία και την αυτοπεποίθηση.

— Πρέπει να το άψοξετε λίγες μέρες, μουρούρισε αφού άνοιξε το πίσω καπάκι και περιεργάζονταν το μηχανισμό του. — Ωσπου να στο επισκευάσω θα σου δώσω να κρατάς ένα άλλο ρολόι.

Ο Σπάτς ακούμπησε πάνω στην μικρή τζαμένια βιτρίνα του εσαστηρίου, και ψηλάφισε με τα δάχτυλα το ρεβόλβερ στην τσέπη του Τζόναθ. Έπειτα κι' άκ ύμνησε το χέρι του πάνω στο τζάμι. Ο γέρω Βάνς έκαμε έναν μορφοσμό, κούνησε το κεφάλι του και κύτταξε τον πελάτη του με άμχανία.

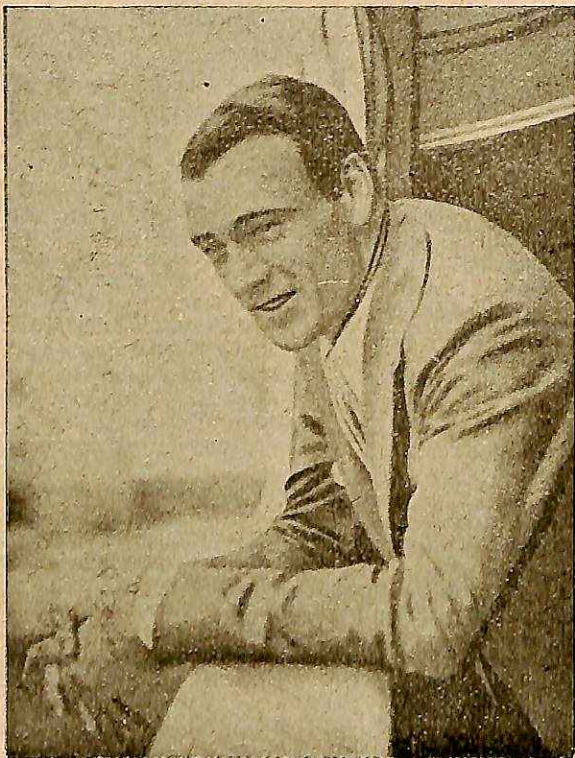
— Το ρολόι σας πηγαίνει καλά, είπε.

Ο Σπάτς έμειδίασε άπαίσια.

— Αλήθεια; απάντησε. Το χέρι του κουνήθηκε ελαφρά, και στο φως της λάμπας άστραψε η κάννη του ρεβόλβερ. Ο γέρος όπισθοχώρησε τρομαγμένος. Πετάχτηκε από το κάθισμά του και έστηρίχθηκε στον τοίχο.

— Δεν με άναγνώριζεις Χένρυ; Κι' όμως εκείνη την ημέρα στο δικαστήριο είπες ότι με γνώριζες πολύ καλά.

Τα άργα λόγια του Σπάτς

προμάντευαν τον θάνατο. Τα μάτια του Βάνς όρθα νοίχθηκαν.

— Εσύ! τρυλίσε κατάχλωμος. Εσύ!

— Έδεσε τα χέρια του ίκετευτικά και πρόσθεσε σε τραγικό τόνο φωνής.

— Μη με σκοτώσεις! Θα σε πληρώσω...

— Θα πληρώσης, βέβαια, αλλά με τον τρόπο που θέλω εγώ κι' ο οποίος σου αξίζει.

Τα μάτια του Σπάτς έδειχναν άγριο μίσος. Τα δάχτυλά του άκουμπούσαν στη σκανδάλη δίχως να την πιέζουν. Το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα διαβολικού θριάμβου.

— Περιμένω να πυροβολήσουν πρώτα οι σύντροφοί μου, του εξήγησε. Βρίσκονται στο Σκοπευτήριο του Γκίλλιγκαν. Οι ήχοι των πυροβολισμών τους θα σκεπάσουν τον δικό μου. Ο Γκίλλιγκαν είναι φίλος σου, δεν είναι έτσι; Πώς σου φαίνεται, λοιπόν, έν άγνοία του να υποβοηθή τον θάνατό σου; ώραίο ε;

Μιά σειρά πυροβολισμών άκούστηκε.

Ο Σπάτς έκαμε ένα νεύμα κι' έμειδίασε σατανικά.

— Η σειρά σου, Χένρυ! είπε.

Και δίχως να σηκώσει το χέρι του από τη βιτρίνα πίεσε τη σκανδάη. Ο γέρω Βάνς κατελήφθη από μιάν άγωνιώδη δύσπνοια, έφερε τα δυο του χέρια στον λαιμό, τα λαντούηκε κι' έπεσε βαρύν έπάνω στο τραπέζι του εργαστηρίου του. Εκεί, όπως ήταν πεσμένο το θύμα, άφησε και την τελευταία του πνοή. Ποτέ άλλοτε ο Σπάτς δεν κράτησε τη σκανδάλη ώσπου ν' άδειάσει το ρεβόλβερ του όλες τις σφαίρες.

Έσκυψε πάνω από το ραντισμένο από αίμα πτώμα, τώσπρωξε, κι' εκείνο έπασε με γδούπο πάνω στο πάτωμα. Πήρε με ψυχραιμία το ρολόι του και κύτταξε στο καπάκι. Ήσαν ραντισμένο με αίμα. Με άηδία το έτριψε πάνω σ' ένα παληόπανο του εργαστηρίου και το σκούπισε. Κατόπιν σκούπισε και το τζάμι της βιτρίνας για να είναι βέβαιος ότι δεν άφησε αποτυπώματα.

Σε λίγο δρασκελίσε το κατώφλι της πόρτας και χανόταν στο δρόμο.

Στη γωνιά άνεμίσθη με τους φ'λους του που βρίσκονταν στο κοντινό σκοπευτήριο, έρριξε δυο — τρεις μπιστολιές στους κινουμένους στόχους, και προνόησε ν' άπευθύνη δυο — τρία λόγια στον κοιμώμενο υπάλληλο του σκοπευτηρίου. Κατόπιν πήρε άγκαζέ έναν από τους συντρόφους του, βγήκε στον δρόμο και άνέβηκαν σ' ένα αυτοκίνητο.

— Έν τόξει τον ρώτησε ο φίλος του που καθόταν στο βολάν.

— Έν τάξει, του απάντησε ο Σπάτς. Πάμε πρώτα στο ποτάμι να πετάξω το ρεβόλβερ και κατόπιν στο Φράνκ να πιούμε κανένα κροσί.

Το αυτοκίνητο έτρεχε με ταχύτητα. Ο Σπάτς ξαπλώθηκε στο κάθισμά του κι' έβγαλε το ρολόι του.

— Χά, χά, χά, έκαμε με ίκανοποίηση, ώραία τον γέλασε.

— Έφερε το ρολόι του στ' αυτί και πρόσθεσε:

— Εργάζεται θαυμάσια. Δεν τρώμαξε από τους πυροβολισμούς.

Πέταξαν το ένοχοποιητικό ρεβόλβερ στο ποτάμι και έπείστροφαν στο μπάρ του Φράνκ στο 270 τετράγωνο. Μπήκαν μέσα, έκαμαν νόημα στον Φράνκ που βρισκόταν

ΣΤΑΓΟΝΑ

πίσω από τον πάγκο του και κατόπιν προχώρησαν σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα. Εκεί συνήνησε του άλλους τέσσερες συντρόφους του, που ήσαν στο σκοπευτήριο, να παίξουν πόκερ. Τους χαιρέτησε και τους πρότεινε να κεράσει.

— Έπειτα από λίγο όμως ο Φράνκ μπηκε κι' είπε του Σπάτς ότι τον ζητούσε ένας πολί-

ομαν. Ο κακούργος, έχασε το χρώμα του, ώστόσο έκαμε τον αδιάφορο και μείδισσε ελαφρά.

— Διάβανε! άναλογίστηκε. Δεν είναι δυνατόν να βρήκαν τόσο γρήγαρα το πτώμα του. Υπελόγιζα ότι θα το ανακάλυπταν το πρωί, όταν θα περνούσε η ώρα και δεν θ' άνοιγε το μαγαζί του... Έπίσης, φροντάζομαι, ότι, οι αστυνομικοί θα λησμόνησαν την άπειλή που ξεστόμισα εδώ κι' έξη χρόνια, όταν μ' έστειλε αυτός ο διαβολόγερας στη φυλακή με την επιβαρυντική κατάθεσή του.

Σηκώθηκε από το κάθισμά του και προχώρησε στην πόρτα.

— Παιδιά, δυο λεπτά κι' έφθασα, γύρισε κι' είπε στους άλλους που τον παρατηρούσαν κάπως άήσυχος.

Βγήκε στο έσωτερικό διαμέρισμα του μπάρ κι' έρριξε μια ματιά ένα γύρω. Στην άνικρυνή γωνία άκουμπούσε στον τοίχο ένας ντετέκτιβ ο οποίος μόλις είδε τον Σπάτς τούκαμε νόημα να πλησιάσει. Ο άλος διέσχισε την αίθουσα με γρήγορα βήματα.

— Κάθισε Σπάτς. Έχω πολύ άσχημα νέα για σένα να σου πω. Μόλις τα πληροφορήθηκαν και θεώρησα σκοπιμο νάρθω να στα κάμω γνωστά. Ο Χένρυ Βάνς δολοφονήθηκε τα μεσάνυχτα.

— Αλήθεια; έκαμε έκπληκτος ο Σπάτς. Να σου πω, αυτή η είδηση δεν είναι και τόσο δυσάρεστη για μένα.

— Υποθέτω, ότι είσαι προετοιμασμένος ν' άποδείξεις την άθωότητά σου. Περιμένω ν' άκούσω το άλλοθι σου. Ωστόσο ξέρω πολύ καλά ότι μπορούν να παρουσιαστούν δέκα σύντροφοί σου οι οποίοι να βεβαιώσουν ότι σε είχαν άπέναντί τους και σ' έβλεπαν από τις δέκα ή ώρα τη νύχτα ως τη μία μετά τα μεσάνυχτα.

— Μόνον πέντε.

Ο ντετέκτιβ ύψωσε τους ώμους του.

— Έπειδή, λοιπόν, δεν ξέρεις τίποτα για την δολοφονία αυτή θα ήταν σωστό να σου πω μερικές λεπτομέρειες. Δεν είναι έτσι;

Το βλέμμα του αστυνομικού ήταν παγερό.

— Άκούω, είπε ξερά ο κακούργος, αλλά αυτή η ύπόθεση δεν μ' ενδιαφέρει διόλου. Αν ήθελα να ξεπαστρέψω τον Χένρυ είχα στη διάθεσή μου άρκετό καιρό... Πότε άνεκαλύφθη η δολοφονία όμως;

— Πρώ άλιγου. Πρώ ως ανακάλυψε το πτώμα του ο Τζάκ Μίλλιγκαν. Τον γνωρίζεις τον Τζάκ. Το βρήκε λίγα λεπτά ύστερα από το κλείσιμο του μαγαζιού του. Ο γέρω Χένρυ συνήθιζε να τον προσκαλή κάθε βράδυ και να τον κερνά στο μαγαζί του ένα ποτήρι μπράντυ. Έτσι και κείνος μόλις περνούσε απ' έξω πλησίασε στην πόρτα και την χτύπησε. Όταν δέ είδε ότι δεν του άπαντούσε κανείς, την άνοιξε...

— Δεν ήταν κλειδωμένη;

Ο ντετέκτιβ γέλασε ελαφρά.

— Όχι, Σπάτς. Δεν ήταν κλειδωμένη. Προχώρησε μέσα κι' είδε το πτώμα του Βάνς κόσκινο από σφαίρες. Δολοφο-

νήθηκε στις δώδεκα παρά δέκα ακριβώς.

Τα μάτια του Σπάτς άκτινοβόλησαν από ένδιαφέρον.

— Πώς το ξέρεις;

— Θυμάσαι αυτά τα μικρά ρολόγια που βρίσκονταν έπάνω στο τζάμι της βιτρίνας του εργαστηρίου του;

— Δεν με πλέκεις, φιλακάρο, του απάντησε γελαστά ο Σπάτς. Στο μαγαζί του Βάνς έχω να πατήσω έδω κι' έξη χρόνια.

— Έχεις δίκιο, Σπάτς. Το ξέχασα. Ο ντετέκτιβ ύψωσε το χέρι του κάνοντας μια κίνηση συγγνώμης. Λοιπόν... Έκει πάνω υπήρχαν μερικά ρολόγια που δούλευαν κι' χτυπούσαν ταυτόχρονα. Ο δολοφόνος άδειασε τις σφαίρες του ρεβόλβερ άκριβως πάνω από το τζάμι της μικρής βιτρίνας και η πίεση της άτμόσφαιρας που προεκλήθη από την έκπυρσοκρότηση ήταν άρκετη για να σταματήσει ένα από αυτά τα ρολόγια.

Ο Σπάτς έκαμε έναν μορμασμό.

— Αυτό είναι πολύ ένδιαφέρον, αλλά να με συγχωρήτε γιατί έχω κάποιον ραντεβού και πρέπει να φύγω.

Έβγαλε το ρολόι του μηχανικά και κύτταξε την ώρα. Το χρώμα του προσώπου του όμως, εκείνη τη στιγμή έγινε σαν μπαμπακι. Τα μάτια του πετάχτηκαν από τις κόγχες τους. Βεβιασμένα έπιχείρησε να ξαναβάλει το ρολόι στη τσέπη του, αλλά το βαρύ χέρι του αστυνομικού, τον έμπόδισε να πραγματοποιήσει την νευρική του αυτή κίνηση. Του το πήρε, το εξέτασε για μια στιγμή και ύψωνοντας το βλέμμα του του είπε με σύγχυση.

— Είναι σταματημένο στις δώδεκα και τέταρτο.

Ο Σπάτς έβρεξε με τη γλώσσα, τα ξερά του χείλη.

— Ναί, σταμάτησε. Θα ξέχασα να το κουντίσω, ψέλλισε, και με μία βιαία κίνηση έπιχείρησε να του το πάρη.

Δεν το κατώρθωσε όμως, γιατί ο ντετέκτιβ το κρατούσε γερά στο χέρι του. Είχε διαπιστώσει συγχρόνως ότι ήταν κουντισμένο Παρατήρησε το συνωφρυνμένο πρόσωπο του Σπάτς και κατόπιν εξέτασε πάλι το ρολόι. Το άκούμπησε πάνω στο τραπέζι και με το σου.

γιαδάκι του άνοιξε το πίσω καπάκι.

Παρατήρησε στο έσωτερικό του... Έξαφνα άρησε έναν γρυλλισμό. Ο Σπάτς έκαμε ένα βήμα πίσω με την πρόθεση να διευκολύνη την άμυνά του ή και την φυγή του ακόμα. Το βαρύ χέρι όμως του ντετέκτιβ τον άδραξε από τον βραχίονα.

Συγχρόνως ένα δευτεροχέρι γλίστρησε μπρός του και οι άστραφτερές άσπάλεινες χειροπέδες περνούσαν από τον καρπό των χεριών του. Ήταν αλχημάτως.

— Ξέρεις, Σπάτς, του είπε με γλυκό τόνο φωνής ο ντετέκτιβ, δεν έκαμα άσχημα που άνοιξα το καπάκι του ρολογιού σου. Με την ενέργειά μου αυτή έμαθα πράγματα που ποτέ μου δεν είχα φανταστή. Να στα άπαριθμήσω: Ο γέρω Βάνς κράταγε το ρολόι σου και το περιεργάζονταν.

Μόνον έτσι μπορούσες να δικαιολογήσεις την είσοδό σου στο μαγαζί του αντιπάλου σου. Την ώρα, λοιπόν που τον δολοφόνησες μια σταγόνα αίματος πετάχτηκε από το τραύμα του λαιμού του ίσως και πιτσιλίσσε το έσωτερικό του ρολογιού σου. Στην άρχή δεν προξένησε καμιά άνωμαλία στην λειτουργία του ρολογιού και το ίδιο γιατί ήταν νωπή.

Έτσι το ρολόι σου εργαζόταν όπως και πριν επί 25 λεπτά της ώρας ακόμα. Κατόπιν όμως η σταγόνα του αίματος ξεράθηκε, μετεβλήθη σ' έναν θρόμβο, έμπόδισε την περιστροφική κίνηση της ρόδας του έλατηρίου και το ρολόι σταμάτησε.

Ο Σπάτς άναστήναξε.

— Πολύ άστείο, Σπάτς αυτό, συνέχισε ο ντετέκτιβ. Μια παραπλανημένη σταγόνα αίματος να σε στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα.

ΡΑΛΦ ΦΡΑΝΚΛΙΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 234

Στις διάφορες κινηματογραφικές αναπαραστάσεις δραμάτων κατασκοπείας, θα σάς έτυχε να ιδήτε ότι μερικές γυναίκες ενώ τις επήγαιναν να τις τουφεκίσουν, άνοιγαν το τσαντάκι τους και έβραζαν στα χείλη τους ρουζ.

Στην πραγματικότητα αυτό συνέβαινε πολύ συχνά. Θυμίζω την Μπριγκίτε Μπάουμ, μία κοπέλλα ή οποία έτουφεκίσθη από τους Άγγλους τον Οκτώβριο του 1917. Είδα αυτή την κατάσκοπο και την είδα με τα μάτια μου, πριν να βγί από το κελλί της για να την τουφεκίσουν, να πουντραρίζεται και να βάζει κοκκινάδι. Άλλα ξαφνικά, έκει που κυτταζόταν σ'ό καθρεφτάκι της άρχισε να γελάει. Και γελοῦσε τόσο πολύ, πού εδάκρυσε και τὰ δάκρυά της κυλούσαν μαυρισμένα από τὸ ριμελ τῶν ματιῶν της και έκαναν αἰσχροπαιή την φυσιογνωμία της.

—Τρελλάθηκε, ψιθύρισε ὁ λοχαγὸς ἱατρός κυττάζοντάς μας. —Επειτα πρόσθεσε: Θὰ μπορούσαμε... Θὰ μπορούσαμε, σύμφωνα με τούς κανονισμοὺς νὰ ματαίωσουμε τὴν εκτέλεση...

Ὁ διοικητὴς ὅμως Τζέιμς Χάλντεν, κάρωσε τὸν ἱατρὸ μὲ μιά ψυχρή ματιά. —Επειτα γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀδόσπασμα ἔκανε νεῦμα σ'τούς στρατιῶτες καὶ ἔκείνοι ἔσπρωξαν τὴ γυναίκα ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί της. Ἀρκετὴ ὥρα τὴν ἀκούγαμε ὅλοι νὰ γελάει δυνατὰ, πὶὸ δυνατὰ, ὥς πού τὸ γέλιο της τῶπιεν ἡ ὁμοβροντία τῆς εκτέλεσως.

Εἶχαν περάσει 15 χρόνια καὶ ὁμως χθὲς βράδυ, σὲ σπῆτι τοῦ Λόρδου Μπρέμπερ, μοὺ φάνηκε πὼς ξανάκουσα τὸ τραγικὸ γέλιο τῆς Μπριγκίτε Μπάουμ.

Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁπότε οἱ παριστάμενοι ἐκύτταζαν κατατρομαγμένοι τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶχε πέσει ἑπάνω σὲ μιά πολυθρόνα.

Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ στόμα σφιγμένο ἀπὸ τὸ σπασμωδικὸ γέλιο καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα εἶχε φέρει τὸ ἕνα χέρι σὲ κολλάρο καὶ τὸ ἄλλο ἀνοιχτὸ ἐμπρὸς του σὰ νὰ γύρευε κάτι νὰ πιάσει.

Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού πέθανε τὴ στιγμή ἐκείνη τόσο ἀπότομα, ἐνῶ γελοῦσε τὸ τρομερὸ ἐκείνο γέλιο, ἦταν ὁ Τζέιμς Χάλντεν ὁ διοικητὴς πού κατὰ τὸν Οκτώβριον τοῦ 1927, διέταξε τὴν εκτέλεση καὶ δὲν θέλησε νὰ πιστέψῃ στὴν ξαφνικὴ τρέλλα τῆς Μπριγκίτε Μπάουμ.

Εἶχα πάει σὲ σπῆτι τοῦ Λόρδου Μπρέμπερ κατὰ τὰς δέκα τὸ βράδυ πού γινῶνταν μιά ἀπὸ τὴς συνηθισμένες συγκεντρώσεις, σὲ τὴς ὁποῖες ἐπὶ γαίναν μονάχα ἄνδρες.

Εἶσατε πέντε μαζί μὲ τὸν οἰκοδεσπότη, δηλαδὴ ὁ Κίνσεν, ὁ γνωστὸς τραπεζίτης, ὁ Ντάλβιν, ὁ ἰδιοκτὴς τῶν σταύλων Χάπυ—Ὀλντ, ὁ πρῶν διοικητὴς Χάλντεν καὶ ἕνας ἄλλος κύριος ἐξηγτάρης, ὁ ὁποῖος ἂν θυμᾶμαι καλὰ λεγότανε Ντάν. Λέγω ἂν θυμᾶμαι γιατί δὲν τὸν ἔξερα πρὶν καθόλου αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο καὶ ἔξ ἄλλου δὲν ἄκουσα καλὰ τὸ ὄνομά του, ὅταν μοῦ τ'ν ἐσύστησαν.

Μέχρι τὰς 11 ἡ συζήτησις περιεστράφη γύρω ἀπὸ διάφορα πολιτικὰ ζητήματα, καὶ γιὰ ἱπποδρομικά.

Επειτα ὁμως, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω πὼς, ἄρχισα νὰ μιλάω γιὰ τὸν πόλεμο καὶ εἰδικῶς γιὰ κατασκοπεία.

Τὸ θέμα αὐτὸ φαινόταν νὰ ἐνδιέφερε πολὺ τὸν ἄγνωστὸ μου κύριο, δηλαδὴ τὸν κύριο Ντάν, ὁ ὁποῖος μάλιστα σὲ μιά στιγμή εἶπε:

—Ἐπὶ τὴ εὐκαιρία αὐτὴ θὰ σὰς διηγηθῶ ἕνα ἐπεισόδιο... Μιά περίπτωσις πραγματικὰ περίεργη ἡ ὁποία μπορούσε νὰ τιτλοφορηθῇ: «Τὸ μυστήριον τῆς νήσου ὑπ' ἀριθ. 234».

Μοῦ τὸ διηγήθηκε κάποιος πού κάτι ἤξαιρε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα...

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, τὰ μάτια του ἄστραψαν καὶ μοῦ φάνη-

κε ὅτι κύτταξε κατὰ περίεργο τρόπο τὸν πρῶν διοικητὴ Χάλντεν.

—Ὅλοι σας, κύριοι, γνωρίζετε, —ἄρχισε νὰ διηγῆται—ὅτι μιά ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ἐκπλήξεις τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἦσαν τὰ ὑπο-

βρύχια, καὶ λέγεται μετὰξὺ ἄλλων ὅτι τὸ Ἀγγλικὸ Ναυαρχεῖο εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸ κεφάλι του ψάχνοντας νὰ βρῇ τὴ βάση ἀνεφοδιασμοῦ αὐτῶν τῶν θαλασσίων τίγρεων.

Τὸ Ναυαρχεῖο εἶχε ξεχάσει ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν ὑπάρχουν νησάκια ἐντελῶς ἀκατοίκητα, πού δὲν σημειώνονται οὔτε σ'αὐτοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες.

Ὁ ἐχθρὸς ἐγνώριζε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ νησάκια καὶ δὲν παρέλειψε νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ ἀποθήκες τροφίμων καὶ καυσίμου ὅλης.

Λοιπὸν... κατὰ τὰ μέσα τοῦ Οκτωβρίου τοῦ 1917, τὸ πῖδ τραγικὸ ἔτος τοῦ πολέμου, συνέβη κάτι τὸ πολὺ περίεργο. Ἐνα ἀπὸ ἐκείνα τὰ νησάκια καὶ εἰδικῶς αὐτὸ πού ἐσημειώοντο ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ μὲ τὸν ἀριθμὸ 234, μετεβλήθη ξαφνικὰ σ' ἕνα ἥφασιτο.

Κάποιος ἔβαλε φωτιά σ'τὴς ἐκκρηκτικὲς ὕλες καὶ ὅλη ἡ μυστηριώδης νήσος, μετετράπη σὲ μιά μάζα ἀπὸ εῤεπια καὶ πτώματα, γιατί ἐπάνω στὸ νησάκι αὐτὸ ἔκτος ἀπὸ ἑκατὸ ἰθαγενεῖς πού κατοικοῦσαν, ὑπῆρχαν καὶ τριάντα στρατιῶτες τοῦ ἐχθροῦ μ' ἕναν ἀξιωματικὸ.

Αὐτὸς ὁ ἀξιωματικὸς ὠνομάζετο Μπάουμ. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια Ἰγνάντιος Μπάουμ καὶ ἐδῶ... ἐδῶ ἀρχίζω τὸ ρομάντζο μας.

Σ' αὐτὸ τὸ σημείο ὁ κύριος Ντάν διέκοψε τὴν ἀφήγησίν του γιὰ μιά στιγμή. —Επειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν πρῶν διοικητὴν Τζέιμς Χάλντεν τοῦ εἶπε μὲ τὸ νο εἰρωνικόν:

—Μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω, κύριε Χάλντεν;

Τότε ὅλων μας τὰ βλέμματα καρφώθηκαν στὸν πρῶν διοικητὴ ὁ ὁποῖος σφίγγοντας τὰ χέρια του ἐπάνω στὴν πολυθρόνα ἐκύτταζε κατατρομαγμένος τὸν κύριο Ντάν. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, κατέβαλε δυνατὴ προσπάθεια, καὶ τὰ χεῖλη του κινήθησαν καὶ κατῶρθωσε νὰ προφέρει.

—Δὲν βλέπω... δὲν βλέπω γιατί... Εἶναι μιά παλαιὰ ἱστορία... Ὁ πόλεμος... ὁ πόλεμος...

—Ὁ πόλεμος δὲν δικαιολογεῖ τὰ πάντα ἀπὴντησε μὲ ἀγανάκτηση ὁ κύριος Ντάν. Σεῖς κ. Χάλντεν, κάποτε πού βρεθῆκατε σ' ἐχθρὸ ἐδαφὸς ἐκάνετε τὴν γνωριμία τῆς δεσποινίδος Μπάουμ, τῆς ἀδελφῆς, δηλαδὴ τοῦ Ἰγνάντιου Μπάουμ, καὶ τὴν καταφέρατε ν' ἄρραβωνιασθῇτε μαζί της. Κι' αὐτὸ μέχρις ὅτου ἀποκτήσατε τὴν ἐμπιστοσύνη της, καὶ τὴν καταφέρατε νὰ σὰς πῇ πού βρισκότανε ἡ μυστηριώδης νήσος, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφός της. Καὶ κάτοχος πιά αὐτῆς τῆς πληροφορίας ἐσκοτώσατε τὸν ἀδελφὸ τῆς γυναίκας πού ἀγαπούσατε.

Ναί, ἴσως αὐτὸ νὰ νὰ πῇ πόλεμος, ἀλλὰ ἔπειτα...

—Επειτα;

Τώρα ὁ διοικητὴς πού τὸν ἐπνιγε ὁ τρόμος, ἀνάνευε δύσκολα καὶ ἔπλωσε τὰ χέρια του μπροστὰ σὰ νὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ μὴ συνεχίσῃ.

—Επειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή ἐπεστρέψατε στὴν Ἀγγλί, τραβώντας μαζί σας μ' ἄλλο ὄνομα, καὶ με ψεύτικα ἔγγραφα, τὴ νεαρὴ Μπριγκίτε, ἐξακολούθησε ἀλύπητα ὁ

κύριος Ντάν. Ἡ νέα δὲν ἔξερε ἀκόμα τίποτα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγαπᾷ ἑσᾶς καὶ γι' αὐτὸ σὰς ἀκολουθοῦσε.

Μιά μέρα ὅμως... μιά μέρα ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, ἔμαθε τὴν φρικτὴ καὶ ἀσυνήδητη παγίδα πού σεῖς ἐστήσατε κι' ἐγινε τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἔτσι προσπάθησε νὰ δραπετεύσῃ. Συνελλήθη στὰ Ὁλλανδικὰ σύνορα καὶ τῆς κατεσχέθησαν τὰ ψεύτικα ἔγγραφα τὰ ὁποῖα σεῖς ὁ ἴδιος τῆς εἶχατε προμηθεύσει γιὰ νὰ τὴν φέρετε στὴν Ἀγγλία. Τὴν ὑποπτεύθησαν γιὰ κατάσκοπο. Ἡ Μπριγκίτε Μπάουμ, ἡ ὁποία τόσο πολὺ εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ τὴν τυραννία σας δὲν μπόρεσε ἢ ἴσως δὲν ἤξελε νὰ ὑπερασπιστῇ Γι' αὐτὴν πιά ἡ ζωὴ δὲν εἶχε καμιά ἀξία. Ἐνα μονάχα πρόσωπο στὸν κόσμο μπορούσε νὰ τὴν σώσῃ: Σεῖς Ἀλλὰ, σεῖς, διοικητὰ Χάλντεν, ἐνεργήσατε μὲ τέτοιο ὑπουλο τρόπο ὥστε ἡ νέα νὰ καταδικασθῇ.

ΕΥΘΥΜΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙΝΟΣ ΜΟΙΑΖΕΙ;

Ἐνὸς μπαμπᾶ τ' ἄρσενικό παιδί τὸν κόσμο σὲ σκοτοῦρα πάντα βάζει κι' ὅποιος εὐτυχῆσῃ νὰ τὸ ἴδῃ θὰ βρῇ πὼς μὲ κάποιον λίγο μοιάζει.

Τὴ μιά μοιάζει κάποιον μὲ φτερά τὴν ἄλλη μὲ ζῆ καπὸς στὴ μητέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶπε μιά φορὰ πὼς μοιάζει καὶ λιγάκι τοῦ πατέρα.

Καὶ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ κόλλησε μαράζι νὰ εὔρῃ τὸ παιδί του τίνος μοιάζει. Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰβάν Τουργένιεφ ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ὑστεροφημίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Τουργένιεφ ἀπῆντησε σὲ κάποιον πού τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου.

—Ὁ θόρυβος πού προκαλοῦν καὶ οἱ μεγαλειῆτοι ἄνδρες, σβύνεται πρὶν ἀκόμη ἀπορροφήσῃ τὰς σάρκας των ἡ γῆ. Ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων μοιάζει μὲ τὸ νερὸ πού ρίπτουν πέτρες τὰ παιδιὰ. Οἱ μεγαλύτερες πέτρες σχηματίζουν κύκλους. Λίγο μεγαλειέτους. Ἀλλὰ μεγάλοι καὶ μικροὶ κύκλοι ἐξαλείφονται προτοῦ φθάσῃ ἡ πείρα εἰς τὸν βυθόν.

Ὁ κύρ Κωνσταντῆς εἶνε κουτσὸς καὶ προσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ὡς κατηγορούμενος. Ὁ πρόεδρος τὸν ἐρωτᾷ:

—Δὲν μοῦ λές, κατηγορούμενε, πού ἐστηρίζεσο, ὅταν προσέβαλες τὴν τιμὴν τοῦ κυρίου Ἀσπροκεφάλου;

—Εἰς τὰ δεκανίκια μου, κύριε πρόεδρε.

Ἡ ὑπηρετρία εἰσέρχεται στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου της καὶ τοῦ λέγει:

—Ἡρθα νὰ σὰς πῶ, ἀφεντικό, πὼς ἡ κυρία δλο μὲ γκρινιάζει. Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω καὶ θὰ πάω νὰ τῆς πῶ, πὼς θὰ φύγω.

—Ἀ, καυμένη Ἀργυρώ, ἄς μποροῦσα νὰ τῆς πῶ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο καὶ σοῦ ἔδινα ἑκατὸ δραχμές.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ΠΑΝΘΕΟΝ

Στὸ μεταξύ ὁ διοικητὴς ἀγωνιζότανε ν' ἀναπνεύσῃ κι' ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμὸ ν' ἀνοίξῃ τὸ κολλάρο του.

—Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς κύριε διοικητὰ, λιγάκι κουράγιο ἀκόμα. Κυττάχτε με καλὰ στὰ μάτια. Κυττάχτε με δὲν σὰς θυμίζουν τίποτα τὰ μάτια μου; Δὲν θυμόσαστε νὰ τὰ χέτε δὴ πούθενά; Ὅχι; Καὶ ὁμως ὅλοι λέγανε πὼς τὰ μάτια τῶν Μπάουμ μοιάζουνε τόσο πολὺ Τώρα πιά τὸ ξέρετε, Χάλντεν. Τώρα πιά ξέρετε ὅτι εἰμαι ὁ πατέρας τῆς Μπριγκίτε καὶ τοῦ ὑπολοχοῦ Ἰγνάντιου Μπάουμ!

Πέστε μου, λοιπὸν παλῆάνθρωπε, τί πρέπει νὰ σὰς κάνω;

—Ἀπὸ τὸ λαιμὸ ὁμως τοῦ Χάλντεν βγήκε μιά πνιγμένη κραυγὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή τὸ κεφάλι του ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ στήθος του...

CH. KELLER

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, (ἐφαρμόζων, ἐν τούτοις, ἀκριβῶς τὴν πολιτικὴν, πού ἐξύμνησεν εἰς τὸ περίρηκτον του σχετικόν ἔργον ὁ Μακιαβέλης), ἐνάρπεν ἕνα βιβλίον τιτλοφορηθὲν «Ὁ ἀντὶ Μακιαβέλης», εἰς τὸ ὁποῖον ἐμαλλεγεγενὲς δεκατέσσαρες τὸν Μακιαβέλην καὶ ἐκατηνάρια τὴν «μακιαβελικὴν πολιτικὴν».

—Ἡ μεγαλειότης του (παρετήρησε σχολιάζων τὴν βασιλικὴν ὑπορρίαν ὁ Βολταῖρος ἐν φιλικῇ συνομιλίᾳ) φτύνει στὸ πιάτο γιὰ νὰ κάμῃ νὰ σιχαθοῦν οἱ ἄλλοι τὸ φαγητόν... πού ἐπιφυλλάσσει ἀποκλειστικῶς γιὰ τὸν ἑαυτόν του.

Κάποιος λόγιος, ἐπαγγελόμενος τὸν σοφὸν ἀλλὰ μὴ γνωρίζων οὔτε καν τὰ στοιχεῖα τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδας του αὐτῆς ἀκόμη, ἔγραψε κάποτε μίαν ἱστορίαν τῆς ψυχῆς τῶν ἑλλῶν. Εἰς φῆλον του ζητήσαντα νὰ εἴπῃ τὴν ἐπὶ τοῦ ἔργου γνώμην του ὁ Βολταῖρος ἀπῆντησε:

—Τὸ βιβλίον εἶνε καλὸ ἂν καὶ ὁ συγγραφεὺς δὲν γνωρίζῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ψυχῆς... τοῦ «λαοῦ ἐκ τοῦ ὁποῖου

κατάγεται».

Ὁ περιφημὸς διὰ τὴν ἀκεραιότητά του ντὲ Κουντράι, ἀνώτατος ἐλεγκτὴς τῶν οικονομικῶν τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἐδέχθη μίαν ἡμέραν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν διευθυντῶν μιᾶς ἑταιρείας ἐμπορικῆς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον, τοῦ παρουσίαζαν πρὸς ἔγκρισιν τὸν κατάλογον τῶν ἐταίρων καὶ ἰδρυτῶν. Εἰς τὸν κατάλογον ὁ Κουντράι παρετήρησεν ὅτι εἶχαν ἀφεθῇ αἱ θέσεις διὰ τρία ὀνόματα λευκά. Ὁ ταν ἠρώτησε διατί, ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας τοῦ ἀπήντησεν ὅτι αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὰ ἀφήκεν κενὰ διὰ νὰ διαθέσῃ αὐτάς τὰς τρεῖς θέσεις ὁ ὑπουργός, ὁπὼς ἤθελε.

—Δηλαδὴ νὰ γίνω συνεταῖρός σας; —Ἀξίζει τὸν κόπον, κύριε ἐλεγκτὰ; θὰ ἔχῃ ὁ καθεὶς τῶν ἐταίρων ἑκατὸ χιλιάδες σκοῦδα τὸ χρόνο.

—Ὡραῖα! ἂν γίνω ὁμως συνεταῖρός σας, τότε... πὼς θὰ σὰς κρεμάσω ἂν φανῇτε κλέφτης τοῦ δημοσίου;

Ἐνας τοκογλύφος συλλαβὸν εἰς τὰ νύχια του κάποιον νεαρὸν σπάταλον τοῦ ἐδάναίσε με δεινῶς ἀσφαλισμένον γραμματίον ἑνὸς ἔτους 6.000 δραχμῶν με τὸς ἐξῆς... φιλανθρώπους δόρους. Πενήντα τοῖς ἑκατον τόκον προκαταβλητέον. Δηλαδὴ ὁ ἀνθρώπος ὑπέγραψε γραμματίον 6.000 δραχμῶν ἀτόκως δῆθεν, ἀλλὰ εἰσέπραξε, πράγματι, τρεῖς χιλιάδες. Γεμάτος χαρὰ ὁ τοκογλύφος περιμένει τὴν ἀξίαν του εἰς ἀπληστῖαν καὶ τσιγκουνιὰν σύζυγον, εὐρισκομένην εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ ψώνισα, ἵνα τῆς διηγηθῇ τὴν ἐπικερδῇ ἐπιχείρησιν, πού εἶχε κάμῃ.

Ὅταν ἡ σύζυγός του ἐπανῆλθεν, ἀκούσασα τὸν σύζυγόν της, ἀπλοῦστατα τὸν ἄρχισε σὲ βρισίδι, διότι «μὲ τὴν ἀνοησίαν του θὰ καταντούσαν στὴν ψάθα».

—Μὰ γιατί; Δὲν κατάλαβε; Τοῦ δάνεῖσα γιὰ ἕνα χρόνον 6.000 δραχμῶν καὶ τοῦ κράτησα γιὰ τόκους τὴς μισές.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡλίθιε! ἂν τοῦ δάνεῖξες γιὰ δύο χρόνια θὰ τοῦ κρατοῦσες γιὰ τόκους καὶ τὴς 6.000 χιλιάδες καὶ δὲν θὰ τοῦ δίνες τίποτε μὲ τρητὰ.

—!!!

ΤΟ ΤΡΥΠΙΟ ΚΡΑΝΙΟ

Εξω, φαινόταν πως ή θύελλα άρχισε να ήσυχάζει : οι βρον-
ντές κι' οι αστραπές ήσαν πιο άραιές και μακρυνές, αλλά
ή βροχή εξακολουθούσε ακόμη ή στέγη της φτωχικής κα-
λύβας είχε φτωχική πολύ καλά γιατί δεν περνούσε ούτε σταγόνα
νερού στο έσωτερικό της.

Ο κόμης Ουόλντερ ρούφηξε ένα άλλο ποτήρι κονιάκ για να διώ-
ξη από πάνω του το κρύο κι' έδωσε να πιη κι' ή γρηά που είχε
την καλύβα και που τώρα κυτούσε τη φωτιά του τζακιού με άκι-
νητα μάτια. Τά χείλη της έτρεμαν έλαφρά και φαινόταν άπορη-
φωμένα από ένα φοβερό μακρινό όραμα.

Για μία στιγμή, κινήθηκε, το κοκκαλιάρικο χέρι της ακούμ-
πησε στο χέρι του κόμητος και μουρμούρισε :

— Έκείνο το καταραμένο κοράκι του έσπασε το κρανίο με το
ράμφος του, κι' όχι εγώ !.. Έλα να ιδής !

Τόν έτραβήξε στο βάθος της καλύβας και παραμέρισε κάμπο-
σα κλαριά. Άμέσως ένεφανίσθη ένας.. σκελετός ! Ένας άποσυ-
τεθμένος σκελετός, βρώμικος, μαύρος. Το κρανίο του παρουσίαζε
στο άνω μέρος μία τρύπα σχεδόν τετράγωνη.

— Βλέπεις ; — είπε ή γρηά. Έδω του έδωσε το θανάσιμο χτύ-
πημα το καταραμένο πουλί. Κι' από εκείνη την ήμέρα δυό άτομα
δεν ξαναγύρισαν στον πύργο : εκείνος κι' εγώ. Έγώ του έμεινα
πιστή στο θάνατο όπως και στη ζωή και περιμένω τη στιγμή που
θα πεθάνω για να πάω να τον συναντήσω. Οι κληρονόμοι του
πύργου δεν θέλησαν να τον κατοικήσουν και ύστερα από χρόνια

από πέθανε ο βαρώνος διδονική-
της του, ο πύργος κατέρρευσε.

Αν ήταν καλός καιρός, θα
μπορούσε να τον ιδής από έδω
τον πύργο με τους μαύρους τοί-
χους του.

— Μά το κοράκι το σκότωσε
κι' όχι εγώ, προσέθεσε ή γρηά.
Ξανασκέπασε με τα κλαριά
τον σκελετό, και γύρισε κοντά
στο τζάκι.

— Δός μου ακόμη να πιω — εί-
πε κι' ο κόμης της έδωσε το
παγούρι του.

Ύστερα, άφου ήπιε, ή γρηά
ξανάρχισε :

— Έγώ δεν τον εγκατέλειψα
όπως έκανε ή άλλη.. Έφτιαξα
αυτή τη καλύβα και μέρα νύχτα
έζησα μαζί του. Τόν είδα να
λυώνει σαν το κερί, να σβήνει..
και μου άφηκε μόνον εκείνα τα
λίγα κόκκαλα που είδες. Και τό-
ρα γι'ό πές μου : Ποιά τόν άγά-
πησε περισσότερο, εγώ ή ή
άλλη ;

Τη στιγμή εκείνη έπροσέξαν
πως είχε πάψει ή βροχή και
βγήκαν έξω από την καλύβα.

— Κύτταξε εκεί κάτω — είπε εκείνη κι' ο κόμης έβριξε μία βίμα-
τιά κι' αντίκρισε επάνω σ' ένα λόφο τη μαύρη σιλουέτα ενός
έρειπωμένου πύργου, του πύργου του κόρακος.

Τότε ο κόμης γύρισε κι' είπε στη γρηά :

— Θα ξαναγύρισω να σε ιδώ.

Κι' άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα. Δεν είχε κάνει ούτε
είκοσι μέτρα από την καλύβα που δεν φαινόταν τώρα πίσω από
τους κορμούς των δένδρων και ανάμεσα στα πόδια του μπλέχι-
νε κάτι σαν μακρύ ξύλο. Ήταν ένα δόρυ με σιδερένια αλκή,
ακουρασμένη από την ύγρασία. Τό πήρε στο χέρι και είδε πως ή
αλκή του ήταν τετράγωνη κι' ή περιφέρειά της είχε τις αυτές
διαστάσεις με την τρύπα του κρανίου του βαρώνου, του ιδιοκτή-
του του πύργου του κόρακος.

Τό γεγονός αυτό τόν έβοήθησε να έξηγήση την τραγωδία που
συνέβη έδω και σαράντα χρόνια, μέσα σ' εκείνο το πυκνό δάσος,
τραγωδία που ήθελε να διαφωτίση επειδή ήταν ο κληρονόμος
του πύργου.

Κανείς δεν ήξερε αν ο βαρώνος, ο πρόγονός του, είχε έρωμέ-

νη. Τά βιβλία της Δημαρχίας τόν έγραφαν παντρεμένο με μία ά-
ριστοκρατίσσα. Ο βαρώνος, λίγο μετά τόν γάμο του, τρελλάθηκε.
Στην αρχή έδειξε μία άπλη μανία, έναν φόβο που τόν έπιανε όταν
έβλεπε κοράκια γύρω από τόν πύργο του. Γι' αυτόν τόν λόγο ή
βαρώνη έφυγε από τόν πύργο και ξαναγύρισε στο πατρικό της
σπίτι.

Από την ήμέρα της φυγής της ο βαρώνος διάταξε να μην πλη-
σίαση κανείς τόν πύργο κατά τó διάστημα της άπουσίας του. Πολ-
λές φορές οι συγγενείς της έπεχειρήσαν να μπουν στον μυστηριώ-
δη πύργο αλλά δεν τούς έπετράπη.

Την ήμέραν εκείνη ένας γέρω — άσκητης με λευκά γένητα κτύ-
πησε τη καμπάνα της εξώθυρας του πύργου. Ο βαρώνος είχε βγή
για κυνήγι και θα επέστρεφε την άλλην ήμέραν.

Ο φύλακας ρώτησε τόν άσκητη :

— Ποιός είσαι και τί θέλεις ;

— Είμαι ένας άσκητης που γυρίζω από τις Άγιες χώρες — ά-
πήντησε ο γέρος — και ζητώ φιλοξενείαν.

— Δεν είναι δυνατόν, απήντησε ο φύλαξ. Στόν πύργο δεν μπαί-
νει κανείς όταν λείπει ο βαρώνος. Πήγαινε άλλοι' το χωριό απέχει
μισή ώρα απ' έδω.

— Πέρασα έρήμους — είπε ο άσκητης — και χτύπησα στη σκηνή
ένός άράπη, στη παράγκα ενός έβραίου, στη καλύβα ενός χριστι-
ανού, κάθισα στη φωτιά ενός άτσιγγάνου κι' όλοι με φιλοξένησαν
σαν γέρω — άσκητη που είμαι. Και τώρα που ήρθα στη πατρίδα μου,

με διώκουν ;

— Περίμενε, γέρο, θα σου στεί-
λω να φάς και να πιής.

— Δεν είμαι ούτε σκύλος ου-
τε παιτής, απήντησε υπερήφανα
ο άσκητης. Ζήτησα φιλοξενεία
και όχι έλεημοσύνη. Ο θεός άς
σέτιμωρήσει μέχρι την τρίτη γε-
νεά σου !

Ο φύλαξ όμως που ήταν προ-
ληπτικός φώναξε σαστισμένος :

— Στάσου μη φεύγεις ! Έμπα
μέσα ! Ίσως ή φιλοξενεία που θα
σου κάνω να είναι ιερή.

— Ναί ! απήντησε ο γέρος
μπαίνοντας στον πύργο.

Κατά τó διάστημα εκείνης της
νύχτας έφυγε κι' ή βαρώνη κι' ο
άσκητης έξηφανίσθη.

Ο βαρώνος τρελλάθηκε
τελείως. Πεταγώταν από τόν
ύπνο του και φώναζε της γυναι-
κας του.

Μία μέρα βγήκε και δεν
ξαναγύρισε πιά.

Αυτή ήταν ή ιστορία του
πύργου.

Πρέπει όμως να προστεθί
πως την στιγμή που έφευγε ο

βαρώνος από τόν πύργο τρελλός πιά, μία γυναίκα τόν άκολουθήσε
και έξεδικήθη για την εγκατάλειψή της, απ' αυτόν με ένα φοβε-
ρό χτύπημα με δόρυ στο κρανίο του.

Ο κόμης Ουόλντερ ήθελε να γυρίση άμέσως στην καλύβα της
γρηάς ή οποία άσφαλώς θα ήταν ή εγκαταλειφθείσα έρωμένη του
δολοφονηθέντος βαρώνου, αλλά ή άποστολή του άρχισε να τελειώ-
ση. Έτσι πήγε στη καλύβα ύστερα από ένα χρόνο. Χτύπησε. Κα-
νείς δεν απήντησε. Σε λίγες στιγμές όμως από τη στέγη έφτερου-
γισαν χαμμιά είκοσαριά κοράκια άφίνοντας άπαισιες κραυγές. Ά-
μέσως ο κόμης Ουόλντερ έσπασε την πόρτα και μπήκε στη καλύβα. Έ-
νας ιδρώς τρόμον τόν περιέλουσε. Εκεί, κοντά στο σκελετό του βα-
ρώνου, βρισκόταν και τó πτώμα της γρηάς, μισοφαγωμένο από τα
κοράκια.

Η δικαιοσύνη του δάσους έχει τιμωρήση τó έγκλημα της έρω-
μένης του βαρώνου.

M. NTALBENT

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τò τραγικόν τέλος της «Κόκκινης Άφροδίτης»

Όταν έδολοφονήθη ο Ντίλιγκερ. — Η προδότρια πρώην έρωμένη του. — Η έγκλη-
ματική σταδιοδρομία της Βίβιαν κτλ.

Είναι γνωστό πως τó βράδυ της 22ας Ιουλίου 1934, ένω
έβγαινε από ένα κινηματοθέατρον του Σικάγου, έφονεύθη
από μία όμορυντία πυροβολισμών των άστυνομικών που
τόν περίμεναν στην έξοδο, ο περιβόητος γκάγκστερ Τζών
Ντίλιγκερ ο έπαινομαζόμενος «Δημόσιος κίνδυνος ύπ'
άριθμόν 1».

Τόν συνώδευαν δυό κομψές νέες γυναίκες : Η Πόλλυ
Χάμιλτον έρωμένη του και μία άλλη, εκείνη που είχε είδο-
ποιήσει την άστυνομία και που τότε ήταν γνωστή ως «Κόκ-
κινη Άφροδίτη» έπειδή, σχεδόν πάντοτε, φορούσε ένα με-
ταξωτό κόκκινο φόρεμα κι' ένα έπίσης κόκκινο καπελλάκι.
Έπίσης είναι γνωστό ότι ένω ο Ντίλιγκερ έπιπτε νεκρός,
μέσα στη φασαρία και τόν πανικό που έδημιούργησαν οι
ομαδικοί πυροβολισμοί στους διαβάτας, άκούστηκε μία φω-
νή που είπε :

— Και συ θα σωριαστής σαν
κι' αυτόν !

Έπιθυρήθη τότε πως αυτά
τά λόγια έλέγχθησαν για την
Κόκκινη Άφροδίτη» έπειδή αυτή
έπρόδρε και συνέτεινε στην έ-
ξόντωση του περιφημου γκάγκ-
στερς του Σικάγου. Μα γιατί ;

Ποιά οίτια είχαν εξωθήσει
τη μυστηριώδη αυτή γυναίκα να
ένεργηση κατ' αυτόν τόν τρό-
πον ;

Ένα πτώμα σ' ένα αυτο-
κίνητο.

Πρό ενός μηνός, μερικοί δια-
βάται, βρήκαν εγκαταλειμμέ-
νο στο δημόσιο δρόμο της Καύ-
σας Σίτυ, ένα πολυτελές αυτο-
κίνητο. Τό έπλησιασαν από πε-
ριέργεια, είδαν ξαπλωμένη στα
μαξιλάρια των καθισμάτων του
αυτοκινήτου μία νέα γυναίκα, με
κέρνο πρόσωπο και ντυμένη μ'
ένα κόκκινο μεταξωτό φόρεμα
και με κόκκινο καπελλάκι. Προ-
σεπάθησαν ν' άνοίξουν την πόρ-
τα του αυτοκινήτου, αλλά δεν
τό κατώρθωσαν, γιατί ήταν κλει-
δωμένη. Τότε, έσπασαν τó τζά-
μι κι' έτσι μπόρεσαν να παρατη-
ρήσουν πως τó σώμα της γυναι-
κας ήταν διάτρητο από σφαίρες.
Ούτε στο πτώμα, ούτε στο αυ-
τοκίνητο βρέθηκε κάτι που να
φανέρωνε την ταυτότητα του θύ-
ματος.

Είδοποιήθηκε άμέσως ή άστυ-
νομία ή οποία άπεμάκρυνε τούς περιέργους που είχαν μα-
ζευτή γύρω από τó μυστηριώδες αυτοκίνητο του θανάτου,
και τó πήρε απ' εκεί μαζί με τó μακάβριο φορτίο του. Πέ-
ρασαν δυό μέρες από τότε, όταν έδημοσιεύθη στις έφημε-
ρίδες μία λακωνική είδησις πως εύρέθη δολοφονημένη ή
«Κόκκινη Άφροδίτη» και πως τó πραγματικό της όνομα ή-
ταν Βίβιαν Τσάζ. Η είδησις δεν έλεγε περισσότερα. Γιατί
όμως αυτή ή σιωπή ;

Γιατί έδολοφονήθη ;

Ένας δημοσιογράφος, τότε, ανέκαλυψε πως τόν Ιούλιο
του 1934, εις αντίλλαγμα της καταδώσεως του Ντίλιγκερ
έκ μέρος της, ή άστυνομία της υπεσχέθη μυστικότητα ό-
σον άφοράτην ταυτότητά της καθώς και προστασία. Έπειδή

όμως ύστερα από λίγο καιρό, ή γυναίκα αυτή, έπανήλθε
στην έγκληματική δράσιν της επί κεφαλής μιας συμμορίας
κακοποιών, κι' ζητούσε προστασία ακόμη και για τούς συν-
τρόφους της, ή άστυνομία διέταξε κάθε έπικοινωνία με την
προδότρια. Έπί πλείον, έπειδή ή άποστολή της γυναίκας
αυτής έληξε κι' έπειδή ήταν κι' αυτή ένας έπικίνδυνος γκάγ-
στερς, γι' αυτό οι άρχες άπεφάσισαν να την έξοντώσουν.
Μαζί μ' αυτές τις άποκαλύψεις, ο δημοσιογρά-
φος διηγήθη και την περιπετειώδη ζωή της Βίβιαν Τσάζ.

Ποιά ήταν ;

Γεννήθηκε σ' ένα χωριό πλησίον του Ντετρόιτ στα 1908
και σ' ήλικία 15 έτών έφυγε από τó σπίτι της κι' έξη μήνες
αργότερα έργαζόταν ως χορεύτρια σ' ένα κακόφημο
αλλά πολυτελές νυκτερινό κέντρο του Σικάγου.

Σ' αυτή τη πόλι έβασίλευε τότε ο περιβόητος λη-
στής Τζιμ Κάσθι που τόν έτρεμε ακόμη κι' άστυνομία.
Η Βίβιαν, ένα βράδυ, έπειδή της άπήλυθε ο λη-
στής μία άπρεπη φράση, τόν έβρισε και τόν χαστού-
κισε παρουσία όλων των θαμώνων.

Κανείς δεν άμφέβαλλε πως ή δεκαεξαετής χορεύ-
τρια θα έφονεύετο άμέσως από τόν φοβερό Τζιμ. Ά-
πεναντίας όμως αυτός την κύτταξε με προσοχή κι'
ύστερα, πλησιάζοντάς την της έκανε ένα χάδι και βγά-
ζοντας ένα δακτυλίδι από τó χέρι της τó χάρι-
σε. Την έπομένη ήμέρα την πήρε υπό την προστα-
σίαν του και την εισηγάγε στη
συμμορία του.

Στό Σικάγο

Έπί τρία χρόνια ή Βίβιαν ήταν
τό δεξί χέρι του Τζιμ. Ύστερα ο
Τζιμ Κάσθι σκοτώθηκε από τόν
Άλ-Καπόνε, ή Βίβιαν έξηφανίσθη
μυστηριώδως. Πολλοί την ένόμι-
σαν νεκρά ή στη φυλακή.

Αργότερα όμως μαθεύτηκε
πως ένας πλούσιος γουνέμπορος
από τόν Καναδά, την είχε έρωτευ-
θί και την κρατούσε μαζί του στο
Κεμπέκ.

Μετά πάροδον πέντε έτών ή
Βίβιαν ένεφανίσθη στο Σικάγο,
κι' έτέθη επί κεφαλής μιας συμμορίας έπιδειλών
διαρρηκτών, έκβιαστών και άπαγωγέων, που μέ-
σα σε λίγους μήνες διέσπειραν τόν τρόμον σ' ο-
λόκληρη τη βορεινή περιφέρεια της Αμερικής.

Έρωμένη του Ντίλιγκερ

Ύστερα από δυό έτών έγκληματική ζωή, έγνώ-
ρισε τόν Ντίλιγκερ τόν όποιον έρωτεύθηκε και
άπεφάσισε να ζήση μαζί του. Δεν πέρασε όμως
ούτε ένας χρόνος που χώρισαν οι δυό αυτοί έρω-
τευμένοι γκάγκστερς. Γιατί ; Για άσμφωνία στο έπάγγελμα-
τους ; Η γιατί ή Πόλλυ Χάμιλτον την είχε αντικαταστή-
σει στην καρδιά τόν Ντίλιγκερ ;

Όπως όποτε, μόλις της έπαρουσιάσθηκε ή εύκαιρία, ή
Βίβιαν έπρόδωσε τόν Ντίλιγκερ και συνέτεινε να δολοφο-
νηθί από τούς άστυνομικούς, αλλά με πάροδον ενός έτους
βρήκε και αυτή τόν ίδιον θάνατον.

Στις έρωτήσεις όμως του νεοσύρκεζου δημοσιογράφου,
κανείς δεν ήθέλησε ούτε και έτόλμησε ποτέ να άπαν-
τησθ.

Στην κοινή όμως γνώμη έπικρατεί ή άπόλυτος πεποί-
θησις πως οι φίλοι του Ντίλιγκερ την έξόντωσαν για
να την έκδικήσουν για την προδοσία.

G. R.

487

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

*Από τετραετίας ήδη ή ήσυχία τῶν κατόικων καί ή υπεράσπισις τῆς ιδιοκτησίας ἦσαν ἐμπειστευμένοι εἰς τὸν φοβερὸν Λουπέν! Αὐτοὺς ἀγρυπνοῦσε γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων! Αὐτὸς ἐπροστάτευε τὸν ἀθῶον καὶ κατεδίωκε

τήγαινα μόνος μου. Ὑστερα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ θάχω
ἐπάντηση.

Και ενώ ο κ. Βορελὺ ἀπεσύρετο ταραγμένος καὶ ἀνήσυχος δι' ὅσα ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ διεδραματίζοντο, ὁ κρατοῦμενος ἔπεφτε στὸ κρεβάτι τοῦ ψιθυρίζοντας.

— Ηλίθια κόλπα ! Η βίλλα ερευνήθη σχολαστικῶς ἀνθρώποι μας εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπο

489

λύτως.
—Ψάχτε μοναχός σας και θα ιδήτε. Και μάλιστα πρέπει να το κάνετε άμέσως, γιατί μετά μίαν ή δύο ημέρας ο Στάινβεγκ θα πεθάνη της πείνας.
—Αλλ' ο κ. Φορμερ έπίστευεν ως άνόητα, κόλπα τους ισχυρισμούς του αυτούς και άρνήθη να κάμη ό,τι ζητούσε εκείνος. Του είπε να όρση συνήγορον και ο Λουπέν διώρησε τον κ. Καμπέλ. Η προανάκοις διεκόπη και ο κρατούμενος ώδηγήθη και πάλιν στην φυλακήν, ακολουθούμενος από τους άδελφούς Ντουντεβίλ, εις τους οποίους είπε :

—Προσέχετε το σπίτι της Εϋδοκίας και την κ. Κέσσελμπαχ, γιατί άπειλούνται... Πρόκειται να γίνη έρευνα εις την βίλλα Ντυπόν.. Να είσθε εκεί.. "Αν βρεθί ή Στάινβεγκ, προσπαθήστε να σιωπήση, με κάθε τρόπο.

Όταν επέστρεψε στο κελλί του έγραψεν έπιστολήν προς τους άδελφούς Ντουντεβίλ και τους ύπεδείκνυε πως έπρεπε να ένεργήσουν και άλλην προς την Εϋδοκίαν, εις την όποιαν έλεγε :

«Γνωρίζεις τώρα ποίος είμαι και θα έννοήσης γιατί έκρυφα το όνομα εκείνου που δυό φορές σε έπροστάτευσε, όταν ήσουν μικρή. "Υπήρξα, Εϋδοκία, φίλος της μητέρας σου, φίλος μακρινός του όποιου εκείνη δεν ήξερε την διπλήν ύπόστασιν, αλλ' έπί του όποιου ήξευρεν ότι μπορούσε να ύπολογίση σε κάθε περίστασιν. Γι' αυτό πριν πεθάνη μου έγραψε και με παρεκάλεσε να σε προσέχω. Όσον λοιπόν κι' αν δεν είμαι άξιος της εκτιμήσεώς σου, θα βαστήξω την ύπόσχεσί μου αυτήν. Μη με βγάλης έντελώς από την καρδιά σου.

—Αρσέν Λουπέν—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Ο ΣΤΑΙΝΒΕΓΚ

Τό άλλο πρωί, στο κελλί του Λουπέν παρουσιάσθη ό άνακριτής κ. Φορμερ με τό διευθυντήν Βεμπέρ και άρκετους κλητήρας κι' έπήραν τον κρατούμενον.

—Ανέβηκαν εις ένα άμάξι που περίμενε έξω.
—'Αμαξά, 29, βίλλα Ντυπόν ! είπεν ό Λουπέν μόλις μπήκε. Καί γρήγορα.

—'Α, ξέρεις λοιπόν, δι πάμε εκεί ; είπεν ό Βεμπέρ.
—Βέβα τό ξέρω, απήντησεν ειρωνικά ό Λουπέν, αφού χθές έδωσα συνέντευξιν εκεί εις τον κ. Φορμερ.

Με τά χέρια δεμένα τον κατέβασαν μπροστά στην έπαυλιν Ντυπόν και στο δωμάτιον, όπου έπερίμενεν ό άνακριτής. "Εμειναν μόνοι οι τρείς, ενώ οι χωροφύλακες διασκορπίζοντο εις τό μέγαρον.

Ό Φορμερ ήταν ζωηρά ταραγμένος.

—Λοιπόν, έπιθύρισε, ή κυρία Φορμερ έλαβε τηλεφώνημα χθές τό βράδυ, ότι την έπερίμενε ή μητέρα της. "Επειδή έως τά μεσάνυχτα δεν έγύρισε, έπήγα στής πεθεράς μου, όπου μου είπαν, ότι δεν την έκάλεσαν και ούτε έπήγε εκεί.

—'Α ! έκαμεν ό φυλακισμένος. Καθ' όσον, μπορεί να θυμούμαι, ή κυρία Φορμερ είναι έξαιρετικά ώραία.

Ό άνακριτής, χωρίς να φανή ότι έννόησε, εξακολούθησε.

—Σήμερα τό πρωί έλαβα έπιστολή, που με ειδοποιούσε, ότι ή σύζυγός μου θα άφήντο έλευθέρα, μόλις άνεκ λύπτετο ό Στάινβεγκ και είχε την ύπογραφή σου. Λοιπόν, θα μείνη έλευθέρα και αν άκόμη ό Στάινβεγκ δεν βρεθί ;

—Θά μείνη έλευθέρα γιατί ό Στάινβεγκ θα βρεθί.

—'Εστω ! "Ας γίνη. Ψάξε μόνος σου.

Και ό Φορμερ έσταύρωσε τά χέρια σαν άνθρωπος που ξέρη να ύπολένη, ενώ ό Βεμπέρ άκίνητος και άφωνος μαρούσε νευρικά τά χείλη του, δαμασμένος από τον σιδηρόδέσμιον και νικημένον, αλλά διαρκώς θριαμβεύοντα εκείνον έχθρον της κοινωνίας.

Τή ύποδείξει του Λουπέν

ανέβησαν εις τον πρώτον όροφον. "Επέμεινε και του έβγαλαν τις χειροπέδες και έπειτα διέταξε να παραμερίσουν τό κρεβάτι και να αφαιρεθούν όλα τά παραπετάσματα των τοίχων, της ντουλάπας, και του κρεβατιού. "Όταν έγιναν όλα, ό Λουπέν είπε στον κ. Βεμπέρ.

—Στείλτε έναν από τους ανθρώπους εις τον πίνακα των ηλεκτρικών κουδουνιών. Είναι πλοί στην κουζίνα.

—'Ενας χωροφύλακας άπεμακρύνθη άμέσως.

—Τώρα πιέστε τό κουμπι αυτό, που βρίσκεται στο ύψος του κρεβατιού.. δυνατό.. Μην τό αφήνετε.. "Αρκετά, φωνάχτε τώρα τον χωροφύλακα.

Μετά μίαν στιγμήν ό χωροφύλαξ επέστρεψε και έβεβαιώσεν, ότι δεν έκτυπούσε τό κουδούνι.

—Δέν γελάσθηκα, Κύριε Βεμπέρ, βγάλε αυτό τό κουμπι του κουδουνιού, είναι ψεύτικο. "Ετσι.. Καί τι βλέπεις τώρα ;

—'Ενα σωλήνα ! απήντησεν ό Βεμπέρ.

—Φέρε τον εις τά χείλη σου, σαν να ήταν σωλήν τηλεφώνου. "Ακριβώς φώναξε «Στάινβεγκ». "Εμπρός, λοιπόν ;

—Δέν άπαντούν.

—'Εφώναξε και πάλιν, αλλά δεν έ'όθη καμμιά άπάντησις πράγμα. που τον έκαμε να φοβηθί μήπως ό Στάινβεγκ είχε πεθάνει. "Ακολουθούμενος από τους ανθρώπους της έξουσίας έπέρασεν εις τό διπλανόν δωμάτιον και άμέσως όπως είχε πρίδει, παρατήρησεν ένα μολυβδοσωλήνα, που ήτο στη γωνιά και άνέβαινε προς την όροφήν, σαν σωλήνα νερού.

—Δέν ήτο βλάξ ! έμουρμούρισεν ό Λουπέν. Συνήθως έρευνώνται τά ύπόγεια,

—Ανέβηκαν εις τό δεύτερον πάτωμα. Κατόπιν εις τό τρίτον και τέλος εις τά ύπερβά. "Εκεί παρατήρησαν, ότι ή όροφή είχε τρυπηθί και ότι ή σωλήν έπερνούσεν σε μία χαμηλή άποθήκη, ή όποια ήτο και αυτή τρυπημένη στο έπάνω μέρος. Πιο έπάνω άπ' αυτήν ήτο ή στέγη.

—'Ετοποθέτησαν μίαν σκάλαν και ανέβηκαν.

Ό Λουπέν ύπεστήριζεν ότι μεταξύ της άποθήκης και όροφής ύπήρχε κάποιον κενόν. Μετετόπισαν δύο πλάκες, που συγκρατούσαν διάζωμα από χονδρά ξύλα και συνήντησαν ένα κενόν ύψους ενός περίπου μέτρου.

Σε μία γωνιά βρήκαν σχεδόν λιποθυμισμένο από την εξάντληση τον Στάινβεγκ.

Ό Λουπέν έσκυψε έπάνω του και του είπε :

—'Ακουσέ με καλά. Είμαι ό 'Αρσέν Λ. υπέν και πληρώνω καλά. Θά σου δώσω δσα θέλεις για τό μυστικό του Κέσσελμπαχ. "Αλλά δεν θα τό είπης σε κανέναν. Σύμφωνοι ! Οι άνθρωποι μου θα σε ειδοποιήσουν τι θα κάνης.

Οι χωροφύλακες δεν είχαν προλάβει να τον έμποδίσουν να συναντηθί με τον Στάινβεγκ.

Κι' εκείνος που έκατάλαβε καλά, έτήρησε πραγματικώς σιγή.

Τι άξιζε ό Λουπέν, τό ήξερε καλά. "Ηταν ό άνθρωπος που μπορούσε να ανακαλύψη τό πολύτιμο μυστιό :

Λίγη ώρα άργότερο ό Λουπέν έκλειώταν και πάλιν στο κελλί του και ό Στάινβεγκ στο Νοσοκομείο, ενώ ή κυρία άνακριτού έγύριζε σπήτι της,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ό κρατούμενος 'ειδοποιήθη ότι ό δικηγόρος του ήθελε να τον ιδί και σε λίγο έμπαινε στο κελλί του ένας γηραιός κύριος.

—Λοιπόν, Στάίβεγκ, του είπε ό Λουπέν, οι άνθρωποι μου σε ειδοποίησαν για την άμοιβή που θά πάρης, δεν εί ; 'Ετσι ; Σύντομα λοιπόν διηγήσου μου, προτού έλθη ό δεσμοφύλακας. Τι είχες άποκαλύψει στον Κέσσελμπαχ ;

—Θάρρουμε με τη σειρά, απήντησε ό γεραιός. Πρώτα άς μιλήσωμε γι' άλλα άγνωστα πράγματα.

—Και γινώστα σε σένα μόνον, έ ;

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΛΙΡΕΣ

Μεσάνυχτα. Σ' ένα παγκάκι στις όχθες του Τάμεση, κάθονταν δυό άνθρωποι. "Ησαν άμίλητοι έπί άρκυτή ώρα. Ό ένας ήταν κουρελιάρης, ό άλλος καλοντυμένος.

—'Εξαφνα ό ένας σηκώθηκε και τοιμάστηκε να πέση στο ποτάμι. Τον συνεκράτησε όμως ό άλλος.

—Δέν πρέπει να τό κάνεις αυτό, τον συνεβούλευσε. Κάθισε κάτω, και πές μου γιατί θέλεις να αυτοκτονήσης.

—'Η επέμβαση αυτή του άγνώστου κουρελιάρη τον άνέκοψε. Κάθισε στο παγκάκι.

—Δέν είναι και τόσο ρωμαντική ή ιστορία μου ώστε ν' άξιζη να στην διηγηθώ, του είπε.

Είμαι—ή μάλλον ήιουνά—ύπάλληλος σ' ένα χρηματιστικό γραφείο. Δούλευα εκεί έπί όχτώ χρόνια, από τότε δηλαδή που άφησά τό σχολείο, και κατά την διάρκεια των όποιων μου έμπιστευόταν κάθε είδους δουλειά την όποια δεν άναθέτουν συνήθως σε κοινούς ύπάλληλους. Στις γραφεία αυτά, όπως ξέρεις, κάθε κίνηση και λόγος είναι λεφτά. Κοντο-

λογής είχα άποκτήσει την άπόλυτη έμπιστοσύνη των προϊσταμένων μου. Δυστυχώς όμως ως την περασμένη βδομάδα. Καί τοϋτο γιατί δανείστηκα—έκλεψα πρέπει μάλλον να πώ—πενήντα λίρες του γραφείου για ν' αγοράσω για λογαριασμό μου μερικώς μετοχές. Οι μετοχές όμως αυτές άπώλεσαν άρκετές μονάδες και έτσι δεν θα μπορέσω να έπιστρέψω τις πενήντα λίρες.

—'Η φωνή του κομποντυμένου νέου, βρειά και άπότομη όπως ήταν έσβυσε σιγα-σιγά, κι' έπακολούθησε άπόλυτη σιωπή. Ό άλλος τον κύτταζε στα μάτια ζητώντας περισσότερες εξηγήσεις.

—'Υπήρχε καμμιά αίτια, ώστε να θέλετε ν' αγοράσετε αυτές τις μετοχές ; Τον ρώτησε. Ό άλλος κατάπνε με δυσκολία. —'Ωστόσο ή φωνή του όταν άπάντησε ήταν έντονη.

—Μιά αίτια από τις συνειθισμένες. Σας είπα στην άρχή ότι ή ιστορία μου δεν είναι και τόσο ρωμαντική. Είμαι—ήμουν μάλλον—άρραβωνιασμένος, και μου είπαν ότι οι μετοχές αυτές θάπαιρναν τρομερή αύξηση σε μία βδομάδα. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα την αίτία, "Ηθελα να έξοικονομήσω λεφτά για να μπορέ-

σω να κάνω έναν άξιοπρεπή γάμο. Με τον μισθό μου δεν μπορούσα ν' άποφασίσω τίποτα. "Ετσι ή εύκαιρα αυτή μ' έρριξε στην κλοπή την όποια δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να την έπανορθώσω γιατί οι μετοχές έπεσαν.

—'Επακολούθησε μικρή σιωπή.

—'Η άρραβωνιαστικά σας τό ξέρει αυτό ; ρώτησε ό κουρελιάρης, ό όποιος δεν βρισκόταν για καλό σκοπό στο έρημικό εκείνο μέρος.

—'Οχι !

Ό τόνος του τελευταίου μονοσυλλάβου δεν επέτρεπε άλλη έρώτηση. "Ετσι κι' οι δυό κάτοχοι του έρημικού πάγκου έμεινα πάλι άμίλητοι.

—'Ο νέος που ήζελε ν' αυτοκτονήση έ σιωθε τώρα τον έαυτού άναποφάσιστο. "Η συντροφιά και ή συμπαρά του άγνώστου αλήτη τον είχε παρηγορήσει κάπως και έσχολούσεν να μένη στη θέση του άκίνητος.

—'Από την άλλη μεριά, ό άτημέλητος βρώκος άγνωστος φαινόταν χαμένος στους συλλογισμούς του. "Η άμφιβολία ή άναποφασιστικότητα και κάποια πικρία διαγράφετο στα άμυδρά και κιτρινωπά φώς της μακρυής δημοσίας λάμπας.

—'Ανταράξαν σαν τά χαρακτηριστικά νεκρού. Κατόπιν όμως, σαν να κατέληξε σε μία δύσκολη άπόφαση άκούμπησε τόνα του χέρι στο στήριγμα του Πάγκου

και με τό άλλο χτύπησε τον ώμο του άγνώστου άπελπιμένου που καθόταν πλάι του.

—'Ενα ποσό πενήντα λιρών είναι πολύ γελοίο ώστε να στερήση την ζωή ενός ανθρώπου.. Τό ξέρεις αγαπητέ μου ; του είπε με ήρεμία... Δέχομαι να προβώ σε μία συμφώνια μαζί σου. Θά σου δώσω έγώ αυτές τις πενήντα λίρες άρκεί να θελήσης να προσέξης την ιστορία που θά σου διηγηθώ.

—'Εκείνη τη στιγμή ό νεαρός έτοιμοθάνατος πετάχθηκε από τη θέση του. "Εμεινε όρθιος κι' έρριξε στον άγνωστο αλήτη μία αινιγματική ματιά. Τό βλέμμα του δεν φανέρωνε ούτε έλπίδα ούτε άπορία, ούτε θαυμασμό...

—'Εδειχνε μάλλον τό άγριο πάθος ενός άπελπισμένου ανθρώπου του όποιου την δυστυχία έίρωνεύονται.

—Φαντάζομαι... ψέλλισε. Σταμάτησε όμως. Ό άγνωστος αλήτης σήκωσε ύψωσε τό χέρι του και τά παράξενο τρόπο και τον διέταξε να σωπάση. "Υπάκουσε σαν αυτόματο.

—Καταλαβαίνω τι σου πέρασε από τον νου, του είπε ό άγνωστος αλήτης με γλυκεία φωνή. Δεν φαίνομαι για άνθρωπος ό όποιος μπορεί να διαθέση πνήντα λίρες χωρίς να ώφεληθί τίποτε... Κι' όμως παρ' όλα τά κουρέλια μου και τις βρωμιές μου τις έχω. Καί αν θελήσης ν' άκούσης την ιστορία που θά σου διηγηθώ, τότε θα καταλάβης τι πράγμα με κάνει να σου συμπεριφερθώ έτσι.

Και την ώρα που πρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια, έβγαλε από την μέσα τσέπη του κουρελιασμένου του σακκακιού, ένα πορτοφόλι, άπ' τό όποιο τραβήξε δέκα χαρτονομίσματα των πέντε λιρών και τ' άφησε πάνω στον πάγκο, πλάι στον νυχτερινό σύντροφό του.

—'Ιδού οι πενήντα λίρες "Οχι ! Δεν πρέπει ν' όρνηθίτε να τις πάρετε γιατί πιστεύω ότι τις χρειάζεσθε. Είναι περιττές οι εύχαριστίες. Θά σας έξηγήσω γιατί σας τις δίδω.

Θαμπωμένος ό υποψήφιος αυτόχειρ παρατήρησε τά χαρτονομίσματα και ύποχωρώντας σε μία άνυπόμονη χειρονομία του έεργέτου του, τά πήρε στο χέρι του.

—Εύχαριστώ, είπε με βραχνή φωνή. Και ή ιστορία ;

—'Ο άγνωστος αλήτης κύτταξε σκεπτικός στα νερά του ποταμού.

—'Απόψε κάναμε την άναπαράσταση μιας άλλης παράμοις σκηνής, άπάντησε. Γνώρισα κάποτε έναν άνθρωπο ό όποιος καθόταν σ' ένα παγκάκι στις όχθες του Τάμεση που πιθανόν να ήταν τό ίδιο παγκάκι που καθόμαστε έμείς. "Ηταν νύχτα και τότε, και βασανίζονταν από την ίδια ψυχική ταραχή που βασανίζόσουν και ού πριν λίγη ώρα... Τ' όνομά του, μολοντί δεν μάς ένδιαφέρει, ήταν Τζόνσον. Πήγαινε σχολείο την ίδια έποχή με τον Τόνου... Βλέπω ότι και σεις φοράτε την χαρακτηριστική γραβάτα του κολληγίου του Σέλμπορν. Λοιπόν, σ' αυτό τό κολέγιο φοιτούσα κι' έγώ, κι' έτσι τον Τόνου τον γνώριζα και στα μετέπειτα χρόνια.

Όταν έγκατέλειπε τό σχολείο ό Τόνου έπεδόθηκε στη δημοσιογραφία και σε λίγο καιρό σημείωσε άρκετή έπιτυχία. "Εκτός αυτού έγραφε μυθιστορήματα και διηγήματα. Στο είδος αυτό της φιλολογίας δεν είχε δυνατό ταλέντο, ώστόσο έξοικονομούσε άρκετά λεφτά γιατί ικανοποιούσε τό γούστο των άναγνωστών του.

Σε ηλικία 31 χρονών ό Τόνου Τζόνσον ήταν ένας άνθρωπος που έπιτύχει στη ζωή του.

—'Εδώ ό αλήτης διέκοψε την άφηγησή του, γιατί τον έπια

σε δυνατός βήχας.

— Συγγνώμη. Κάνει πολύ κρύο, δεν είναι έτσι;... λοιπόν, συνέχισε, πέρασαν μερικά χρόνια σκληρής και αδιάκοπης διαπονητικής εργασίας, ώσπου ο Τόνυ σκέφθηκε ότι έπρεπε να καταφύγει σε κάτι διεγερτικό των νευρών και της φαντασίας του, για να μπορεί να ανταπεξέλθει, και να διεξάγει ακούραστα και άβιαστα την παραγωγική δουλειά του. Δεν ήταν από τους ανθρώπους που αρνιόταν να λάβει κάθε δουλειά. Αυτό δεν τόκανε από πλεονεξία όσο από υπερηφάνεια. Ήθελε να αποδείξει στους συναδέλφους ότι ήταν ακούραστος και παραγωγικός. Έτσι άρχισε να παίρνει μια μικρή δόση ναρκωτικού... Αυτή ήταν η αρχή του τέλους. Δεν θέλω να σάς κουράσω με τις λεπτομέρειες του τραγικού διαβήματός του. Ή ξη της χρήσεως ναρκωτικών τον κυρίεψε και δεν μπορούσε να γράψει μια λέξη δίχως την επίδρασή του. Ωστόσο προώδευε στη δουλειά του, μολονότι αυτή η πρόοδος προοιωνίζε την τραγωδία.

Ο Τόνυ εξακολούθησε την εργασία του άλλα δέκα χρόνια. Έξαφνα όμως το νευρικό του σύστημα εξασθένησε. Η υπερένταση και η φθοροποίησης επιδραση των ναρκωτικών επέφεραν το μοιραίο αυτό αποτέλεσμα... Έπιχ-λη-ριζαν όμως ότι μεκάθε πέννα που τοιδινανόγώραζε μ' αυτή μόνον ναρκωτικά, Τόν συμβούλεψαν, τον απέλειψαν και στο τέλος τον εγκατέλειψαν και κείνοι...

Φυσικά οι φίλοι του δεν έπαυσαν να τον βοηθούν. Γνώριζαν όμως ότι μεκάθε πέννα που τοιδινανόγώραζε μ' αυτή μόνον ναρκωτικά, Τόν συμβούλεψαν, τον απέλειψαν και στο τέλος τον εγκατέλειψαν και κείνοι... Για τον άνθρωπο πούναι μόνος στον κόσμο δίχως λε-φτά και φίλους, δίχως καμιά έλπίδα, υπάρχει μόνον ένας δρόμος για να ήσυχάσει: Η αυτοκτονία. Αυτό το γνωρίζε-τε και σεις, και έποτελεί το σπουδαιότερο μέρος της ιστο-ρίας που σάς λέγω, και το οποίο έχει σχέση με την τωρι-νή μου φιλανθρωπία...

... Μια νύχτα, πεινασμένος, άρρωστος και μισότρελλος από την έπιθυμιάνα ποτίστην οργανισμό του με ναρκωτικά, ο Τόνυ Τζόνσον ήρθε και κάθισε σ' ένα παγκάκι στις όχ-θες του Τάμεση—που ίσως να ήταν κι' αυτό που καθόμα-στε εμείς τώρα—έχοντας στον ταραγμένο του μυαλό, την ίδια πρόθυση πούχες και σύ, πριν μισή ώρα...

Κάθισε, όπως καθώσαστε, πιέζοντας τον έξυτό του να κάνει κουράγιο και την ώρα πούπαρνε την απόφασή του, έτυχε να πιάσει την κουβέντα με κάποιον που διαμοιραζό-ταν το ίδιο παγκάκι με κείνον.

... Δεν ξέρω τι τον ώδηγησε στη σκέψη ώστε να έμ-πει-στευθί τον πόνο του σ' αυτό το άγνωστο άτομο... Ίσως ή απέλπισα...

Όπως δήποτε, πριν ακόμα το αντίληφθί είχε κιόλας έ-ξιστορίσει στον άγ-ωστο συγκαθήμενο του όλο του το τρα-γικό και περιπετειώδες παρελθόν του.

Ο αλήτης σταμάτησε και στα χείλή του φάνηκε ένα ά-έριστο μειδίαμα.

— Ο ξένος εκείνος, συνέχισε ο άγνωστος, δεν είχε το δικό μου παρουσιαστικό αλλά είχε ένδεστραφές πορτοφόλι... Έδειξε πραγματικό ενδιαφέρον στην αφήγηση του Τόνυ, τον πήρε μαζί του σ' ένα έστιατόριο και κεί του πρόσφερε ένα πλούσιο δείπνο.

Χαιρετώντας τον, ο κομψός ευεργέτης του Τόνυ, τούσφι-ξε κάτι, στο χέρι και του είπε: «Πάρε αυτό! Αλλά για τ' όνομα του Θεού μην τα χρησιμοποιήσης αγοράζοντας ναρκωτικά.

Ο ήλικιωμένος αλήτης σταμάτησε, και έπεσε σε

οκέψεις.

— Αυτό που τούδωσε, συνέχισε κατόπιν, ήταν ένα πορ-τοφόλι που περιείχε πενήντα λίρες. Μόνον πενήντα λίρες, σε χαρτονομίσματα. Ούτε κανένα όνομα ούτε κανένα ση-μείωμα, ή σημάδι, εκτός από ένα χρυσό διακοσμητικό που υπήρχε στην έξωτερική γωνιά του πορτοφολιού. Και να σκεφθής ότι ο Τόνυ είχε να δή λίρα από πολλούς μη-νες πριν.

Επακολούθησε μακρύα σιωπή που διεκόπη από τον νεα-ρό απέλπισμένο, ο οποίος ρώτησε με περιέργεια:

— Και κατόπιν; Ή μήπως δεν έχει συνέχεια αυτή η ιστορία;

Ο ήλικιωμένος αλήτης κούνισε πένθιμα το κεφάλι του.

— Βέβαια, υπάρχει και κάτι άλλο που συνέβη κατόπιν. Ο Τόνυ ήταν ένας μισότρελλος, ένα κατακάθι της κοινω-νίας, μολαταύτα διατηρούσε ακόμα ένα ίχνος τιμής και ύποληψης μέσα του. Γνώριζε πολύ καλ-ότι, αν κράταγε τα λεφτά έπρεπε να τα ξοδέψει άγ-ράζοντας ναρκωτικά για να κοιμή-η το ξεχαρβαλωμένο κουφάρι του, παραβαί-νοντας την υπόσχεση, και προδίδοντας την έμπιστοσύνη που τούχε δώσει ο καλός εκείνος Σαμαρίτης. Έτσι απο-φάσισε να πάλλαγι από τις πενήντα λίρες.

— Και τις τις έκαμε; ρώτησε μ' έδιαφέρον ο άλλος. Τις έδωσε σε κανέναν άλλον;

— Ναί. Τις έδωσε σε κάποιον άγνωστο που καθόταν σ' ένα παγκάκι στις όχθες του Τάμεση, και ο οποίος, όπως έσεις, θα τις χρησιμοποιούσε καλλίτερα απ' ό,τι θα τις χρησιμοποιούσα εγώ.

Ο νεαρός πούειχε πάει εκεί να αυτοκτονή, σηκώθηκε από τη θέση του, πήρε μια βαθιά αναπνοή και κύτταξε διαπαραστικά τον όμιλητή του.

— Κι' ο Τόνυ; ρώτησε επί τέλους.

Ο άλλος έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. Κατόπιν έκαμε ένα νόημα, κουνώντας το κεφάλι του προς το μέρος του ποταμού.

— Πήγε κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι. Αυτό ήταν το προτι-μώτερο πούπρεπε να κάνει...

Ο νεαρός υπάλληλος του χρηματιστικού γοαφείου ύ-ψωσε άθ-λα τους ώμους του κι' έριξε μια ματιά στα μαύ-ρα νερά του ποταμού.

Αντίκρι, στην άλλη όχθη ύψωνόταν ή σκιά του κωδο-νοσταίου του Αγίου Παύλου. Εκείνος τη στιγμή το πε-ρίφημο ρολόι της έκκλησίας χτυπούσε μία μετά τα μεσά-νυχτα.

Ένα πλοίο έσουριζε ενώ διέσχιζε τ' ήρεμα νερά του ποταμού κι' άγκαλιαζόταν από το πηχτό σκοτάδι.

Οι στιγμές αυτές της άφηρημάδας του φάνηκαν ολόκλη-ρα χρόνια.

Για μια στιγμή ανέκτησε τις οίσθήσεις του, και το μυα-λό του άρχισε να λειτουργή. Μια άστραπη φώτισε τις οκέψεις του και τον έκαμε να αναπνήσει.

Τό παραμύθι πούχε ακούσει ήταν μια πραγματική τρα-γωδία που έκτυλισσόταν μπρός στα μάτια του. Κύτταξε ένα γύρω τρομοκρατημένος.

— Υψίστε θέε! φώναξε. Ο Τόνυ Τζόνσον

Μήπως έσεις είσατε ο Ι.ος ο Τόνυ Τζόνσον.

Ο ήλικιωμένος αλήτης όμως είχε απομακρυνθί και το σκοτάδι τον είχε διπλώσει. μέσ-, στο σάβανο του. Και στη θέση του πάγκου που καθόταν γυάλυζε κάτι.

Ο νεαρός υπάλληλος έσκυψε και τέπιασε. Ήταν ένα πορτοφόλι στην έξωτερική γωνιά του οποίου γυάλιζε ένα χρυσό διακοσμητικό...

ΝΤΟΥΚΓΛΑΣ ΣΙΜΨΟΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Κατά την άπουσία ενός έφημερίου μιας Σκωτσέζικης έκκλησίας, παρα-κάλεσαν έναν έπίτροπο να έπισκεφθί έπειγόντως έναν σοβαρά άρρωστο έ-νορί-η, κι' αντικαθιστώντας τον έφη-μέριο στα καθήκοντά του, να του δια-βάση μια εύχή.

Ο έπί-ροπος δέχτηκε με δυσφορία να αναλάβη αυτόν τον ρόλο. Καί πριν αναχωρήσει από το σπίτι του έξεδή-λωσε στην γυναίκα του τους φόβους

που είχε μήπως τυχόν τα κάνει θά-λασσα, 'Οστόσο πήρε μαζί του το έυ-χητήριο κι' έτρεξε στο σπίτι του έτοι-μοθάνατου.

Έπειτα από λίγη ώρα επέστρεψε στο σπίτι χαρούμενος.

— Έί τον ρώτησε ή γυναίκα του. Πώς τα πήγες;

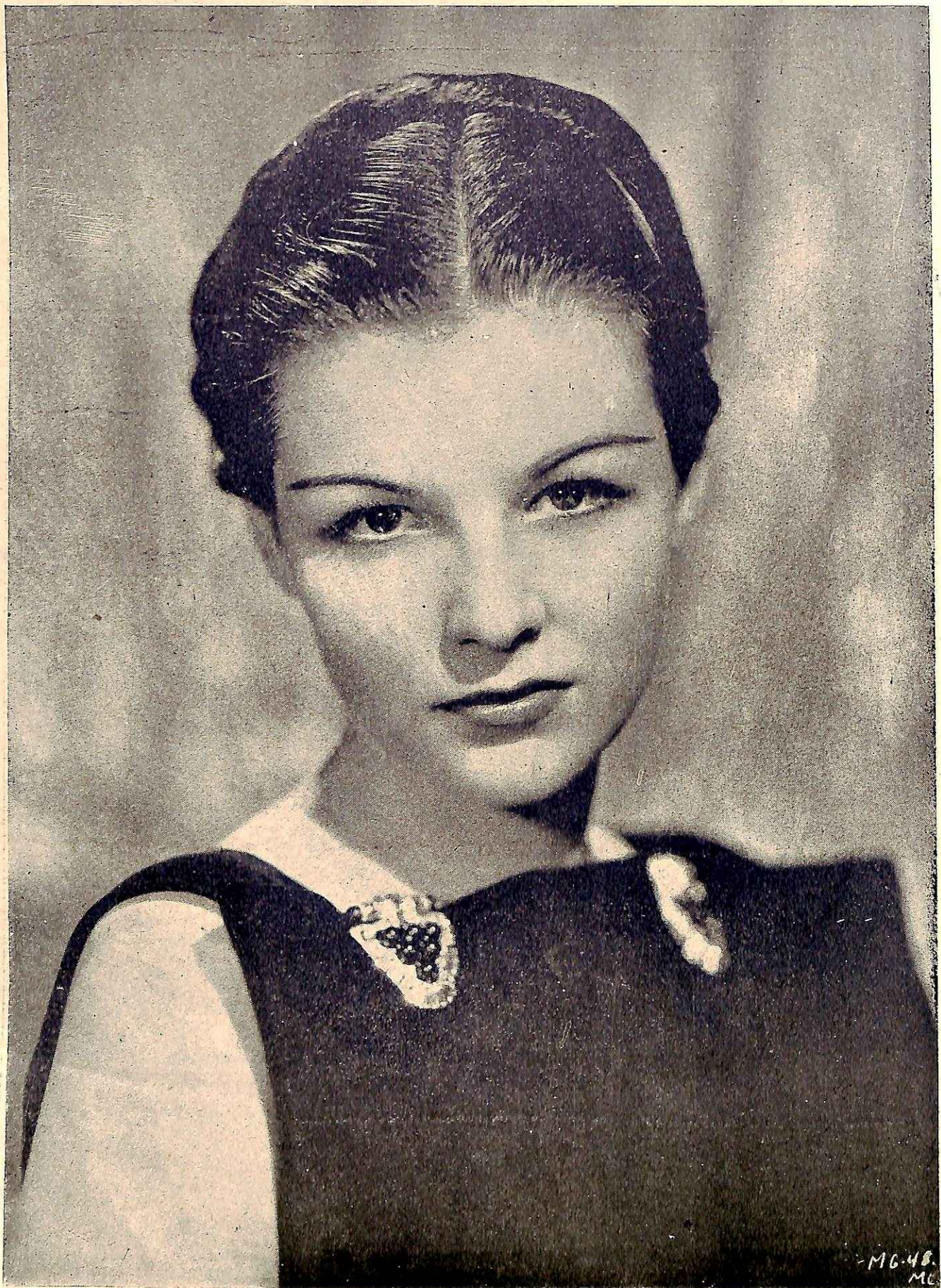
— Λαμπρά! της απάντησε ο έπί-τροπος. Πριν φθάσω σπίτι του ο άρ-ρωστος είχε πεθ-νει!

Μια γυναίκα ώδηγήθηκε στο αυτό-φορο του Σικάγου γιατί είχε φωνάξει σ' ένα θέατρο την ώρα της παραστά-σεως την τρομερή και φρικτή λέξη «φωτιά».

Απολογουμένη, ισχυρίστηκε ότι την λέξη αυτή τη μεταχειριζόταν όσάκις τα παιδιά της ήσαν στο δρόμο και ή-θελε να τα φωνάξη να έλθουν στο σπίτι.

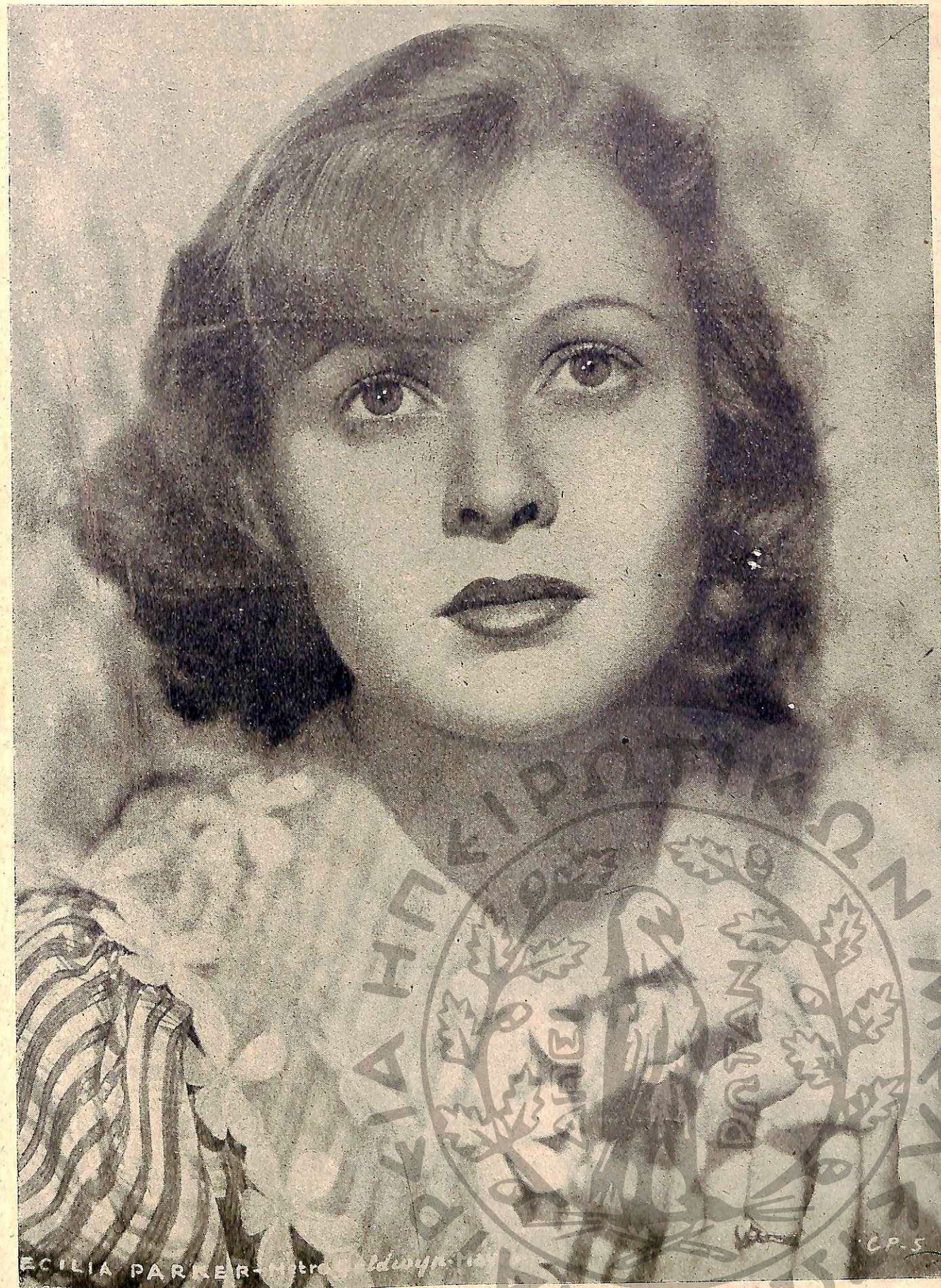

Ελισάβετ Άλν

Λόρνα Ρόβ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Καίη Πάρκερ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μαϊν Κλάρκ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τό άμάξι μ'ας έφερε γρήγορα στο σπίτι.

Ούτε λέξη κατά την διαδρομή, αλλά μόλις έφθάσαμε στο διμέρισμά μου όπου με άκολούθησε, τότε ο θυμός του εξέσπασε.

Τό περίμενα και όμολογώ ότι έκαμα, δι.τι μπορούσα για να τον προκαλέσω.

Τό κατηγορητήριο ήτο σφοδρόν διά την ανάγνων συμπεριφοράν μου. 'Ο θυμός του γιατί έχανε εξ αίτίας μου την βραδυά του ήταν μεγαλύτερος. Είς μάτην του επαναλάμβανα ότι εγώ δεν τον έμπόδισα να μείνη με την έρωμένη του.

Η επανάληψη του όνόματος της έριχνε λάδι σ'τη φωτιά. Έως εδώ ήμουν ήσυχη.

Όταν όμως μίλησε για την παρουσία του δουκός του ξέφυγαν μερικά αδέξια λόγια γιατί εκείνος είχε την φήμην ενός κατακτητού και κάθε γυναίκα που έβλεπαν μαζί του την θεωρούσαν κατα κανόνα ως φιλενάδα του.

Υπενθυμιζοντάς μου λοιπόν την παρουσίαν του στο θεωρείο με έξελεύρισε και από μία λέξη στην άλλη έφθασα να του ελπώ ότι ο δούξ του Κιούμπερλαντ αξίζει περισσότερο ως άνδρας από δι.τι ή Μώντ'Ασόν ως γυναίκα.

Κι' έτσι ο άνδρας μου κι' εγώ είμεθα ίσοι ο ένας απέναντι του άλλου, με τό να βρεθούμε αυτός με μία φιλενάδα και εγώ με ένα άγνωστο!

Στά λόγια αυτά πετάχθηκε.

—'Η άσυνειδησία σας περνά τα όρια! Μιά παντρεμένη γυναίκα που σέβεται τον έαυτό της, λογικεύεται κατά άλλον τρόπον!

—Αυτό συμβαίνει γιατί δεν είμαι μία παντρεμένη γυναίκα!

—Μόνον φαινομενικώς. Είσατε γυναίκα μου.

—Ω, τον διέκοψα, άς μ'ην αρχίσωμε. Τό ξέρετε καλά ότι δεν σ'ας θ'ωρώ ως άνδρα μου! Σ'ας προσθέτω επί τη εύκαιρία του άποψινού έπισοδίου, ότι όπως σεις έχετε μία έρωμένη, και εγώ θα πάρω έναν έραστή!

Δέν είχα τελειώσει τά τελευταία λόγια όταν αισθάνθηκα ουδ' χέρια να σφίγγουν τά δικά μου και να με κοιλούν στο άλλο άκρον του δωματίου.

Η έπίθεση ήτο τόσο βίαιη και άπροσδόκητη ώστε δεν έβγαλα φωνή. Είχα την έντύπωση ότι έτασκήθηκα. Θά ήθελα να σηκωθώ και να φύγω αλλά αισθανόμουν τον έαυτό μου άνίκανον γι' αυτό. Καί τά μάτια μου τά μεγαλωμένα από φόβο, είδαν με φρίκη τά άπειλητικά χέρια του άνδρός μου επάνω από τό κεφάλι μου. Τό ένστικτο με έκαμε να βγάλω μία φωνή φρίκης και κατήχημένη από τό θυμό του άνδρός αυτού, θυμό τον όποιον εγώ είχα έξαπολύσει,

ή Σιμόνη Μοντανιάκ, άναγνώστρια της γ. Ντορντάν, έλαβ' ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφον του Έβρ, γ. Νταρζίλ να περάση από τό γραφείο του για ύπόθεση που την άφορούσε. Στο γράμμα που της έστειλε, μαζί με τό πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και ή νέα που ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε είχε άκούσει τό όνομα αυτού του Άντερσον, πήγε στο Έβρ να μάθη περί τίνος έπρόκειτο. 'Ο συμβολαιογράφος της έπληροφόρησε ότι είχε πεθάνει ο κηδεμών της Μπερτράμ, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη του γάμου της που γινε στο Λονδίνο τον 'Ιούλιο του 19... δηλαδή π'ό τέσσαρων και πλέον ετών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δεν είχε παντρευτεί ποτέ, αλλά μόλις π'ό λίγων μηνών έφυγε από τις καλόγριες. 'Ο συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να την πεισύνει. Είχε εκεί έν τάξει όλα τά χαρτιά, που απέδεικνυν ότι ή Σιμόνη Μοντανιάκ είχε παντρευτεί τον Άντερσον κι' άπόδειξιν ότι ο άνδρας της της έστειλε έπιχορήγηση τριάντα χιλιάδες τό χρόνο. Έπειδή αυτή δεν ήξερε τίποτα, άπεφάσισε και πήγε στο Λονδίνο και ο κεί συμβολαιογράφος Κουρνέτ της άπεκάλυψε ότι μία άλλη είχε πάρει τόνομά της και έπανδρεύθη τον λ'όδο Άντερσον, ο όποιος την έδέχθη γιατί τόγραφε στη διαθήκη του ο πάπλος του. Της άπεκάλυψε ότι και ή μητέρα της ήθελε αυτό τό γάμο κι' εκείνη, μ'όλο ότι αντιπαθούσε τον λ'όρδο, έδέχθη να μείνη μαζί. Ένα πείσμα είχε άναπτυχθή μεταξύ τους και διαρκώς έλογόφερναν, έως ότου αυτός ένα βράδυ την άπεκοίμησε με ύπνωτικό και την έκαμε γυναίκα του, πράγμα που την έκανε να θυμώσει. Έδήλωσε ότι θάφευγε κι' εκείνος της είπε ότι θ' αυτοκτονούσε και κατόπιν τούτων του είπε πώς δεν θά τόκανε. Έκτοτε ζούσαν ήσυχι όταν μία μέρα είδε ότι ο άνδρας της έκρυβε ένα εισιτήριο θεάτρου. Πή με την πρώην φίλην του Μώντ'Ασόν. 'Ο δούξ Κιούμπερλαντ της έστειλε άνθη και την έπεσκέφθη στο θεωρείό της, άλλ' ο Άντερσον έμαθε από την Μώντ'Ασόν την παρουσία της κι' έπληγε στο θεωρείο και την πήρε. Όταν έτελείωσε ή παράστασις βγήκαν μαζί.

φρά κινουμένους και ένα μανδύλι στα μάτια.

Αυτό μούφερε μία δυνατή ταραχή.

Έκλαιγε!

Έπροχώρησα π'ός αυτόν.

Κάτι τι μέσα μου έξεσχίζετο. Δεν έβλεπα τίποτα! Ένα πράγμα μόνον έσκεπτόμουν: ότι έκλαιγε.

Άπέσπασα τά χέρια του, έγλύστησα κοντά του! Τό μάγουλό μου έπληγε κοντά στο δικό του! Τά μπράτσα μου περιέβαλλον τον λαιμόν του. Καί έμεινα κολλημένη κοντά του χωρίς να μιλάω, άναμινύουσα τά δάκρυά μου στα δικά του, σε μία μεγάλη ανάγκη να του άφαιρέσω την λύπη, να σβύσω τά θλιβερά λόγια από την μνήμη του!

—Βάλτερ σ'ας όρκίζομαι ότι για πρώτη φορά έβλεπα τον δούκα του Κιούμπερλαντ! Σ'ας όρκίζομαι ότι ούτε αυτόν ούτε άλλον κανένα ποτέ δεν άγάπησα.

Και αυτήν την στιγμήν ή σκέψη της Μώντ'Ασόν δεν μ'έπειραξε.

Αυτή ήτο ή έρωμένη του. Η έρωμένη του; Άλλ' εγώ ήμουν ή γυναίκα του, εκείνη που έσέβετο, που ήθελε να την σέβωνται! Είχα την καλύτερη θέση! Έκλαψα για μένα. Κάτι τι μέσα μου μού έλεγε ότι δεν έκλαιγε γι' αυτήν. Καί τά δάκρυά μου έπεφταν στα μάγουλά του σαν να ζητούσαν να σ'ερέψουν τά δάκρυά του και να εξαλείψουν τά ίχνη!

—Β' Άλτερ έζήλεσα. Δεν όπηρεξα ένοχος. Δεν θά σ'ας ξαναπώ ποτέ τέτοια πράγματα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Με έσφιγγε με περισσότερη οικειότητα.
—Η ζηλοτυπία μας κάνει τρελλούς. Πρό δλίγου θα σε έσκότωνα!

—Καί μόνον ή σκέψις της γυναικός αυτής με έκαμε κακιά. Για να σάς κάνω να υποφέρετε έπηγα στο θέατρο απόψε.

—Ποιος σου είπε ότι θά είμαι εκεί;

—Τό έμάντευσα γιατί είδα τό εισιτήριο που έκρύβατε στο γραφείο. Μου είπαν ότι ή λόζα είχε ένοικιασθή στο δνομα της φίλης σας,καί τότε μουρθε ή σκέψις να παρακολουθήσω την παράσταση.

—Η γυναίκα αυτή δέν είναι πλέον φίλη μου! διεβεβαίωσε.

—Παρά την θέλησίν μου δλα διαμαρτύροντο στην διαβαίωσίν του και έζήτησα να άπαλλαχθώ από την περίπτυσή του αλλά τά χέρια του με έκράτησαν!

—Σου όρκίζομαι ότι ή γυναίκα αυτή δέν είναι πλέον τίποτε για μένα. Από πολλών μηνών δέν είναι πλέον παρά ή πρωταγωνίστριά μου!

—Με την όποιαν βγαίνετε δημοσία!

—Απόψε μονάχα! Από πολύ καιρό δέν με συναντούν ούτε σπίτι της ούτε μαζί της. Από την βραδυά άκριβώς που περασεσ την νύχτα στο δωμάτιό μου. Πιστευσε Σιμόνη, τό όρκίζομαι!

—Πώς να τό πιστεύσω που άπόψε...

—Άκουσε! θά ρωτήσης εκείνους που ήταν μαζί μας! Έκείνοι ώργάνωσαν αυτήν την έσπερίδα! Άλλοτε πριν σε γνωρίσω είχαμε συμφωνήσει με μερικούς φίλους ότι κάθε φορά που θα τά χαλούσα μαζί της, θα έπρκοιλουθή μια έορτή, μια διασκεδαστική διαμαρτυρία κατά του άνεπιστήμου αυτής διαζυγίου! Λοιπόν από μηνών λέγω διέκοψα μαζί της, και οι κοινοί φίλοι θυμήθηκαν την συμφωνία μας. Κατ' άρχος άρνήθηκα. Στο τέλος υπεχώρησα! Ηλπίζα ότι δέν θα τό μάθης. Καί καθώς έπίστευα ότι έτελείωσα για πάντα με τό παρελθόν, ήμουν ευχαριστημένος.

—Όποτε άληθινά άπόψε ήτο ή ρήξις;

—Η ρήξις έγινε πρό πολλών μηνών, τό όρκίζομαι! άπόψε ήτο ό ένταφιασμός του παρελθόντος. Έλα στο γραφείόν μου θά ίδης τάς έπιστολάς των φίλων μου για τό ζήτημα αυτό.

—Ηθελε να με παρασύρη.

—Όχι! άς μείνωμε εδώ! Σας πιστεύω χωρίς άπόδειξη γιατί μου είναι γλυκύτερον να έχω έμπιστοσύνη σε σάς και γιατί έγω δέν έχω άπόδειξη να σας προσφέρω και πρέπει να με πιστεύετε και να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα.

—Μάλιστα και έγω θέλω να έχω έμπιστοσύνη. Άλλά είπες μια λέξη που με τρελλαίνει! Σιμόνη πέσμου ότι ποτέ...

—Σας τό βεβαιώ ποτέ..

—Ποτέ! Η λέξις αυτή είναι πολύ μεγάλη!

Άργά έκούνησα τό κεφάλι καί ξαφνικά ένα μεγάλο κύμα κοκκινίλας με έπιασε. Έσκεφτόμουνα εκείνο που θά συνέβη κατά την περίφημη νύχτα όταν έκοιμήθηκα στο κρεβάτι του.

Έννόησε όλόκληρη την σκέψη μου!

—Σιμόνη με κατηγορεί στην ψυχή σου για κάποιον έγκλημα;

—Μάλιστα!

—Τό πιστεύεις αλλά δέν υπάρχει!

—Πώς;

—Σου είπα ότι έκανα χρήσιν των δικαιωμάτων μου ως συζύγου!

—Δέν τό έκάματε λοιπόν;

—Όχι!

—Όχι!

—Ημουν άποφασμένος να τό κάμω, γιατί ή αντίστασίς σου μου έρέθιζε τον έγωισμό μου. Τό είπα.

Άλλά οι πράξεις είναι μακρυνά ά ό τά λόγια. Έδίστασα όμως. Η ιδέα μιας τέτοιας κατακτήσεως μου προεγενόσαν άηδία. Ο έρωσ δέν ευχαριστηται με την βίαν. Ηθελα να σε έχω με την θέλησή σου!

—Γιατί τότε μου

είπατε ότι έβάλατε τό άνεπανόρθωτο μεταξύ μας.

—Άμέσως με κατηγορήσεσ για αυτό. Θυμήσου με πόση θεωρία στο είπα. Άλλά και άν ήθελα να άρνηθώ δέν θα με πίστευσε.

—Είναι άλήθεια. Ημουν άπελπισμένη! Καί τώρα με βεβαιώνετε ότι δέν συνέβη τίποτα. Είμαι πάντοτε κόρη, δηλαδή έλευθέρα να διαθέσω τον έαυτό μου, τό σώμα μου, την ζωή μου. Έλευθέρα; Ω, χαρά! έλευθέρα! είμαι πάντοτε έλευθέρα!

—Εσηκόθηκα καταχαρούμενη!

—Μάλιστα! έλευθέρα είπε με ένα μειδίαμα μάλλο, λυπημένο μπρός στη τόση μου χαρά! Είσαι μάλιστα έλευθέρη να με άφισης άφ' ου έπί του παρόντος δέν θέλω να σε κρατήσω. Η μάλλον άν δέν πρόκειται να σε κρατήσω με την θέλησίν σου.

—Έλευθέρα, έλευθέρα! Μπορώ να φύγω, να ξανακάμω την ζωή μου, να είμαι τέλος ευτυχής!

—Μπορείς!

—Και δέν θα ζητήσετε να με κρατήσετε με καμιά άπειλή;

—Όχι! Πρό δλίγου μου έλεγες ότι ήσουν ζηλιάρη. Η ζηλοτυπία είναι μια άπόδειξις του έρωτος.

—Α! δέν ξεύρω τί σου έλεγα προηγουμένως ούτε τί είπα πρό μηνών. Μου φαίνεται ότι μόνον έδω και λίγες στιγμές άρχίζει ή ζωή. Λέγοντάς μου ότι ποτέ δέν μ' έκάνατε δική σας, μου έδώσατε την ευτυχία την έλπίδα! Είμαι έλεύθερη κι' αυτό μόνον αξίζει για μένα.

—Ω Σιμόνη! Πέσιτέ μου από όικτο ότι ό άνθρωπος που θά σου δώση την ευτυχία είμαι έγω.

—Α! δέν ήξεύρω! Σας παρακαλώ Βάλτερ μη με πιέζετε, φοβομαι για την άπάντησιν που θά σας δώσω. Άρνούμαι να ιδώ σε σας ένα σύζυγον! Είσαθε πάντοτε ό ξένος για μένα. Πρό δλίγου τά δάκρυά σας με συνετέραξαν. Άραγε δέν ήτο ό όικτος που με έφερε κοντά σας;

—Ησουν ζηλότυπη, Σιμόνη!

—Είναι άλήθεια! Μήπως όμως δέν υπάρχει ή ένστικτώδης ζηλοτυπία ή όποία κοιμάται στην καρδιά κάθε γυναικός και παρουσιάζεται όταν βρεθή αυτή άπέναντι μιας άλλης ώραιότερας;

—Είσαι ώραιότερα από αυτήν και έγω σε άγαπώ.

—Σας ευχαριστώ γιατί μου τό λέτε, αλλά καταλάβετε με' άποψε φοβομαι ότι δυνατόν να άπατηθώ! Πώς μπορείτε να με πιστεύετε την στιγμήν αυτήν που τό μόνον αίσθημα που με κυριεύει είναι ή χαρά με τό να ξέρω ότι δέν σας άνήκω πιά ούτε τώρα ούτε ποτέ στο παρελθόν; Μου φαίνεται ότι άπόψε μπορούσα να σας δώσω μια κακήν άπάντησιν για την όποιαν θά έλυπούμην αύριο τό πρωί..

—Θά περιμένω λοιπόν! Έν τούτοις πριν χωρισθόμε πρέπει να σας είπω, Σιμόνη ότι σας άγαπώ και ότι ό έρωσ μου δέν θα μπορέση να άρκήται πιά στο να σε βλέπω, μοναχά. Μου χρειάζονται και λόγια του έρωτος που μεθούν τά φίλια που τρελλαίνουν, τά άγκαλιασμάτά σου που θά με κάνουν...

Άπό πολλούς μήνες ύφισταμαι τό βασανιστήριο αυτό να ζω μαζί σας βλέποντας την άδιαφορίαν σας.

Δέν μπορώ πιά Σιμόνη! Με την σειράν σας έννοήσατέ με! Σας άγαπώ και δέν ζητώ παρά τον έρωτά σας.

—Με άγαπάτε; Δέν πέρασε πολύ καιρός όμως από τότε που μου ρίξατε κατά πρόσωπον τό μίσος σας.

—Α! Σιωπήστε. Μην θυμώσατε αυτά τά λόγια που σας έρριχνα έξ αίτίας της άδιαφορίας σας! Τό γυναικείον σας ένστικτον δέν μπορούσε ν' άπατηθή σχετικώς με τις πραγματικές διαθέσεις μου. Άλλά αυτό συνέβαινε στάς άρχάς.

—Ω! όχι! διαμαρτυρήθηκα. Τότε με μεταχειρίζεσθε σαν μια παρειακτη.

—Δέν τό έκάμα έπί πολλών καιρό. Σας έθεώρησα ως γυναίκα μου από την βραδυά που κυττάζατε ένα Άλμπουμ φωτογραφιών στο δωμάτιό μου.

(Άκολουθεί)

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Κοτσομπολιό, καί νεώτερα

H ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Συχνά διαβάζει κανείς στις έφημερίδες του Χόλλυγουντ πως ή «Μαρλέν Ντήτριχ είναι υπερήφανη για τον έαυτό της πως έδωξε κακήν κακώς τους δημοσιογράφους που πήγαν να της πάρουν μια συνέντευξη» ή πως άπηνήθη τους παληούς της φίλους. Αυτές δλες είναι συκοφαντίες γιατί ή Μαρλέν είναι πάντοτε μια συμπαθητική και πολύ ευγενής γυναίκα που πάντα φέρθηκε ειλικρινά με τους φίλους της άν και για μια στιγμή άναγκάστηκε να περιορίση την διαχυτικότητα της.

Όταν πρό έξη έτών κι' άκριβώς στα 1930, ή Μαρλέν έφθασε στο Χόλλυγουντ ήταν μια δόξανθη χαριτωμένη γερμανίδα και φορούσε ένα τεράστιο ψάθινο καπέλλο, που την παρουσίαζε σαν βασίλισσα του παραμυθιού. Καί δέν ήξερε παρά να χαμογελά σ' όποιον την έπλησίαζε. Μά τί σαγήνη είχε τό χαμόγελό της!

Όταν λοιπόν ό φόν Στένμπεργκ την έπαρουσίασε στο κινηματογραφικό Στούντιο, είπε στους διευθυντάς: «Η δεσποινίς Ντήτριχ, είναι προικισμένη μ' ένα θαυμάσιο προνόμιο: την έξυπνάδα».

Την έποχή εκείνη ή Ντήτριχ σχεδόν κάθε μέρα κυτοπούσε την μια ύστερα από την άλλη την πόρτα κάθε πολυτελους βίλλας του Μπερβελαν Χίλς, όπου κατοικούν οι άστέρες του κινηματογράφου και τους προσέφερε μεγάλα κι' ώραιώτατα μπουκέτα λουλουδιών, εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης προς ούτους που μέναν καλό λόγο ή με μια καλή συμβουλή είχαν δείξει ένδιαφέρον για τό άτομόν της.

Παρ' όλην όμως αυτή την ευγενική χειρονομία της οι κύκλοι των ήθοποιών του Χόλλυγουντ, δέν την έβλεπαν με καλό μάτι. Τότε έσταμάτησε να εκδηλώνη τά καλά της αίσθήματα και περιωρίσθηκε στον έαυτόν της.

Μετά την έπίσημον παρουσίαν της έκ μέρους της Πα' ραμάουντ, έδήλωσε ότι ευχαριστήθηκε πολύ που γνώρισε από κοντά τους διασημότερους «άστέρας» του Χόλλυγουντ. Άλλά, δυστυχώς, δέν μπόρεσε να τους συναναστραφή, γιατί δέν κατώρθωσε να συμμερισθ ήνα έλάττωμά τους που είχε καταντήσει σπόρ: τό κουτσοπολιό.

Κι' όταν την είδαν να κάνει τον περίπατό της στις λεωφόρους του Χόλλυγουντ, με άνδρικά πανταλόνια, και άνδρικό σακκάκι, οι «άστέρες» βγήκαν από τά ρούχά τους, κι' άρχισαν δριμύτατο κουτσομπολιό έναντιον της. Της είπαν πολλά, και την έσυκοφάντησαν πως ήταν μανιακή, για τη ρεκλάμα και για άλλα άντιασθητικά πράγματα.

Η Μαρλέν όμως, συνεσταλμένη και ευαίσθητη μέχρις σχολαστικότητας, άν και άγαπούσε πολύ την ευθυμία ήναγκάσθη να περιορισθ, στην πολυτελή βίλλα της και ν' άφ' ισιωθ ή στην κόρη της Μαρία και στον άνδρα της, που την άγαπά ακόμη με την ίδια πρώτη θερμή. Έκεί περνούσε τις ώρες της έλευθερίας της παίζοντας τένις, κολυμπώντας στη λίμνη της και διασκεδάζοντας με την κόρη της.

Όποιος όμως ήθελε να την συναντήση και να την θαύμαση από κοντά κι' έκ του ασφαλούς, έπρεπε να πάη σε κάθε «πρεμιέρα του κινηματογράφου». Η Μαρλέν είναι τακτική στον κινηματογράφο, δέν λείπει ποτέ.

Όλοι οι θυληκοί «άστέρες» μισούν την Ντήτριχ έξ αι-

τίας της έξαιρετικής σαγήνης της. Η Μαρλέν όπως και ή Τζίν Χάρλοου, ή Τζόαν Κράουφορντ και Τζόαν Μπλοντέλ, δέν βλέπει την ώραν να ευχαριστήση τους δημοσιογράφους όταν γράφουν γι' αυτήν ένα άρθρον. Έχει δε και πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην.

ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΩ ΜΙΑ «ΜΑΡΛΕΝ»

Έπί πέντε έτη ό φόν Στένμπεργκ έζήτησε παντού να βρ ή έναν τύπο «Μαρλέν», αλλά όλοι του οι κόποι πήγαν χαμένοι. Σε μια γυναίκα, που κατέβαλε δλη του την ικανότητα για να την κάνει «Μαρλέν», κι' άπέτυχε είπε! «Τελειώσαμε! Δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτα.» Θάπρεπε να της είπη. Δέν κατώρθωσα να βρω ένα διαμάντι σαν

την Μαρλέν.

Κι' από τότε ή Ντήτριχ συνειργάσθη με τον Στένμπεργκ.

Τώρα όμως ή ντίβρα έτοιμάζει ένα φίλμ χωρίς την συνεργασία του Στένμπεργκ. Πως θα τά καταφέρη άραγε; Ίδου μια έρώτηση στην όποία θά μας άπαντήση ή ίδια με τό προσεχές φίλμ της.

ΗΘΟΠΙΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Εις τά φίλμ που έτοιμάζεται τώρα στην Ιταλία με τίτλο «Δέν σ' άναγνωρίζω ποιά», λαμπρός καλλιτέχνης Έρρίκος Βιάρτζιο.

Αυτόν έρώτησε ένα βράδυ μια κομμική κυρία τί ιδέα είχε για τον έρωτα.

Κι' ό ήθοποιός άπήντησε με έτοιμότητα:

—Ο έρωσ μοιάζει σαν ένα μοντέρνο θέατρο: οι πράξεις είναι πολύ σύντομες και τά διαλείμματα πολύ μεγάλα.

—Και για γυναίκες, τί σκέπτεσθε;

—Ε! οι γυναίκες μπαίνουν στη ζωή ενός άνδρος πάντοτε με μόνον αριθμό. Τρεις γυναίκες για έναν άνδρα είναι υπεραρκετές!

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ.. ΤΥΧΗ!

Ο συμπαθέστατος ήθοποιός του κινηματογράφου Ουίλλιαμ Πόουελ πριν γίνη «άστήρ» πέρασε μια βασανισμένη ζωή, στα παλκοσένικα.

Μια φορά, ό Γκρίφιθ, ό άνθρωπος που έδημιούργησε εκατοντάδες «άστέρων» είχεν άάγκη από έναν ήθοποιό κωμικό για να συμπράξη με τον Τζών Μπάρυμ στο φίλμ «Σερλόκ Χόλμς». Ένα βράδυ είδε σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάη τον άνθρωπο που του χρειαζόταν: τον Πόουελ. Έγινε μια δοκιμή, κι' ό Γκρίφιθ έπροσέφερε 200 δολάρια την εβδομάδα στον Πόουελ. (Σήμερα ό Ουίλλιαμ Πόουελ παίρνει 2000 δολάρια την ήμέρα.)

Κατά την διάρκεια, του «γυρίσματος» του φίλμ, συνέβη ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στον Ουίλλιαμ που παρ' όλίγο να του κοστίση τη ζωή. Τό πρόσωπό του έπαρουσίασε πραγματικό «μουσείο» πληγών. Παρ' όλη την επέμβαση των καλλιτέρων Ιατρών χειρουργικής πλαστικής, έμεινε στα σαγόνι του μια βαθιά ούλη την όποιαν δικαιολογεί ως έξης:

—Κάποια γυναίκα που μ' έρωτεύθηκε τρελλά, κι' έγω, την έγκατέλειπα, ήθέλησε να μου κόψη τον λαιμό, αλλά άστόχησε τό ξυράφι της.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΛΗΛΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Ὅκεντοβίλ καὶ ὁ Πασσὸς
τοῦ μεγάρου τοῦ Δουκὸς τῆς
ποῦ ἔπεφτε τὸ σκοτάδι.

σαν με επιθυμία, έτσι ώστε παρ
σε δυο βήματα! Τὴν ἴδια στ
τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔπιασε τὸν βρο

XXXI

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ

στο τραπέζι, έρριχνε γύρω
να ακαθόριστον φως.

παρά την θέλησίν του υπεχώρη-
στιγμήν τὸ πορτραῖτο ἄπλωσε
βραχίονα.

πρέπει να μάθω ποιο χέρι σ'ας έωπλισε και σ'ας έρριξε εναν
γιόν του.

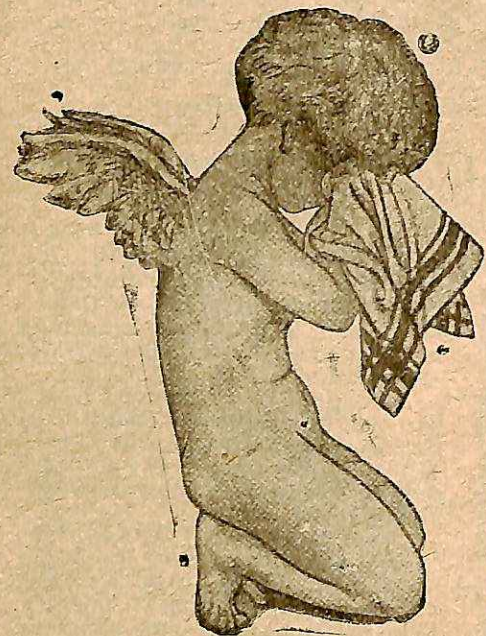
Ἐφ' ὅσον ὁ Πασσαβάν μιλοῦσε αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Γιάνν
τοῦ Ἀτρόμητου διελύοντο.

μειδίαμα, αὐτὸ τὸ ὕφος τὸ εἰρωνικὸ κο

“Όταν οι εκατομμυριοῦχοι ἐρωτεύονται

“Ένας πού άνεστάτωσε τή Ν. ‘Υόρκη— ‘Από πωλήτρια..
βαθύπλουτη.— κ.λ.π.

Κατά τις έντεκα ή ώρα τὸ πρωί μιὰς ήμέρας τοῦ ‘Ιουνίου, ένας κύριος ὡς σαράντα χρὸνων ἔκανε τὸν περιπάτὸ του στὴ Πέμπτη Λεωφόρο τῆς Νέας ‘Υόρκης ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή ἔνα «τάκ» τὸν ἔκανε, νὰ χάσει ὅλο τὸν τὸ ζέφι.

Τὸ μικροτύχημα ἦταν ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν συχνὰ στοὺς ἄνδρες, στὶς γυναῖκες, στοὺς γέροντες καὶ τὰ παιδιὰ. Καὶ σταματοῦν ἄκριβῶς μέσ’ τῇ καλύτερῃ ὥρᾳ τοῦ περιπάτου καὶ τότε ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ νὰ βροῦν ἓνα ὑποδηματοποιεῖο. “Ετσι λοιπὸν συνέβη καὶ στὸν κύριο τῆς Πέμπτης Λεωφόρου· εἶχε σπᾶσει τὸ κορδόνι τοῦ παπουτιοῦ του.

Πράγματι, ἀφοῦ ἔκανε μερικά βήματα,

ἀντίκρουσε ἓνα παπουτσίδικο. Μπήκε μέσα καὶ εἶπε.
— Θὰ ἤθελα ἓνα ζευγάρι κορδόνια!
— Ἀμέσως, κύριε. Περᾶστε στὸ βάθος, πρώτη πόρτα δεξιὰ σας.
“Ὁ ἐν λόγω κύριος βρέθηκε σ’ ἓνα μικρὸ καὶ κομψὸ διαμέρισμα τοῦ καστημάτος με πολλὰς πολυθρόνες, καὶ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη. Μιὰ δεσποινὶς τοῦ χαμογέλασε τσαχλινικὰ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ καθῆται ἐνῶ αὐτὴ γονάτισε μπροστὰ τοῦ σχεδὸν ἀμέσως. Ἦταν μιὰ χαριτωμένη ξανθοῦλα εὐγενέστατη, γελαστή, σβέλτη. Φοροῦσε μιὰ μαῦρη ποδιά πὺλ ἀφῆνε νὰ ξεχωρίζουν τίς γραμμές τοῦ συμμετρικοῦ κορμοῦ της. Τὰ χέρια της ἦταν λευκά, λεπτά, περιποιημένα, ἐνῶ τὰ μαλλιά της ἔπεφταν σὰν χρυσοὶ βόστρυχοι στὸν σβέρχου της.

— Θέλετε τίποτ’ ἄλλο κύριε, τοῦ εἶπε ἡ μικροῦλα ἀφοῦ τοῦ πέρασε στὰ παπούτσια τὰ καινούργια κορδόνια.
— Βεβαίως, Γιὰ νὰ ἰδῶ ὅλα τὰ σχέδια παπουτσιῶν ποὺ ἔχετε στὸ διαμέρισμά σας... ὕστερα θέλω καὶ παντοφύλες, ὕστερα ἀκόμη...

“Ὁ κύριος ἀγόρασε παπούτσια, περιπάτου χοροῦ, τένις, σπόρ καὶ ἀκόμη ἀρβύλλα γιὰ ὁρειβάσις!
Σὲ λίγη ὥρα ἐτοιμάστηκαν ἀρκετὰ δέματα, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἓκατὸ ζευγάρι κορδόνια.

“Ὁ κύριος σ’ αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν παπουτσιῶν ἐθαύμαζε τὴν χαριτωμένη μικροῦλα χωρὶς νὰ προσέχει καὶ στὰ πράγματα ποὺ ἀγόραζε.

Λίγες μέρες ἀργότερα οἱ ἐφημερίδες τῆς νέας ‘Υόρκης ἐγένισαν τίς σελίδες των με τὴν συναρπαστικὴν ἐκδοσιν· “Ένας γάμος ἐξ ἔρωτος! “Ὁ εκατομμυριοῦχος Κέντρικ “Ομπέρν παντρεύεται μιὰ ταπεινὴ πωλήτρια ὑποδηματοποιεῖου τῆς Πέμπτης Λεωφόρου! “Ὁ εκατομμυριοῦχος μᾶς εἶπε, καθὼς καὶ ἡ μικροῦλα πὺλ δὲν ἐγνώριζαν ὁ ένας τὸν ἄλλον καὶ οὔτε ἡ πωλήτρια δέχτηκε τὸν γάμον αὐτὸν ἐξ αἰτίας τῶν εκατομμυριῶν τοῦ σαρανταπεντάρη κυρίου.

“Ὁ βαθύπλουτος ‘Ινδός!

“Ένα παρόμοιο γεγονός συνέβη καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴ Νίκαια, καὶ ἀκριβῶς στὸν ἰνδὸν βαθύπλουτο ‘Αγᾶ Χάν. “Ὁ μαχαργιάς αὐτὸς μπήκε σ’ ἓνα ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ πάρῃ μερικά γλυκίσματα καὶ ἐκεῖ ἐρωτεύθηκε τὴν... γλυκειὰ δεσποινίδα ποὺ τὸν σερβίριζε. Σὲ λίγες μέρες παντρεύτηκε. Κοσμικὸ γεγονός στὴ Νίκαια. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πὺλ ὁ βαθύπλουτος αὐτὸς ἰνδὸς ἦταν

ἀσχημάτος! Μὰ ἔτσι εἶναι· “Όταν οἱ τρεχούμενοι λογαριασμοὶ εἶναι πάντα ἀνοιχτοὶ σὲ πολλὰς Τράπεζες καὶ μετὰ μέγαλο ἐνεργητικὸ ἔκ μέρους τοῦ καταθέτου, οἱ γυναῖκες βρίσκουν ἐνδιαφέροντα τύπον, καὶ ἓναν ἄνδρα ποὺ πλησιάζει ἡ ἔχει περᾶσει τὰ πενήντα! Μὰ ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν αὐτὴ τὴ μανία; Ὀχι!
“Ακοῦστε λοιπὸν τί συνέβη σ’ ἓναν εκατομμυριοῦχο ἀπὸ τῇ Βραζιλίᾳ τὸν Ζοζὲ Καμπανίτο, μεγαλέμπορον τοῦ καφέ.

“Υστερ’ ἀπὸ ἓνα χαστοῦκι

Μιὰν ἡμέρα, μπαίνοντας στὸ διαμέρισμα «ἐξαγωγῶν» τοῦ μεγάλου τοῦ ἐργοστασίου στὸ Σάν Πάολο παρετήρησε μιὰ μελαχροινούλα ποὺ κολλοῦσε ἐνικέτες. “Επειδὴ ἔκανε πολλὴ ξέστη τῇ ταχυλὴν μελαχροινούλα εἶχε ἐλευθερώσει κάπως τὸ ἀνοιγμα τῆς ποδιάς της καὶ ἄφανε νὰ φαίνεται λίγη ἀπὸ τὸ στήθος της.

— Παρουσιάστητε σὲ μιὰ ὥρα σὺν γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ, τῆς εἶπε ὁ Ζοζὲ. Ἡ νέα ἐξεπλάγη καὶ ὅταν μιὰ ὥρα ἀργότερα μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, εἶδε πὺλ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει μέσα στὸ διαμέρισμα «ἐξαγωγῶν».

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ διευθυντής, τῆς εἶπε. Εἶδα πὺλ μπορεῖ νὰ πάθῃ ἡ ὑγεία σας μένοντας κλεισμένη ἐκεῖ κάτω. Εἰσθε τόσο ὁμορφῇ, ἀγαπητὴ μικροῦλα ποὺ ἀπεφάσισα νὰ σᾶς χρητίσω κοντάμου ὡς ἰδιαιτέρα μου γραμματέα. “Εχωμε ἀνάγκη ἀπὸ ὡραία φορέματα, ἀπὸ ἓνα ζευγάρι χρυσὰ βραχιόλια, ἀπὸ ἓνα θαυμασιὸ μαργαριταρένιο περιδέραιο καὶ ἀπὸ ἓνα καλὸ μισθό... “Υστερα, ἔγω... Καὶ ἐξακολουθώντας κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ὁμίλια του, ἄπλωσε τὰ χέρια, ἀγκάλιασε τὴν μικροῦλα, καὶ προσεπάθησε νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ δροσερὰ καὶ κατακόκκινα χεῖλη της. Ἡ νέα ὅμως δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα γερὸ χαστοῦκι λέγοντάς του·

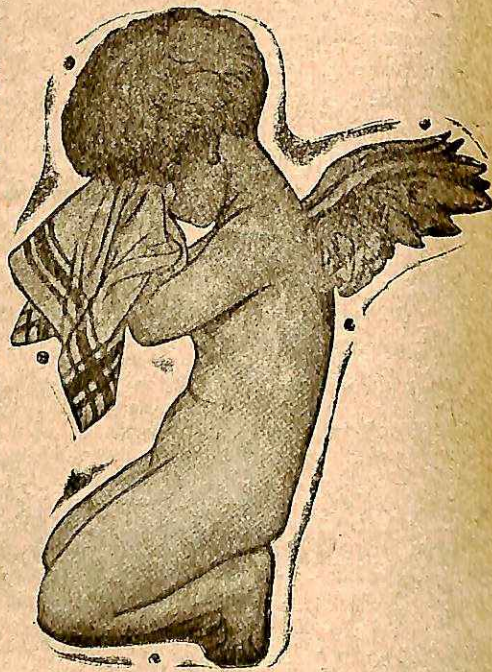
— Κρατήστε τὰ φορέματά σας, τὸ περιδέραιό σας καὶ τὰ χεῖλη ματὰ σας! Δὲν τὰ θέλω!

Νομίζετε πὺλ ὁ εκατομμυριοῦχος προσεβλήθη; Καθόλου! Μάλιστα τὸ χαστοῦκι ποὺ ἔφαγε ἐκατονταπλασίασε τὴν συμπάθειά του γιὰ τὴν μικροῦλα καὶ ἀμέσως τῆς ἔκανε τὴν πρότασιν νὰ τὴν παντρευτῇ. Τίποτε! Ἡ νέα τοῦ εἶπε κατὰμουτοῦ πὺλ ἀγαποῦσε ἓνα συμπαθητικὸ νέο καὶ ὡραία με λίγα λεπτὰ!

Συγγνώμην εἶμαι εκατομμυριοῦχος

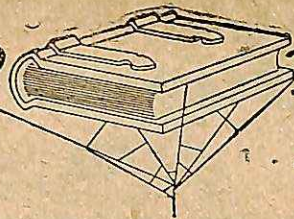
Συμπέρασμα· “Όταν οἱ εκατομμυριοῦχοι ἐρωτεύονται, εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἀκολουθήσουν δυὸ μεθόδους. “Αν ἔχουν περᾶσει τὰ πενήντα τοὺς χρόνια, πρέπει νὰ φανερώσουν ἀμέσως τὰ ἔκατομμύρια ποὺ ἔχουν κατὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τραπεζῶν. “Αν ὅμως δὲν ἔχουν περᾶσει τὰ τριάντα πέντε πρέπει νὰ κρύψουν τὸν πλοῦτον τοῦ γυναικείου τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην. Πράγματι, αὐτὴ τὴν τελευταίαν μεθόδον ἠκολούθησε ὁ εκατομμυριοῦχος ‘Αλμπέρτος Ραῦ μόνον Προσποικιστὴν τὸν ταπεινὸ ὑπάλληλο καὶ παντρεύτηκε μιὰν ἀξιολάτρευτὴν ξανθοῦλα δακτυλογράφου, ποὺ τὴν ἐγνώρισε κατὰ τύχην σ’ ἓνα γραφεῖο. Στὸ τραῖνο ποὺ τοὺς μετέφερε σὲ μιὰ μακρινὴ ἑπαυλὶ, ὁ σύζυγός της τῆς ἐξήγησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἦταν ἑκατομμυριοῦχος καὶ τῆς τὸ κρύψε.

— “Α, ἔτσι; Ἀπάντησε γελώντας ἐκείνη. “Αλλά καὶ ἐγὼ ἤξερα τί ἦσουν καὶ ἔκανα ὅτι τὴν... ἀνῆξερα.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΤΟΥ ΣΑΤΩΜΠΡΕΝ

Εάν θυμάστε, ὁ Ντίλλινγκερ τὴν πρώτη φορὰ ποῦχε καταδικασθῇ σὲ θάνατον καὶ βρισκόταν στὸ «κελλί τοῦ θανάτου» ἔτοιμος νὰ οδηγηθῇ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα, κατάρθρωσε μ’ ἓναν κωμικὸ ὅσο καὶ ἐξυπνώτατον τρόπο, νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς δεσμοφύλακες του καὶ νὰ δραπετεύσῃ. Τὸ ὄργανο ποὺ τοῦ ἐξησφάλισε ἐκείνη τὴν παταγώδη δραπετεύσῃ ἦταν ἓνα κομμάτι ξύλου σὲ σχῆμα πιστολιοῦ, καὶ τὸ ὁποῖο στήριξε στὸν κρόταφο τοῦ τρομοκρατημένου φύλακά του. Παρόμοιες περιπτώσεις μελλοθανάτου ποὺ διέφυγαν τὴν τελευταία στιγμὴ, ἡ ἱστορία μᾶς ἀναφέρει πολλές μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ μελλοθανάτου Γάλλου εὐγενούς, ὑποκόμητος Σατωμπρέν, ὁ ὁποῖος, καταδικασμένος σὲ θάνατον ἀπὸ τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον, διέφυγε τὸ τραγικὸ τέλος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σειρά συμπτωματικῶν ὅσο καὶ ἀπιθάνων περιστάσεων.

Μὲ τὴν ἀπλὴ κατηγορίαν ὅτι ἦταν εὐγενὴς ὁ Σατωμπρέν μαζὶ μετὰ ἄλλους ἀνθρώπους τῆς τάξεώς του βρισκόταν στὴ φυλακὴ περιμένοντας ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ τὴν καταρτίσιν του. Ἐπιτέλους ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του ἔφτασε. Ἡ γκιλλοτίνη δὴμος ἦταν τόσο πολὺ ἀπασχολημένη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὥστε μόλις τὸ ἀπόγευμα ἦρθε ἡ σειρά ἡ δική του καὶ τῶν ἄλλων συγκαταδικῶν του, νὰ δογηθῶν στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ἦταν φθινόπωρον καὶ σκοτεινιάζε νωρὶς...

Μὲ 16 ἄλλους ἀριστοκράτες—ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὁ Σατωμπρέν ἐπιβίβασθηκε στὸ «τετράτροχο κάρρο τοῦ θανάτου» τὸ ὁποῖο ἔφτασε στὴν πλατεῖα ὅπου ἦταν στημένη ἡ γκιλλοτίνη, ὅταν ὁ ἡλιος εἶχε δύσει. Ὁ ἓνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ κάρρο μετὰ τὰ χέρια δεμένα πίσω καὶ παραδινόντουσαν στὸν τρομερὸ δῆμιό Σάμφων ὁ ὁποῖος προχωροῦσε στὸ αἵματόν του ἔργο.

Τὸ πρῶτον θύμα ἀπὸ τὴν δμάδα αὐτὴ τῶν μελλοθανάτων διετάχθη νὰ γονατίσῃ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φύλακες διάβασε ἀπὸ ἓναν κατάλογο τὸν τίτλον τοῦ θύματος καὶ τὴν φύσιν τοῦ «ἐγκλήματός» του καὶ κατόπιν ὁ δῆμιος Σάμφων τράβηξε τὸ σκοινί... Ἡ βαρεῖα λεπίδα ἔπεσε... καὶ τὸ ἔξαλλο πλήθος τῶν ἐπαναστατῶν ὠρούσαν ἀπὸ χαρὰ.

Τώρα σπρώχθηκε κοντὰ στὴ γκιλλοτίνη τὸ δεύτερον θύμα· μιὰ γυναῖκα. Ἦρμος ὁ Σατωμπρέν μέτρησε τὸν ἀριθμὸν τῶν μελλοθανάτων ποὺ βρισκόντουσαν μπροστὰ τοῦ στὴ σειρά. Ἦσαν ἑννέα. Ὅπως τυχαία παρατήρησε ἐπίσης τῶν ζωντανῶν πτωμάτων ἀπὸ πίσω τοῦ ἦσαν ἄνδρες, ὁ κατοπινὸς τοῦ ἰδίου εἶχε τὸ ἴδιον ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικία του.

Ἐνὸς τρίτου ἀποχωρίζονταν τώρα τὸ κεφάλι, τοῦ κόμητος... ὁ Σατωμπρέν δὲν μπόρεσε ν’ ἀκούσῃ τ’ ὄνομά του ἀπὸ τίς ἀλλόφωνες ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ἐμεναν τώρα ὀχτώ... Σουρούπωνε. Οἱ ἱσχὲς τοῦ κόσμου ἐπανελήφθησαν καὶ ἡ λεπίδα ἀκούραστη ἔπεφτε βαρεῖα. «Ἐφτὰ ἀκόμη» ψιθύρισε ὁ Σατωμπρέν.

Ἐξῆ, πέντε, τέσσερις, τρεῖς, δύο. Κατόπιν μόνον ἓνας. Μόλις δὴμος ὁ Σάμφων ἔπιασε τὸν Σατωμπρέν ἀπὸ τὸ μπράσο καὶ τὸν διέταξε νὰ γονατίσῃ, ἐνῶ ὁ φύλακας ἐτοιμαζόταν νὰ διαβάσῃ ἀπὸ τὸν κατάλογο τ’ ὄνομά του, τὸ ἱκρίωμα τῆς γκιλλοτίνης κατέρρευσε. Ὁ Σατωμπρέν ἔχα-

σε τὴν ἱσορροπία του καὶ ἔπεσε μετὰ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος τοῦ πάνω στὸ ξύλινο βάθρον.

— Σατανάδες! βρυχήθηκε ὁ Σάμφων. Γρήγορα ἓνας μαραγκὸς! Πρέπει νὰ τελειώσω μ’ αὐτοὺς τοὺς καταραμένους ἀριστοκράτες πρὶν νυχτώσῃ!

Οἱ φωνῆς τοῦ πληθους ἐπονέλαβαν τὴν διαταγὴν τοῦ δημίου «Ένας μαραγκὸς!» Ἐνας μαραγκὸς!».

Εὐθὺς ἀμέσως ἓνας μαραγκὸς ἀνοίξε δρόμον ἀνάμεσα στὸ συνωθούμενον πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ μ’ ἓνα πρίονι καὶ σφυρὶ στὸ χέρι, ἐπεδόθη βιαστικὰ στὴν ἀναστήλωση τοῦ ἱκρίωματος.

Σ’ ὅλο τὸ μεταξύ αὐτό, ὁ κόσμος εἶχε ξεχάσει τοὺς μελλοθανάτους καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ εἶχε στραφῇ στὸν μαραγκό. Ἐπιτέλους περατώθηκε ἡ ἀναστήλωση τοῦ ἱκρίωματος.

— Πίσω! πίσω! ὠρύετο τώρα ὁ δῆμιος σπρώχνοντας τὸν κόσμον.

Τόσο πολὺ ἔχον πλησιάζει τὸν Σατωμπρέν, ὥστε ὁ Σάμφων κατὰ λάθος ἔσπρωξε καὶ κεῖνον.

— Πίσω πολῖτες! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ ὁ Σάμφων, μὴν υπερδέσῃ κανέναν καὶ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

“Ὁ κόσμος γέλασε στὸ ἀστεῖον αὐτὸ τοῦ δημίου.

Τότε ὁ ταραχμένος Σατωμπρέν εἶδε νὰ ἐκτυλίσσεται μπροστὰ μάτια του μιὰ καταπληκτικὴ σκηνή· ὁ Σάμφων ἀντὶ νὰ δογηθῇ στὴν γκιλλοτίνη αὐτόν, ὠδήγησε τὸν ἐπόμενον του. Ἀντιθέτως ὁ φύλακας ἀνέγνωσε τὸ δικὸν του ὄνομα.

— Ὑποκόμης Σατωμπρέν, φώναξε, καὶ ἡ λεπίδα ἔπεσε βαρεῖα.

Ἐνας ἄλλος εἶχε ἐκτελεσθῇ μετ’ ὄνομά του!

“Ὁ Σατωμπρέν μόλις εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου νὰ πέφτῃ στὸ ξύλινο δοχεῖο, ἀπομακρύνθηκε ἐσπευσμένως, ἀναμίχθη μέσ’ στὸν κόσμον καὶ σὲ λίγο πλανιόταν στοὺς ἔρημους καὶ σκοτεινοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ.

Ἐνῶ δὲν ἄρνησε νὰ συναντήσῃ ἓναν ἀπλοῖκὸν ἐργάτην, τὸν ὁποῖον ἔπεισε νὰ τοῦ λύσῃ τὰ δεμένα χέρια τοῦ λέγοντάς του ἓνα ψέμμα.

Κατόπιν τὸν ἦρθε σ’ ἓνα κρασοπουλιὸ καὶ τοῦ πρόσφερε ἓνα κρασί.

— Ποῦ νὰ φανταστῇ ὁ ἀνὺποπτος ἐργάτης ὅτι εἶχε λῦσει τὰ δεσμὰ ἐλὸς μελλοθανάτου ἀριστοκράτη!

Μιὰ ὡραία πωλήτρια τὸν ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόδωσε. Μόνον ὅταν τῆς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία τοῦ συνέστησε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐσύχναζαν οἱ Ἐπαναστάται.

Ἡ ὡραία νέα μάλιστα, προσεφέρθηκε καὶ τὸν ἔκρυψε πρῶτα γιὰ τὴν ἔχον ἔπαινον ἔπαινον καὶ τὸν ἐφυγάδευσεν ἔπειτα ἀπὸ τὴν μικρὴν πόρταν τοῦ κήπου.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Σατωμπρέν κατέφυγε σ’ ἓνός φίλου τοῦ τὸ σπῆτι.

— Θεέ μου! ἀνεπήδησε ὁ φίλος τοῦ μόλις τὸν εἶδε. Καλὰ Σατωμπρέν, ἐγὼ εἶδα ἀπὸψε νὰ σοῦ κόβουν τὸ κεφάλι. Φώναξαν μάλιστα καὶ τ’ ὄνομά σου!

“Ὁ Σατωμπρέν τὸν ἔπεισε ὅτι ἦταν ζωντανός, καὶ σὲ λίγες μέρες, μετὰ τὴν βοήθειά του, κατάρθρωσε νὰ δραπετεύσῃ στὴν Ἀγγλίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ὁ Σατωμπρέν ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, μολονότι, ἐπισήμως οὐδέποτε ἀναγνώριστηκε ὡς «ζωντανός».

Ο Σείχης 'Αμπού
'Ελ Ζέμ έπιπε
τόν καφέ του πλα-
γιασμένους στα μαξι-
λάρια του ντιβανιού
του και κύτταζε με
οίκτο τόν Μπριάν και την
Φεύ Φόρεστερ.

—'Αδύνατον! Είναι αδύ-
νατον Ιτούς έλεγε κάθε τόσο

—Και τι με νοιάζει έμένα για
την κοτάρα του 'Αλλάχ! έπέμε-
νε ν' άπαντά ή Φεύ Μοϋ λέτε ότι οι
έσμεράλδες αυτές είναι καταραμένες
έδω και έκατό χρόνια. 'Αδιαφορώ. Είμαι
άποφασισμένη να ρισκινουνέψω τὸ πᾶν.
'Εξ άλλου ὁ Μπριάν είναι πρόθυμος νά
πληρώσει ὁποιαδήποτε τιμή ζητήσετε, Σείχη μου.

Ο 'Αραψ μειδιούσε αίνιγματικά.

—'Αδύνατον! Εισθε φίλοι μου, και σᾶς αγαπῶ.

Η Φεύ ανατοίχισε στις λέξεις αυτές του Σείχη.

—Δέν άζειζει τόν κόπο νά προσβληθούμε από πυρετούς,
συμφώνησε ὁ σύζυγος τῆς Φεύ Μπριάν Φόρεστερ.

—Μήν είσαι άνόητος Μπριάν, έπέμενε ή γυναίκα του.

Σ' αυτό τὸ οὐράνιο μέρος διπου βρίσκονται κρυμμένες οι έσ-
μεράλδες, δέν είναι δυνατόν νά προσβληθούμε από πυ-
ρετούς.

Ο Σείχης, έμοιαζε σάν ένα άρπαχτικό ὄρνηο. 'Αδυσό-
πηστος, μυστηριώδης, άκατανόητος. Γύρισε και κύτταζε
τόν 'Αγγλο. Η φωνή του ήχουσε σάν καμπάνα.

—Είσαι φίλος μου, τοϋ έίπε πάλι. 'Εδω και δέκα χρό-
νια, όταν πρωτοήρθες στην πατρίδα μου, έφέντη, έσωσες από
βέβαιο θάνατο τὸ μονάκριβό μου παιδί. Τὸ γλύτωσες από
τὴ φυλακιση και τὰ βασανιστήρια.

—Ναι, έχεις δικηο. Είμαστε φίλοι, Σείγκ, παραδέχθηκε
ὁ Μπριάν.

—Συγχώρησέ με, έφέντη, πού σου θυμίζω πράγματα
ποῦ πρεπε νά είχαμε ξεχάσει. Δέν μπορῶ όμως νά ξεχάσω
τὸ καλὸ πού μοῦ κάμε. Μολαταῦτα λυποῦμαι πού δέν μοῦ
είναι δυνατόν νά ίκανοποιήσω τὴν περιέργεια τῆς γυναι-
κάς σας. Τὸ κολιέ αὐτὸ πού θέλει νά θαυμάζη ή Φεύ, ὄνο-

μάζεται ή «'Οργή του 'Αλλάχ». Είναι καταρα-
μένο. Γνωρίζετε τὴν ιστορία του. Μόνον οι δ-
μόφυλοι μου μπορουν νά τὸ δουν δίχως νά πά-
θουν τίποτα.

—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, άπήντησεν ξεροκα-
ταπίνοντας ὁ Μπριάν. Τὸ έξήγησα στη γυναίκα
μου. Δυστυχῶς όμως είναι γοητευμένη με τὸ
μυστήριο πού τὸ καλύπτει, και μ' έξώρκισε νά
σᾶς παρακαλέσω, άλλη μιὰ φορά νά τῆς ὑπο-
σχεθῆτε νά τὸ δῆ ἂν ὄχι νά τῆς τὸ χαρίσετε.

—Είναι φυσικό ή ὁμορφιά νά έπιζητῇ τὴν
ὁμορφιά, άπάντησε ὁ άραψ και κατακεράυνωσε
με μιὰ ματιά τὴν Φεύ. Νά προστάξω ὄλους
τούς πραιματεῦτες με τὰ κοσμήματα νά πα-
ρουσιαστοῦν στὸ παλάτι μου και νά διατάξῃ
δ,τι τῆς άρέσει.

—Τίποτα δέν θά με παρηγορήσει, έδήλωσε
ή Φεύ.

—Φεύ! τῆς βροντοφώνησε ὁ σύζυγός της,
Μήν έπιμένεις. Ο άνθρωπος μᾶς έίπε ότι
οι έσμεράλδες δέν είναι για πούλημα.

Ο 'Αμπού 'Ελ Ζέμ κάτω από τὰ με-
γάλα μάτια του παρακολουθοῦσε τις νευ-
ρικές συσπάσεις τῶν χαρακτηριστι-
κῶν τῆς έξωτικῆς Φεύ. 'Εδω και δυὸ
χρόνια τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πλάσμα εί-
χε μπλέξει σταδίκτυά του, και είχε παν-
τρευτῇ τὸν ντροπαλὸ και σεμνὸ, νεα-
ρὸ 'Αγγλο. Δυὸ χρόνια κατὰ τὴν δι-
άρκεια τῶν ὁποίων ὁ 'Αραψ παρα-
τηροῦσε τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του
νά ρυτιδώνεται και νά χάνη τὴ φρε-
σκάδα του, δίχως νά εκφράζῃ καμ-
μιὰ σκέψη.

Ο Μπριάν έτοιμάστηκε ν' άναχω-
ρήσει. Ο Σείχης όμως τοϋ πρότεινε
νά μείνῃ ή γυναίκα του, και τοῦτο
για νά περιμένουν τούς πραιματεῦ-
τάδες τῶν κοσμημάτων για νά διαλέξῃ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΝΑΧ ΜΟΡΒΑΧ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

κανένα τῆς προτιμή-
σεως της. Δέχθηκε.
Δέν ήθελε νά ἀπο-
καλύψῃ στὸν φίλο
του Σείχη τις αντι-
θέσεις πού τὸν χώ-
ριζαν από τὴν τυραννική
Φεύ... Ντρεπόταν μήν μει-
ωθῇ στὰ μάτια ἑνὸς 'Ανα-
τολίτη.

—Μήν έπιμένεις, άγάπη μου,
και στεναχωρεῖς τὸν καλὸ μας
φίλο, τῆς έτόνισε ίκετευτικά. 'Υπάρ-
χουν τόσα άλλα κοσμήματα νά δια-
λέξῃς.

Σέ λίγο άναχωροῦσε ἑνῶ ὁ Σείχης έ-
ξακολουθοῦσε νά διατηρῇ στὰ χεῖλή του

τὸ μυστηριώδες μειδίαμα.

Ο 'Αμπού 'Ελ Ζέμ γνώριζε τὴ γυναικεία ψυχὴ ὅπως
κάθε 'Ανατολίτης, και ήξερε πού θά χτυποῦσε για νά φθά-
σῃ στὸ σκοπὸ του.

—'Αφσέ με νά τὰ δῶ! ένοιωσε τὸν λεπτὸ ψῖθυρο στ
αὐτὴ του έκείνη τὴ στιγμή, 'Αφσέ με νά τὰ δῶ. Τώρα λεί-
πει ὁ φίλος σας ὁ Μπριάν. Είμαστε μόνοι.

Ο Σείχης τὴν κύτταζε σαστισμένη. Με τὴν δικαιολογία
δτι ἤτων ζέσιη είχε παρουσιασθῇ μπροστὰ του σχεδὸν μι-
σόγυμνη και τὸ θαμπωμένο βλέμμα τοῦ Σείχη καρφώθηκε
στις καμπύλες τοῦ λαχταριστοῦ της κορμιού. Τὴν πλησίασε
κι' ένοιωσε νά τὸν ἀγκαλιάζῃ με τὴ θερμὴ της άναπνοή.
Τῆς έπιασε τὸ άρωματισμένο χέρι και τῆς τὸ φίλησε.

—Εισθε ὡραιώτερη κι' από τὰ κίτρινα κρίνα τοῦ Καλάν,
τῆς ψιθύρισε.

Η Φεύ έτρεμε από τὴν συγκίνηση.

—'Υπορχει ένας τρόπος ν' άποκτήσετε τὴν «'Οργή τοῦ
'Αλλάχ», τῆς έξήγησε έμπιστευτικά, δίχως νά ὑποστήτε
τὴν καίάρα του. Τὸ μόνο ἔμπόδιο όμως είναι ὁ σύζυγός
σας τὸν ὁποῖον αγαπᾶτε.

—Και τι θά γινόνταν ἂν δέν τὸν αγαποῦσα; 'Αν ή άγά-
πη μου μεταβαλλόταν σέ μίσος; 'Αν τὴν καρδιά μου τὴν
έδινα σ' έναν άλλον; τοῦεπε ἑνῶ άφηνε νά πέσῃ τὸ μετα-

ξωτὸ πού σκέπαζε τούς γυμνοὺς της
ώμους.

Ο 'Ελ Ζέμ έσκυψε και τὴ φίλησε
στὰ μάτια.

—Θά μείνετε μαζί μου, έδω στὸ πα-
λάτι μου. Τὴν ὁμορφιά σας θά τὴν κρύ-
ψω ἀπ' ὄλους άνεξαιρέτως τοὺς κατοίκους
τῆς Τύνιδος. 'Ετσι, όταν γίνῃς δική μου,
ή «'Οργή τοῦ 'Αλλάχ» θά σου φέρῃ τύ-
χη... Θ' άποκτήσετε τὰ κοσμήματα!

Τὰ χέρια του τὴν έσφιγαν σάν ἀτσά-
λι. Περίμενε με ρίγος τὸ φίλημά του.

—'Οχι άκόμα, έπρόφερε τραγικά.
'Εφ' ὅσον ζῇ ὁ κύριός σου δέν μπορῶ
νά πῶ ἀπὸ τὸ ποτῆρι τοῦ κρασιού του.

—Τὸν φοβάσαι; έκαμε με πονηρία ή
Φεύ.

—'Οχι, γιατί ἀπόψε, και πρὶν τὰ Ιε-
ρὰ κοσμήματα γίνουν δικά σου, και
πρὶν σέ σφίξω τὴν νύχτα στὴν ἀγκαλιά
μου, ὁ Μπριάν θά πεθάνῃ!

Η Φεύ ὄντι τρομάξῃ κολακεύτηκε.

—Θά τὸν σκοτώσετε; Θά τὸ κάνετε
αὐτὸ για μένα; 'Ὡστε ή φίλιά σας ἤ-
ταν ένα ὥραίο ψέμμα; Τὸ φαντα-
ζόμουν αὐτὸ και τὸ ήλπίζα, τὸ πο-
θοῦσα... Μά γιατί εισθε έτσι ὑπερή-
φανος, σοβαρός;

—'Εκείνος δέν άπαντοῦσε. Τὴν πυ-
ράκτωνε μόνο με τὸ βλέμμα του.

—'Ὡστε ἀπόψε τὴν νύχτα θά μπο-
ρέω νά δῶ τὰ κοσμήματα; έίπε
θριαμβευτικά.

—Ναι. 'Ακουσε τὸ σχέδιό μου.
Οι έσμεράλδες βρίσκονται σέ ἀσφα-
λεια σ' έναν άρρησιμοποίητο σιτο-
βολῶνα κοντὰ στὴν Νοτία Πύλη τῆς
Τύνιδος. Πρέπει νά πάτε ἐκεῖ μόνη
σας, κι' όταν ὄλῃ ή πόλις θά κοιμά-

ται. Στὸν πύργο τῆς Νοτίας Πύλης ὑπάρ-
χει μιὰ μυστικὴ είσοδος πού οδηγεῖ στὸν
σιτοβολῶνα. Θά τὴ βρῆτε. Είναι λαξευμέ-
νο τὸ χερί τῆς Φατμέ ἑπάνω σέ μιὰ πέ-
τρα. Πιέσατε αὐτὴ τὴ πέτρα και ή είσοδος
θ' άνοίξῃ.

—Φοβάμαι νά πάω ἐκεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα.

—Δέν πειράζῃ κι' ἂν σᾶς δοῦν. Μιὰ
ὑπόγειος στοὰ ένώνει τὸν σιτοβο-
λῶνα με τὸ παλάτι μου. Πηγαίνετε.
'Εκεῖ θά βρῆτε τὴν «'Οργή τοῦ 'Αλ-
λάχ». 'Εκεῖ θά συαντήσετε και μένα
και κατόπιν θάρθοῦμε μαζί στὸ παλά-
τι νά σέ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου και
νά σέ κάμω για πάντα δ κή μου.

'Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ή τολμηρὴ,
περιεργῇ, άσυλλόγιστη και άσυνείδη-
τη Φεύ ἀνακάλυπτε με τὸ ήλεκτρικὸ
τῆς φανάρι τὸ χέρι τῆς Φατμέ. Τὸ έσπρωξε. Η με
γάλη πέτρα ὑπεχώρησε άφίνοντας ένα άνοιγμα. Κα
τέβηκε τις άτέλειωτες πέτρινες σκάλες και βρέθηκε
σ' ένα εὐρὸ θάλαμο γεμάτον στάνες στοιβαγμένες
στὴ σειρά. 'Ανήσυχη και τρομαγμένη κύτταζε νά
βρῇ τὸν Σείχη. Νεκρικὴ ήσυχία έπικρατοῦσε. 'Αρ-
χισε νά φοβάται και νά μετανοῇ για τὸ διάβημά της.
'Εξαφνα ἀντίκρυ τῆς και μέσα στὸ σκοτάδι γυάλιζε
τὸ κολλιέ με τις έσμεράλδες. Φρίκασε, κι' έκαμε
σάν τὴν περιπλανώμενο στὴν ἔρημο πού βλέπει νερό.

—'Αμπού! 'Αμπού! 'Αμπού! ἄρ-
χισε νά φωνάζῃ νευρικά. Με γέλασε.
Καλλίτερα νά τοῦλεγα νά με συναν-

τοῦσε πρὶν μιὰ μέρα. Δάκρυσε.

—Ὡστόσο είχε τὸ νοῦ της και
στὸ κολλιέ.

—Είναι, δέν είναι έδω ὁ Σεί-
χης θά τὸ πάρω αὐτὸ τὸ κολ-
λιέ.

Προχώρησε στὸ σκοτάδι. Μιὰ
πελώρια στάννα έπεσε κι' έ-
σπασε με πάταγο πλατῆ της. 'Α-
φῆσε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ
καί.. προχώρησε πλησιάζοντας
τὸ κολλιέ με τις έσμεράλδες πού
φωσφόριζαν. 'Εγο-
νάντισε και τὸ παρατηροῦσε ἀπὸ
κοντὰ. Οι φωσφορισμοί του σι-
γά-σιγά, ὅσο το κύτταζε, μετα-
βαλλόταν σέ πράσινες φλόγες
πού τὴν περιέβαλλαν ἀπ' ὄλες
τις μεριές. 'Επὶ τέλους τὸ έπια-
σε στὸ χέρι της. «'Η 'Οργή τοῦ 'Αλλάχ»
ἀκτινοβολοῦσε σάν πράσινος ήλιος.

—'Εδω είναι, έφέντη, τὸ μέρος, έίπε ὁ 'Αμπού
'Ελ Ζέμ στὸν φίλον του Μπριάν Φόρεστερ.

Και οι δυὸ στέκονταν στὸ άνοιγμα τοῦ πύργου τῆς Νο-
τίας Πύλης και κύτταζαν κάτω στὰ σκοτεινὰ σκαλιά.

—'Ὅπως πληροφορήθηκαν οι ὑπηρετές μου, έξακολού-
θησε, ἀπὸ δῶ είδαν κάτι άγνωστοι, νά μπαῖν μιὰ γυναίκα.
'Απορῶ όμως πῶς μόρεσαν κι' έσπρωξε τὴ πέτρα με τὰ
λεπτά χέρια της. 'Ισως νά μὴν ἤταν ή Φεύ.

Ο ὑπηρετὴς τοῦ Σείχη, ὁ Ταχίρ, στεκόταν ἀπὸ πίσω
τούς. 'Εκαμε έναν μορφασμὸ κι' έσκεπτόταν πόσες ὥρες
είχε σπαταλήσει, για νά κάμῃ τὴν μυστικὴ είσοδο τοῦ πύ-
ργου, ν' άνοίγῃ εύκολα και δίχως καμμιὰ σοβαρὴ πίεση.
'Ετσι τοῦ είχε παραγγελλεῖ ὁ Σείχης ἀπὸ τὴν προηού-
μενη μέρα.

—Λέτε δτι αποφάσισε τὴν τολμηρὴ κάθοδο ἀπὸ τὸ γε-
γονὸς δτι κάτω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόγειο στοὰ είχε πληροφορη-
θῇ πῶς κρύβατε τοὺς θησαυρούς σας; Νά ήρθε, λέτε, ἀπὸ
γυναικεία περιέργεια για νά τούς θαυμάσῃ; 'Ὡς τόσο ἄς
προχωρήσουμε.

Ο Ταχίρ μῆκε μπροστὰ, τρέμοντας. Ο 'Αμπού 'Ελ
Ζέμ κατόυσε ψηλά ένα φανάρι.

—Ὅσο κατέβαινε τὰ σκαλιά, ὁ Μπριάν ὄλο κι' άνετρι-
χιάζε.

—'Εξαφνα ἀναπήδησε και καρφώθηκε στὴ θέση του. Είχαν

φθάσει στὸ ἔδαφος τοῦ ὑπογείου και μπρός
τούς φάνταζαν οι πελώριες στάνες, ἴδια σάν
φαντάσματα. 'Εκείνη τὴ στιγμή ένας ὑπόκω-
φος γόος ἀντήχησε κάτω ἀπὸ τὸ θολωτὸ ταβά-
νι τῆς στοᾶς.

Ο πιστὸς ὑπηρετὴς τοῦ 'Αμπού είχε κιόλας
προχωρήσει ὀρεκτὰ μέτρα μπροστὰ κι' έκρυβε

τὴ σιλουέτα του ἀνάμεσα στις στάνες.
Στὸ στόμα του κρατοῦσε μιὰ σφυρίχτρα
ἀπὸ καλάμι κι' άφινε νά βγαίνουν ἀπ' αὐ-
τὴ κάτι παράξενοι ήχοι πού χτυποῦσαν
άσχημα στὰ νεῦρα τοῦ Μπριάν. Νόμιζε
πῶς οὐρλιαζαν χιλιάδες διαβόλοι τῆς κο-
λάσεως.

—'Εξαφνα ένοιωσε τὸ σιταρὸ χέρι
τοῦ Σείχη νά τοῦ σφίγκῃ τὸ μπράτσο.
Στάθηκαν κι' οι δυὸ. Περίμεναν, άφον-
γκράζονταν, παρατηροῦσαν κατ' εὐθείαν
μπροστὰ τους.

Κατόπιν είδε ένα πρωτοφανές
θέαμα πού δικαιολογοῦσε τὸ σφύ-
ριγμα τοῦ Ταχίρ. Μπρός στὸν ὑ-
πηρετὴ πού κρατάγε τὸν καλαμένιο
οὐλὸ και σφύριζε άρμονικά, χό-
ρευαν, γοητευμένα ἀπὸ τὴν μουσι-
κή, κάτι κεφάλια φειδιῶν με πράσι-
να άστραφτερά μάτια. Χόρευαν σάν
φλόγες.

Ο 'Αμπού ὕψωσε τὸ φανάρι και
φώτισε τὸ μέρος, πλάι στὸν Ταχίρ.
'Ο Φόρεστερ κύτταξε κι' εξαφνα ά-
φῆσε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ. Κά-
τω στὸ νωπὸ χῶμα τῆς στοᾶς

και.. ἀνάμεσα στὰ κομμάτια
μιᾶς σπασμένης στάννας κοι-
τόταν τὸ πτώμα μιᾶς γυναι-
κάς. Μόλις έσκυψε και τὸ ἀνα-
σήκωσε κι' έγύρισε τὸ πρόσω-
πό της πρὸς τὸ φῶς, μιὰ τοῦ-
φα ξανθῶν μαλλιών έππεσε
μπρός στὸ πρόσωπό της και
τὸ σκέπασε. Ο Φόρεστερ έ-
ππεσε βαρὺς με τὸ φορτίο του
και με χαμένες τις αἰσθήσεις
πάνω σέ μιὰ στάννα.

Είχε ἀναγνωρίσει τὸ νεκρι-
κὸ πρόσωπο τῆς Φεύ. Ο Σεί-
χης τὸν συγκράτησε, και τὸν
ώδηγησε στὸν μικρὸ διάδρομο.
Τὸν άφῆσε ἐκεῖ ἀναίσθητο και
έπέστρεψε στὸ μέρος πού κοι-
τόταν τὸ πτώμα τῆς Φεύ.

—Δέν σοῦ ὑποσχέθηκα δτι θά σέ
πάρω στὸ παλάτι μου; μουρμούρισε
ἑνῶ τύλιγε τὸ άψυχο κορμὶ τῆς Φεύ μέσα
στὸ μπουρνούζι του.

Κρατώντας τὸ στὴν ἀγκαλιά του πῆγε και συνάντησε
τόν Φόρεστερ.

—'Απ' αὐτὸ τὸν διάδρομο άφέντη, έίπε στὸν Μπριάν έ-
πειτα ἀπὸ λίγο και ἀφοῦ είχε συνέλθει ἀπὸ τὸ τρομερὸ
πλῆγμα.

Και έξακολουθώντας νά κρατᾶ τὸ παγωμένο κορμὶ στὴν
ἀγκαλιά του προχώρησε στὸ σκοτάδι, ἀκολουθούμενος
ἀπὸ τὸν ἀπαρηγόρητο φίλο του.

—Πιστεύω δτι ὁ 'Αλλάχ είναι ὁ μόνος Θεός, και δτι ὁ
Μωάμεθ είναι ὁ προφήτης του, προσευχόταν κι' έλεγε ὁ
Σείχης 'Αμπού 'Ελ Ζέμ. «Μπισμὶλλάχ άραχμάν
άρραχμάν» έπρόσθεσε μόλις σηκώθηκε κι' έβαλε τὰ πα-
πούσια του. Είχα ὀρκιστῇ νά ὑπηρετήσω τίμια και πιστά
τόν Φόρεστερ έφέντη, ἀπὸ τότε πού έσωσε τὸ παιδί μου.
'Εκαμὰ τὸ καθήκον μου. 'Ελυσα τὰ δεσμά του ὅπως κεί-
νος έλυσε τὰ δεσμά τοῦ παιδιοῦ μου. Τὸν έλευθέρωσε ἀπὸ
μιὰ άσυνείδητη γυναίκα ὅπως και κείνος έλευθέρωσε τὸ
παιδί μου ἀπὸ τὴ φυλακή. Ο 'Αλλάχ είναι μεγάλος και
έγώ είμαι ὁ δοῦλός του.

NAX MORBAX

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΜΑΥΡΗ ΣΙΛΟΥΕΤΑ

Μεταξύ των φιλοξενουμένων που είχε σ'ήνπλουσία βίλα του ο Ινδός μαχαράγιας Σιαντσαούτα, ήσαν και μερικοί ευρωπαίοι που τους γνώρισε μέσα στο πλοίο, με το οποίο γύριζε στην πατρίδα του, ύστερ' από ένα μεγάλο ταξίδι πουκανε στα δυτικά κράτη.

Αντικείμενον θαυμασμού μεταξύ των φιλοξενουμένων, ήταν η Βιργινία "Ιρβιγκ, μία ωραιότατη νέα που συνοδεύετο από τον πατέρα της. Όλοι, από τον οικοδεσπότη έως των τελευταίων φιλοξενούμενων, θαύμαζαν την δεσποινίδα Βιργινία ή οποία έτσι μπορούσε να κάνει την έκλογή της. Έδειχνε πως ήταν πολύ συνετή, αλλά εν τούτοις οι δύο τολμηροί ξαδέλφοι, ο Ροβέρτος Κάρρελ και ο Ζώρς Άλσον, την φλερτάρουν περισσότερο.

Οι δύο αυτοί ξαδέλφοι εταξίδευαν στις Ίνδίες για να συναντήσουν έναν θεϊό τους που δεν είχε άλλους κληρονόμους της μεγάλης περιουσίας του και γι' αυτό του είχε καλέσει κοντά του πριν πεθάνει.

Έκείνη τη νύχτα η ζέση ήταν ανυπόφορη κι' όλοι οι φιλοξενούμενοι κοιμόνταν στα δωμάτιά τους με τα παράθυρα ανοιχτά, από τα οποία έμπαινε το άσημένιο φως του φεγγαριού.

Για μία στιγμή, μία μαύρη ανθρώπινη σιλουέτα, παρυσιάστηκε έξω από το παράθυρο του δωματίου του Ζώρς Άλσον και γλύστρησε μέσα αθόρυβα σαν μία σκιά.

Η μυστηριώδης αυτή σιλουέτα άρχισε να γυρίζει έδω κι' εκεί με μεγάλη προφύλαξη και σε μία στιγμή, ενώ ήταν έτοιμη να πάρη από την τσέπη του Ζώρς το πορτοφόλι του, άκουσε να τρίζη ή πόρτα του δωματίου. Ο νυχτερινός έπισκέπτης γλύστρησε άμέσως πίσω από μία κουρτίνα κι' απ' εκεί είδε ν' ανοίγη ή πόρτα σιγά—σιγά και ένα χέρι να τοποθετή μέσα στο δωμάτιο κοντά στο κατώφλι ένα μικρό καλάθι.

Η μαύρη σιλουέτα έπρόσεξε τότε καλλίτερα. Το χέρι εκείνο άνασκήωσε το κάλυμμα του καλάθιου κι' από μέσα

απ' αυτό βγήκε ένα πλατύ κεφάλι και ένα σώμα προγυλτό. Το φως του φεγγαριού έκανε τα μάτια του να λάμπουν. Ο κλέφτης, μέσα στη κρύπτη του, ένοιωσε ένα ρίγος φόβου να του κλονίζη το κορμί. Είχε ιδεί ένα από τα φοβερά «νάγια» τα φειδία εκείνα που μ' ένα δάγκωμα τους προκαλούν άμέσως το θάνατο, τόσο στους ανθρώπους, όσο και στα πιο μεγάλα ζώα. Ύστερα από λίγο, το μυστηριώδες εκείνο χέρι απέσυρθη σιγά—σιγά κι' ο κλέπτης είδε τότε πως στο μεσαίο του δάκτυλο υπήρχε ένα δακτυλίδι αρκετά μεγάλο. Το καλάθκι εξηφανίσθη κι' ή πόρτα έκλεισε αθόρυβα.

Το έρπετο σήκωσε στην άρχη δύο—τρεις φορές το άπαλο κεφάλι του, κι' έπροχώρησε έπειτα προς το χαμηλό κρεβάτι όπου κοιμόταν ο Ζώρς Άλσον.

Σε λίγες στιγμές το φειδί έφθασε κοντά στον νέο όταν ή κουρτίνα παρέμενε και ή μαύρη σιλουέτα που κρυβόταν πίσω της παρούσαστηκε στο φως του φεγγαριού.

Ήταν ένα άριστουργηματικό γυναικείο σώμα που φορούσε ένα μαύρο πλεκτό φόρεμα, έφαρμοστό έπάνω του.

Με μία αποφασιστική κίνηση άρπαξε μία καρέκλα και μ' ένα γερό χτύπημα, που θάλεγε κανείς πως δεν μπορούσαν να το καταφέρουν γυναικεία χέρια, έλυωσε το κεφάλι του δηλητηριώδους φειδιού.

Με τον θόρυβον αυτόν, ο Ζώρς Άλσον ξύπνησε φωνάζοντας:

—Τι είναι; Τι συμβαίνει; Μά δεν κατώρθωσε να διακρίνη παρά μόνον μία μαύρη

σιλουέτα, που χανόταν σαν φάντασμα από το ανοιχτό παράθυρο.

Ο Ζώρς θά νόμιζε πως είδε όνειρο αν το σώμα του φοβερού «νάγια» δεν βρισκόταν κάτω από το σπασμένο κάθισμα, πράγμα που φανέρωνε πως ένα περίεργο δράμα του όποιου δεν ήξερε να βρή τη λύση, είχε συμβή μέσα στο δωμάτιό του.

Την άλλη μέρα, ενώ όλοι οι φιλοξενούμενοι του Μαχαράγια καθόνταν ακόμη στο τραπέζι, ή Βιργινία "Ιρβιγκ, είπε για μία στιγμή στον Ροβέρτο Κάρρελ.

—Φορείτε στο άριστερό σας χέρι ένα δακτυλίδι πολύ ωραίο. Το δέσιμό του είναι τόσο σπουδαίο που πολύ δύσκολα μπορεί να το ξεχάση κανείς όταν για μία και μόνη φορά το παρατηρήση. Και είναι ή πιο φανερή απόδειξις που χρειάζεται για να πιστοποιηθή ή ταυτότης ενός άτομου.

Ο νέος κλονίστηκε σύκορμος κι' έκύτταξε την Βιργινία με τρόπο που όμέσως προσαπάθησε να τον εξαφανίση μ' ένα προσποιημένο χαμόγελο.

—Θέλετε να με συνοδεύσετε ως τον κήπο Ροβέρτε; προσέθεσε εκείνη.

Ο άλλος δέχτηκε κι' ύστερα από λίγες στιγμές, όταν έφτασαν στον κήπο κι' είδαν πως ήσαν μόνοι, ή Βιργινία του είπε με χαμηλή και σταθερή φωνή:

—Εμάντευσά το σχέδιό σας. Σεις ήθέλατε να εξοτιώσετε τον ξαδέλφό σας για να μείνеше ο μόνος κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας που έχει ο θεϊός σας. Και για να μην διατρέξετε τον κίνδυνο να κατηγορηθήτε ως δράστης ενός εγκλήματος, έδιαλέξατε ένα μέσον που άργότερα θα εξηγόταν ως τυχαίος θάνατος...

Απόψε τη νύχτα βρισκόμουν στο δωμάτιο του Ζώρς Άλσον κι' άνεγνώρισα το δακτυλίδι σας.. Μ' ένοεϊτε;

—Όστε λοιπόν εισθε έρωμένη του...

—Όχι, είμαι λωποδύτρια κι' εκείνος που γνωρίσατε πως είναι πατέρας μου, είναι ο σύντροφός μου. «Δουλεύουμε» μαζί. Μ' αυτό δεν ενδιαφέρει επί του προκειμένου, θέλω να σώσω τον ξαδέλφό σας γιατί είναι ο μόνος άνδρας για τον όποιο ενδιαφέρομαι.. Θά του τ' είπω όλα άργότερα.

Όταν δηλαδή, σεις θά έχετε έτοιμάση τις βαλίτζες σας και θά έχετε φύγη από τις Ίνδίες για πάντα.

Νομίζω πως δεν είναι δύσκολο να καταλάβετε τι θέλω να σας πω μ' αυτά τα λόγια;

Ο Ροβέρτος Κάρρελ έκανε να διαμαρτυρηθή αλλά αντίκρουσε στο πρόσωπο της νέας μίαν αποφασιστική έκφραση και δεν τόλμησε να μνη την ύπακοήση. Και γι' αυτό έσκυψε το κεφάλι και άπεμακρύθηκε.

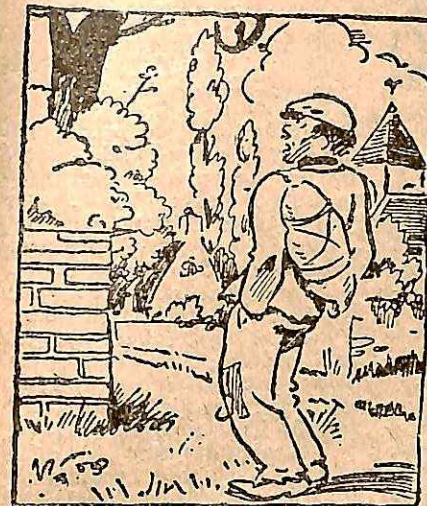
—Μία λωποδύτρια! σκεπτόταν. Μία λοποδύτρια που μ' όλα ταύτα έθυσιαζόταν για κείνον, έπρόδιδε τον εαυτόν της για να τον σώση. Όστε έχουν λοιπόν καρδιά κι' αυτές οι γυναίκες;

Μιάν ώρα άργότερα, με μία πρόφαση που βρήκε, ο Ροβέρτος Κάρρελ άφινε τη βίλλα του Ίνδο Μαχαράγια καθώς και τις Ίνδίες για πάντα, παίρνοντας μίαν άγνωστη κατεύθυνση.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

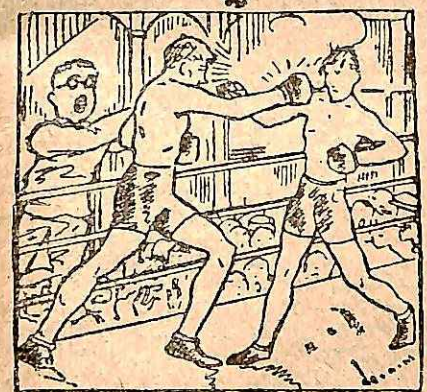
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

ΔΥΟ ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

1) Ένας κακοποιός μπαίνοντας νύχτα σ' ένα χωριό στάθηκε για μία στιγμή και σκέφτηκε. Έδω που έχομαι για να κάνω κανονικά μία «δουλειά» μήπως με παραμονεύη κανένας άστυφύλακας; Δεν βλέπω όμως κανέναν. Μήπως κανένας από τους άναγνώστες μας τον βλέπει;

2) Για σταθήτε βρε παιδιά, φώναξε ένας από τους θεατές του πυγμαχικού μάτς. Δεν βλέπετε που λείπει ο διαιτητής; —Ο διαιτητής είναι έδω και μ'ας παρακολουθεί, άπήνησαν οι δύο αντίπαλοι πυγμάχοι. Μήπως τον βλέπετε;

Οι τέσσεροι κλέφτες

Ένα ωραιώτατο παιχνίδι με την τράπουλα και που μ' αυτό μπορείτε όχι μόνον να διασκεδάσετε τους φίλους σας αλλά και να τους εκπλήξετε είναι το εξής:

Παίρνετε τη τράπουλα στα χέρια σας και απ' αυτήν διαλέγετε τους τέσσερους φάντηδες. Τους δείχνετε τότε στους φίλους σας, άφου προηγουμένως τους τοποθετήσετε στην άριστερή σας παλάμη κατά τρόπον ώστε ο ένας να είναι πίσω από τον άλλον και να φαίνεται μόνον το κεφάλι του. Ακολουθώσ τους λέγετε: Αυτοί είναι οι τέσσεροι κλέφτες που πηγαίνουν να κλέψουν ένα ξενοδοχείο.

Το ξενοδοχείο αποτελείται από την υπόλοιπη τράπουλα. Κι' άρχίζετε το παιχνίδι τοποθετώντες τους φάντηδες έπάνω στην τράπουλα κεκαλυμμένους. Λέτε ότι ο πρώτος πηγαίνει στο πρώτο πάτωμα και βάζεται το χαρτί ανάμεσα στη τράπουλα, ο δεύτερος, πηγαίνει στο δεύτερο πάτωμα (βάζετε και το δεύτερο χαρτί σ' όποιοδήποτε μέρος της τράπουλας) ο τρίτος, στο τρίτο πάτωμα κι' ο τέταρτος κλέφτης (φάντης) τον όποιον ξεσκεπάσετε και δείχνετε στους παρευρισκομένους, λέτε πως μένει κάτω στη πόρτα του ξενοδοχείου (της τράπουλας) για να φυλάη.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ίδου κι' ένα άλλο διασκεδαστικό παιχνίδι, παρόμοιο μ' εκείνο που είδαν οι άναγνώστες μας στο φύλλο υπ' αριθ. 112. Πρόκειται να ενώσετε με το μολύβι σας όλους τους άναγραφμένους αριθμούς κατά σειράν από το 1 έως των τελευταίων κι' άφου τους τελειώσετε όλους θά ιδήτε πως χωρίς να το καταλάβετε θά έχετε ζωγραφίσει ένα πρόσωπο πολύ γνωστό που παίζει σήμερα σπουδαίον ρόλο στη διεθνή πολιτικήν.

Σε μία στιγμή όμως βλέπει πως έρχονται άστυφύλακες και σφυρίζουνθηματικά, πράγμα πουσημαίνει «άστυνομία». Τότε κανέτε δύο τρεις μαγικές κινήσεις στη τράπουλα και προσθέτετε.

—Αμέσως οι τρεις κλέφτες κατεβαίνουν και συναντούν τον τέταρτο και φεύγουν.

Πράγματι, άρχίζοντας από το άνω μέρος της τράπουλας, ξεσκεπάσετε έναν—έναν τους φάντηδες που βρίσκονται και οι τέσσεροι μαζί!

Πως έγινε αυτό άφου οι τρεις είχαν μπη σε τρία διάφορα σημεία της τράπουλας;

Απλούστατα. Όταν έτοποθετούσατε τους τέσσερες φάντηδες στη παλάμη σας, έκρύψατε τρία άλλα φύλλα πίσω τους κατά τρόπον ώστε τα φύλλα που έμπεσαν στην άλλη τράπουλα, ήσαν ξένα κι' οι τέσσεροι φάντηδες έμειναν πάντα μαζί κι' έτσι... εύρέθησαν κι' οι τέσσεροι κλέφτες μαζί όταν ο φύλακας έσφύρισε: «άστυνομία».

Πόσα χρήματα είχε;

Ο κ. Φλόκ και ο κ. Φλάκ, δύο καλοί φίλοι έπαιξαν μαζί μία παρίδα «πικέτο». Στην άρχη του παιχνιδιού, ο Φλόκ είχε στη τσέπη του ένα χρηματικό ποσόν άκριβώς το διπλάσιο από εκείνο που είχε ο κ. Φλάκ.

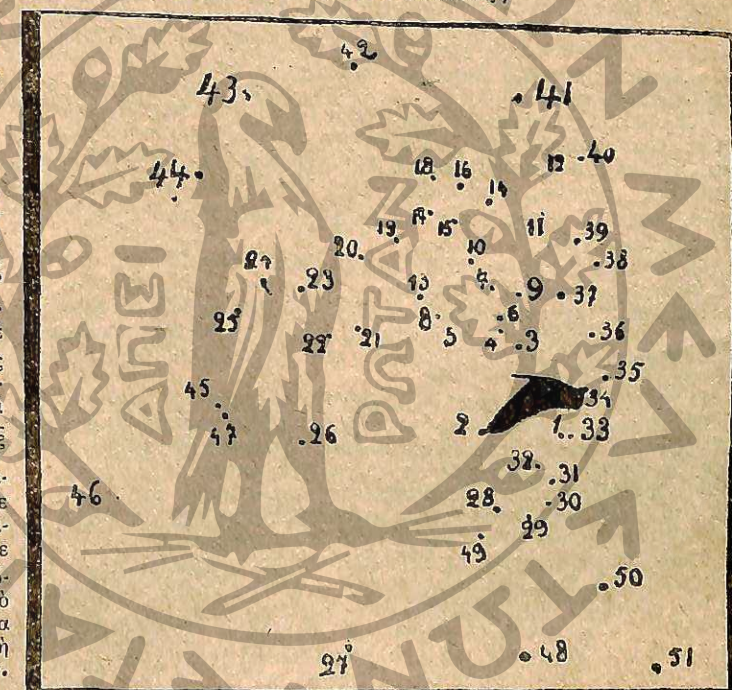
Όταν έτελειώσε το παιχνίδι, ο κ. Φλόκ που είχε χάσει τα δύο πέμπτα των χρημάτων του κι' επί πλέον πέντε, βρέθηκε πως είχε τ'α μισά των χρημάτων που είχε ο αντίπαλός του. Πόσα χρήματα είχε στη τσέπη του ο κ. Φλόκ και πόσα είχε ο κ. Φλάκ την ώρα που άρχισαν το παιχνίδι;

Αριθμητικά παιχνίδια

Γράψατε σ' ένα χαρτί την ηλικία που έχετε κατά το τρέχον έτος. Κάτω απ' αυτό γράψετε και το έτος της γεννήσεώς σας. Ακολουθώσ ζητείτε να σας πη ένας φίλος σας την ηλικία του και την σημειώνετε κάτω από τους δύο αριθμούς που έχετε γράψει, και την χρονολογία της γεννήσεώς του. Κάνετε άμέσως την πρόσθεση και των τεσσάρων αυτών αριθμών που έχετε γράψει και θά βρήτε άθροισμα 3872.

Οι 5 παίκται

Πέντε παίκται έχασαν μαζί 17,75 δραχμές. Η ζημία του δευτέρου είναιμεγαλύτερη κατά μισήδραχμή απότοτριπλούν της ζημίας του πρώτου. Η ζημία του τρίτου είναι άκριβώς το διπλάσιον, εκείνης του δευτέρου, μείον δύο δραχμές. Ο τέταρτος έχασε 25 λεπτά λιγότερα από τον πρώτον και τον δεύτερον παίκτην μαζί. Ο πέμπτος, δύο φορές περισσότερο από τον δεύτερον μείον τρεις δραχμές. Πόσα έχασε καθένας από τους πέντε παίκτας;

Τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα

Δυό χρόνια με ψωμί και νερό.—Κλεισμένη σ' ένα ντουλάπι.—Αλυσσοδεμένη σ' ένα ντεπόζιτο.

ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΑΣΙΤΕΙΑ

Η αστυνομία ειδοποιήθη από την κυρία Λό-λα Λοτί, να εξακριβώσει τι είχε συμβή στο σπίτι της αδελφής της Σοφίας που είχε παντρευ-τή έναν γνωστό πυγμάχο κι' από την οποία δεν είχε ειδήσεις από δυό χρόνια τώρα.

Η Σοφία είχε πάρει διαζύγιο πρό δεκαετίας από τον δικηγόρο Μάντερ με τον οποίο είχε κάνει έναν γιο που ζούσε στη Νέα Υόρκη.

Οι αστυνομικοί έπεσκέφθησαν το ίδιο βράδυ το σπίτι του πυγμάχου. Μιά νέα υπηρέτρια τους είπε πως στο σπίτι δεν υπήρχε κανείς, αυτοί όμως επέμειναν και πήραν τα κλειδιά των δωματίων για να τα έρευνήσουν.

Σ' ένα μικρό και μισοσκότεινο δωμάτιο βρήκαν, επάνω σ' ένα κρεβάτακι, τελείως γυμνή και σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι, την κυρία Σοφία. Η κατάσταση της ήταν απελ-πιστική, από την ασιτία στην οποία την είχαν καταδικάσει. Αμέσως την μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο, συνέλαβαν την υπηρέτρια και κατά τις πρώτης ώρες και τον πυγμάχο ό οποίος διεμαρτυρήθη λέγοντας πως η γυναίκα του ή-ταν τρελή από διέτλας.

Μά η αλήθεια δεν άργησε να αποκαλυφθί. Η κυρία Σοφία ήταν θύμα του δευτέρου συζύγου της και του γιου της Καρόλου Μάντερ, οι οποίοι με άπει-λές την ήναγκασαν να υπογράψει τα χαρτιά για μίαν ά-σφαλεια ζωής της 50.000 δολларίων. Ύστερα έχοντας συ-νένοχο την υπηρέτρια που ήταν έρωμένη και των δύο των την υπέβαλλαν στο μαρτύριο της πείνης δίνοντάς της μό-νον ψωμί και νερό, για να πεθάνει και να εισπράξουν την άσφαλεια.

Οι τρεις ένοχοι κατεδικάσθησαν εις είκοσι έτών κατα-ναγκαστικά έργα...

Η ΜΙΚΡΗ ΤΗΣ Ν. ΟΡΛΕΑΝΗΣ

Ποιος είναι εκείνος που δεν θυμάται την τραγική περι-πέτεια της Μάρθας Ρίτεϊ, για την οποία έγραψαν πο-λύ έτους όλες οι εφημερίδες της Ευρώπης; Την μικρή αυτή μάρτυρα της Νέας Ορλεάνης, την έκλεισαν οι γονείς της μέσα σ' ένα ντουλάπι επί τέσσερα έτη, χωρίς άερα και φως και με λίγο ψωμί και νερό. Ταυτοχρόνως την υπέβα-λαν σ' ανεκδιήγητα μαρτύρια. Της έβαλαν αλυσίδες στους καρπούς και στους αστραγάλους άλλ' ύστερα από δυό μέ-ρες η νέα έτυφλώθη και επέθανε μ' ένα άγγελικό χαμόγε-λο στα χείλη. Κι' όλα αυτά, με ποιόν σκοπό; Γιατί, αντί να γεννηθί άγύρι ή δυστυχισμένη μικρούλα γεννήθηκε κο-ρίτσι!

ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ένα άλλο τραγικό γεγονός είναι το πάθημα της δυστυ-χισμένης Αύρηλλας Μπονιφόρτε, μιας Ιταλίδας που μετη-νάστευσε στην Αμερική και που έπι όκτω δολάρια χρό-νια είχε αλυσσοδεθή μέσα σ' ένα ντεπόζιτο νερού από τον άνδρα της.

Την ανέκαλυψε στη φοβερή φυλα-κή της ένας αστυ-νομικός όλος διό-λου τυχαίως. Πώς κατόρθω-σε να ζήσει ή Αύ-ρηλλα μέσα στο ντεπόζιτο, αποτε-λεί μυστήριο για

την επιστήμη. Έν τέλει έθεραπεύθη μ'έν από τις κακουχίες που είχαν υποστεί, αλλά, η δυ-στυχισμένη τρελλάθηκε. Ο σύζυγός της κατε-δικάσθη εις ισόβεια δεσμά και ουδέποτε ώμο-λόγησε την αιτία της απαισίας συμπεριφοράς του.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ένα άλλο γεγονός το οποίο συνετάραξε δολόκληρο την Ευρώπη είναι εκείνο που συνέβη στη Βιέννη πρό πενταετίας.

Μιά γυναίκα, άρκετά νέα, ζούσε μόνη σ' ένα σπιτάκι έξω από τη Βιέννη. Άρρώστησε και

μετεφέρθη σ' ένα νοσοκομείο για να χειρουργηθί. Έπλα-νάντο όμως ή φίμη πως η γυναίκα αυτή ήταν βαθύπλουτη και πως είχε κληρονομήσει τεραστίαν περιουσίαν από την μητέρα της που πνίγηκε πρό εικοσαετίας. Έν τούτοις όμως όταν έπρόκειτο να πληρώση το νοσοκομείο, ή γυναίκα διεμαρτυρήθη πως ήταν άμπωτη. Έγινε έρευνα στο σπίτι της. Οι γείτονες έμαρτύρησαν πως ή μητέρα της γυ-ναίκας αυτής δεν έπνιγη αλλά έδολοφονήθη από την κόρη της ή οποία ήθελε να την κληρονομήσει.

Άλλοι κατέθεσαν πως ή γρηά δεν είχε πεθάνει αλλά πως θά ήταν κλεισμένη μέσα σ' ένα μυστικό δωμάτιο. Διά-φορες φήμες τοιούτου είδους έκυκλοφορούσαν επί έτη άλ-λά οι αρχές δεν τας έλάμβαναν ύπ' όψει γιατί δεν είχαν ά-ποδείξεις.

Για να μάθουν όμως οι αστυνομικοί αν πράγματι είχε χρήματα αυτή ή γυναίκα, διέκρηξαν ένα παράθυρο του σπιτιού της και όταν μπήκαν είδαν μέσα στην κουζίνα κά-κι που τους έκανε να προσέξουν.

Σε μία κατσαρόλα βρήκαν ύπολείμματα φαγητού κι' ένα κουτάλι. Άρχισαν έπισταμένην έρευναν και μέσα σ' ένα ντουλάπι του τοίχου είδαν πως μία σανίδα έκινείτο και άνοιγε σ'έν πόρτα. Την έσπρωξαν κι' αμέσως μία άποπνι-χτική μυρωδιά ξεχύθηκε σ' όλο το δωμάτιο. Άναψαν ένα κερί κι' αντίκρυσαν μία μικρή σκάλα. Κατέβηκαν σ' ένα δωμάτιο όπου αντίκρυσαν με φρίκη ένα ανθρώπινο κουρέλι βουτηγμένο μέσα στη λάσπη. Έπλησίασαν. Ήταν μία γυ-ναίκα που μόλις πρό όλίγων ώρων θά είχε ύποκύψει σ' ένα τραγικόν θάνατο.

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΩΝ

Ήμψυμη, και βουτηγμένη σε άκαθαρσίες, είχε άπο-μείνει ένα πετσι και κόκκαλο.

Όταν οι αστυνομικοί έπέστρεψαν στο νοσοκομείο, ή-νάγκασαν την άρρωστη να όμολογήση το έγκλημά της.

Άπό εικοσαετίας είχε κλείσει τη μητέρα της σ' εκείνο το βρώμικο και σκοτεινό δωμάτιο, άφου διέδοσε πως είχε πνιγί στο ποτάμι.

Δέν είχε το θάρρος να την σκοτώσει αλλά δέν έδισσε να την τυραννίση κατ' αυτόν τον τρόπο για να κληρονο-μήση την μικρή της περιουσία.

Οι γιατροί, άφου άκουσαν την κατάθεση της άρρωστης, άπεφάνθησαν πως εί-χε τρελλαθί. Άλλά ή δικαιοσύνη έπενέ-βη και δυό έβδομά-δες άργότερα ή κα-κούργος κόρη κατε-δικάσθη εις τόν διά της άγχόνης θάνα-τον.

M. ΤΑΜΠΕΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Μιά κυρία για να είναι κομψή δέν έπεται διτ πρέπει να σπαταλά χρήματα και να φορτώνεται με πλούσια φορέμα-τα και κοσμήματα. Μπορεί κάλιστα, με οικονομία, να έχη κομψά φορέματα και να ίκανοποιή τις απαιτήσεις της μόδας.

Ένα μόνον παρντεσου από μαύρο μάλλινο ύφασμα μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε: 1) το πρωί, μ' ένα φόρε-μα σκοτζέζικο με μαύρα και κίτρινα καρώ. Έπί πλέον είναι πολύ σικ και μία κίτρινη μεταξωτή γραβάτα ή μαντήλι. 2) Το άπόγευμα: μ' ένα άνθος στη κομβιοδόχη. 3) το βράδυ: μ' έναν γιακά από ύφασμα λαμέ ή με γούνα σύμφωνα με το έξοδο που θέλετε να κάνετε.

Ίδου λοιπόν ένα κομψότατο σχέδιο που σας παραθέτουμε.

Πεννιές της μόδας

Τα φορέματα με σακκάκι είναι έφέτος πολύ της μόδας και φοριούνται χωρίς παλτό. Πρέπει να είναι από χονδρό ύφασμα και γαρνιρισμένα με γούνες. Το πράσινο είναι ένα χρώμα που έπικρατεί πολύ αυτή τη σαιζόν. Έπίσης το λιλά και το μαύρο.

Η τελευταία λέξις της μόδας είναι τα κεντημένα μετα-ξωτά. Ένδεικνυνται όμως στις κομψές σι-λουέτες γιατί άλλες ίσως να τις κάνουν πιο παχές.

Το κόκκινο και το θαλασσί ταιριάζουν ά-πόλυτα. Μιά κόκκινη και θαλασσιά σάρπα άποτελεί ένα πολύ σικ γαρνίρισμα σ' όποιο-δήποτε φόρεμα.

Οι μπλουζες φοριόνται και σ' επισκέψεις αλλά πρέπει να είναι από μεταξωτό ύφασμα ή από λαμέ.

Μιά βελούδινη κομψή σάρπα δίνει χάρη σε κάθε μονότονο φόρεμα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Οικονομία στο γκάζι

Αν θέλετε, στο τέλος του μηνός, να πληρώσετε μικρότερο ποσόν για την κατα-νάλωση του γκαζιού, μπορείτε να το έπιτυ-νάτε πολύ εύκολα. Άρκει μόνον να μην ξε-χετε πολύ φλόγα τον πυθμένα της κατσαρό-πενω ή φλόγα τον πυθμένα της κατσαρό-πενω και να χαμηλώνετε τη φωτιά μόλις το νερό άρχίζει να βράζει.

Έπίσης πρέπει να είνοι πάντοτε καθα-ρές οι τρύπες, γιατί όταν είναι άκαθαρτες τότε το γκάζι ξεφεύγει χωρίς ν' άποδίδη την έπαρκή φλόγα.

Μιά άλλη αιτία σπατάλης του γκαζιού είναι οι παλιοι σωλήνες από τους όποιους ξεφεύγει το άέριο, καθώς και ή κακή λειτουρ-γία του μετρητού.

Αν ύπολογισθί πως μία μεγάλη φλόγα καταναλίσκει περισσότερο από 450-600 λίτρα γκαζιού την ώρα, ή μι-κρή φλόγα κάνει σχεδόν την ίδια δουλειά και καταναλίσκει 50-70 λίτρα γκαζιού την ώρα.

Έπίσης πρέπει να μην ανάβετε το γκάζι πριν τοποθετή-σετε την κατσαρόλα: να προτιμάτε δε τις χαμηλές και φαρδύες κατσαρόλες. Να τις σκεπάζετε πάντοτε γιατί 7 λίτρα νερού που βράζει σκεπασμένο άντιστοιχεί με 1 λί-τρο νερού που βράζει ξεσκεπαστο.

Πώς καθαρίζονται τα σφουγγάρια.

Τα σφουγγάρια είναι πολύ αναγκαία σε κάθε σπίτι τόσο για άτομική χρήση όσο και για την καθαριότητα εν γένει.

Για να καθαρισθουν τελείως από κάθε άκαθαρσία, το-ποθετήσέ τα μέσα σε μία διάλυση βραστού νερού με λε-μόνι όπου να τ' αφήσετε είκοσι τέσσερες ώρες. Κι' ύστε-ρα τα ξεπλένετε με ζεστό νερό πολλές φορές και τα τοπο-

θετείτε στον ήλιο για να στεγνώσουν και για να άπολυθ-μάνθουν.

Πώς φρεσκάρονται τα μεταξωτά και τα βελούδα.

Μπορείτε να έτοιμάσετε μόνον σας την διάλυση και να την φυλάξετε σ' ένα μπουκάλι και να την χρησιμοποιήσετε στην άνάγκη. Σε 30 γραμμάρια οίονπνεύματος λευκού δια-λύονται 10 γραμμάρια άμμωνίας κι' αυτή ή διάλυσις ρίπτε-τε μέσα σ' ένα λίτρο νερού.

Άργότερα, άναταράσσετε δολόκληρη τη διάλυση και την χρησιμοποιείτε κατά σταγόνες επάνω σ' ένα καθαρό πανί, όταν θέλετε να καθαρίσετε βελούδα ή μεταξωτά ή άκόμη όποιοδήποτε λεπτό ύφασμα.

Πώς καθαρίζονται οι έλαιογραφίες

Ίδου ένας τρόπος για να καθαρίζετε, χωρίς φόβο να τις καταστρέψετε, τις έλαιογραφίες.

Παίρνετε ένα καλό κρεμμύδι το κόβετε στη μέση και το περνάτε επάνω από την έλαιογραφία.

Κάθε ίχνος άκαθαρσίας και πολυκαιρίας έξασφάνιζετε άμέσως και τα χρώματα έπα-νέρχονται στη πρώτη των στιλπνότητα.

Το γάλα

Το γάλα άποτελεί μίαν θρεπτικωτάτην τροφήν. Μπορείτε να το άφαιρείτε την πέτσα και να την χρησιμοποιείτε στα χόρ-τα και σουπες.

Πρέπει όμως να ξέρετε πως το γάλα κόβει τη βρσί και γι' αυτό όταν έτοιμάζετε μία σουπα με γάλα, πρέπει να βράση πρώτα το ρύζι ή ή παστα και στα μισά του βρασμού ρίχνετε το γάλα ζεστό.

Πώς διατηρούνται οι μουσαμάδες

Πολλά σπίτια χρησιμοποιούν την έλβε-τική μέθοδο στα τραπέζομάνδyla. Έχουν δηλαδή τραπέζομάνδyla από μουσαμά τα όποια χρησιμοποιούν όχι μόνον στη κουζί-να αλλά και στην τραπεζαρία.

Ύστερα από λίγον καιρό οι μουσαμά-δες, αυτοί άρχίζουν να φθιρνούνται και να σχηματίζουν μαύρα ξεφτίσματα.

Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να τους καθαρί-ζετε καθημερινώς με ζεστό νερό και σα-πούνι, μεταχειριζόμενοι ένα σφουγγάρι. Κι' ύστερα να τους άλοιφέτε με κερί.

Για να μην κιτρινίζουν τα λευκά μάλλινα κατά την πλύσιν.

Τα φορέματα, οι φανέλλες, τα πουλόβερ, από λευκό μαλλί, είναι πολύ κομψά και ωραιώτατα, αλλά μόλις πλυ-θούν μία φορά χάνουν την στιλπνότητά τους και την λευ-κότητά τους. Για να άποφύγουμε λοιπόν αυτό το δυσάρε-στο άποτέλεσμα, της πλύσεως, (την κιτρινάδα) είναι άρκε-τόν να προσθέσουμε στη σαπουνάδα 10 σταγόνες άμμωνία διαλυμένη σ' ένα ποτήρι νερό και 50 γραμμάρια βόρακος. Αυξάνοντες την ποσότητα του νερού, αυξάνουμε και την αναλογία της διαλύσεως κατά 50 γραμμάρια ανά έν λίτρον

Διά την διατήρησιν των όμβρελλών

Οι όμβρέλλες δέν πρέπει ποτέ ν' άνοίγονται για να στεγνώσουν γιατί ξεσχίζονται στο άνω μέρος. Οι όμβρέλ-λες τοποθετούνται άναποδα [με το χέρι προς τα κάτω] για να στραγγίξη το νερό. Το μεταξύ δέν χάνει το χρώμα του και δέν φθιρνείται. Κατ' αυτόν τον τρόπο διατηρούνται πολύν καιρό και δέν παλτώνουν εύκολα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟ ΓΙΑΧΝΙ. — Βάζο-
με από την προηγούμενη μέρα σε νερό
μια όα μπακαλιάρο να ξαλυθεί. Κό-
βουμε μισή όα κρεμμύδια ψιλά και τα
βάζουμε με 100 δράμια λάδι σε μια κα-
τσαρόλα να ξενθίσουν, όποτε προσθέτο-
με ντομάτα, ένα μάτσο μαντανό, λίγο
νερό, και πιπέρι. Όταν όλα αυτά πά-
ρουν βράση, βγάζουμε τον μπακαλιάρο
από το νερό, τον ξεπλένουμε και τον
ρίχνουμε κι αυτόν στην κατσαρόλα. Τη
σκεπάζουμε και την αφήνουμε σε σιγανή
φωτιά έως ότου ο μαντανός ψη-
θί, μείνει δε ή ανάλογη σάλτσα. Έπει-
τα κατεβάζουμε την κατσαρόλα και σε-
βίρουμε. Όπως όλα τα λαδερά, τρώγε-
ται κρύο.

ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΙΑ — Πέρνομε 200
δράμια αμύγδαλα, 300 δράμια ξάχαρι,
150 δράμια πατάτες, ανάλογη μαρμελά-
δα, καρύδια, σταφίδες και κόνιτιτα.
Βράζουμε πρώτα τις πατάτες και τις ξε-
φλυδίζουμε. Κατόπιν έχουμε εις ένα
γουδί ψιλοκοπανισμένα τα αμύγδαλα
και τη ξάχαρη και τα βάζουμε σε μια
λεκάνη προσθέτοντας και τις πατάτες,
αφού προηγουμένως τις κοπανίσουμε στο
γουδί.

Όλα αυτά τα ζυμώνουμε καλά και
αφήνουμε τη ζύμη με το παστόξυλο. Κόβο-
με τη ζύμη με στρογγυλές φόρμες (δση
ή περιφέρεια ενός ποτηριού του νερού)
πέρνομε τότε τη μαρμελάδα ανακατε-
μένη με τα καρύδια, τις σταφίδες και
τα κόνιτιτα, και με τη γέμιση αυτή και
τη ζύμη κάνουμε ένα είδος μπουρεκά-
κια σε σχήμα μισοφέγγαρου. Τα βάζουμε
σε κατάλληλη λαμαρίνα, και τα ψήνουμε

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Αρνί φρικασέ
Πατάτες τηγ. Φρούτα

Έντοσθια τηγαν.
Χόρτα κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Μπακαλιάρος γιαχνί
Έλγες - Φρούτα

Σπανακόρυζο
Έλγες Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ντολμάδες λάχ.
Τυρί - Φρούτα

Ποδάκια σάφας
Χόρτα - Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Γουρουνόπουλο πατάτες
Σαλάτα Τυρί
Γλυκό - Φρούτα

Όμελέττα τυρί
Χόρτα
Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ψάρι τηγ.
Χόρτα - Φρούτα

Κουλουρίδι γιαχνί
Ρέγκα Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μοσχάρaki τασκεπάπ
Πατ. τηγ. - τυρί Φρούτα

Μακρόνια κυμά
Γιαούρτι Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κταπόδι κρασάτο
Χόρτα - Έλγες - Φρούτα

Φασόλια γιαχνί
Έλγες - Κομπόστα

σε μέτριο φούρνο επί ένα τέταρτο της
ώρας. Μετά το ψήσιμο τα ραντίζουμε κα-
λά με ανθόνερο, τα κουκίζουμε με ψιλή
ξάχαρη και τα σεβίρουμε.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΚΡΑΣΑΤΟ — Πέρνομε
μια όα κταπόδι. Αν είναι ξερό, το
βάνουμε από το βράδυ σε νερό να μουσ-
κέψη (να σκεπάζετε όλο) και στο ίδιο νερό
που θα μουσκέψη θα το βράσουμε. Έ-
πειτα το πλένουμε και το τρίβουμε καλά
έως ότου φύγη ή άμμος που είναι κολλη-
μένη στο δέρμα του. Το κόβουμε σε μι-
κρά κομμάτια, το πλένουμε και το βάζο-
με στην κατσαρόλα να πιη το νερό του,
ανακατώνοντες να κοκκινίση από όλα
τα μέρη. Κατόπιν κόβουμε 200 δράμια
κρεμμύδια πολύ ψιλά και τα ρίχνουμε κι
αυτά στην κατσαρόλα με το κταπόδι
μαζί να γυαλίσθουν. Μετά το γιάχνι-
σμα σβίρουμε το κταπόδι μ' ένα ποτήρι
μαύρο κρασί και λίγη τομάτα και κατό-
πιν ρίχνουμε 100 δράμια λάδι, πιπέρι.
Λάδι αν θέλωμε βάζουμε και περισσότε-
ρο. Έπειτα τ' ανακατώνουμε με ξύλινο
κουτάλι και εξακολουθούμε το μαγειρεί-
μά του έως ότου ψηθή καλά. Κατόπιν
το σεβίρουμε σε πιατέλα. Το κταπόδι
είναι τροφή άρκετά εύγεστη, αλλά δυ-
σκολοχώνευτη και γι' αυτό πρέπει να το
άποφεύγουν όσοι υποφέρουν από δυ-
σπεία. Εάν αφού το φάμε πιούμε και
λίγο κρασί, γίνεται πιο εύκολο χώνευτο.
Το κταπόδι είναι μαλακώτερο, πρώτον
όταν είναι καλά κτυπημένο και τριμμέ-
νο στο βράχο, δεύτερο όταν είναι πολύ
μεγάλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ, Χανιά. — Προ-
τον πρέπει να εξαφανίσουμε τα εξανθήματα
και ύστερα τα άλλα που μου γράφετε. Και
για να το επιτύχετε θα κάνετε το εξής:
Πρωί και βράδυ θα πλένετε με σαπούνι
λευκό τύπου Μασσαλίας. Το βράδυ δε ά-
φου πλυθήτε και σκουπισθήτε να τρίβετε
το προσώπο σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο
στην εξής λοσιόν:

Sublimé	0,10	cent.
Resorcine	1	gr.
Chloral	2	"
Alcool	100	"

Έπειτα από είκοσι λεπτά της ώρας μ'
ένα σπιντόξυλο τυλιγμένο με βαμβάκι βά-
ζετε επάνω σε κάθε σπυράκι την εξής ά-
λοιφή.

Camphre	0,10	cent.
Acide Salicylique	0,10	"
Oxyde de zinc	1	gr.
Vaseline	4	"
Lanoline	4	"

Στό επόμενον φύλλον του «Πανθέου»
θα σας άπαντήσω στις άλλες ερωτή-
σεις σας.

ΜΑΡΚΗΣΙΑΝ, Χαλάντρι. — Όμολο-
γώ ότι τέτοια συμβουλή πρώτη φορά μου
ζητείται. Φαίνεται όμως ότι σεις νοσταλ-
γείτε τον 18ον αιώνα με τις άσημένιες πε-
ρούκες των γυναικών. Όπωςδήποτε για να
επιτύχετε αυτό που θέλετε δεν υπάρχει δυ-
στυχώς, (ή ευτυχώς) κανένα άκίνδυνο φάρ-

μακον. Αν μεταχειρίζεσθε όμως συχνά άσ-
προ οινόπνευμα ή πολύ καλή κολώνια μπο-
ρείτε να επιτύχετε έπειτα από πολύ καιρό
ένα ίκανοποιητικό για σας άποτέλεσμα.
Δεν σας συμβουλεύω όμως να βιασθήτε ν'
άσπρίσετε.

ΝΙΚΟΛ, Αργοστόλιον. Κάνετε τοπι-
κώς έπαλλεύετε με το κάτωθι υγρόν.

chloroforme	10	gr.
Huile de jusquiame	)	a a
" Camphrée	)	"
"	)	25 gr.

Baume Tranquille
"ΣΟΦΙΑΝ ΡΟΚ", Ένταυθα. — Όλοι οι
χρωματισμοί αποκτώνται με βαφές κατά το
μάλλον και ήττον επικίνδυνες. Άφου όμως
έσείς επιμένετε σας παραθέτω την συνταγήν
της Βενετσιάνικης που μου έζητήσατε:

chlorhydrate	de	para-
phenylene diamine	1	gr.
Bichromate de potasse	0,50	"
Diamidophénol	2,50	"
Eau distillée	1	litre

ΕΛΕΝΗ ΚΑΝΕΛ, Πειραιά. — Θα
λούζεσθε τακτικά - δυο φορές τουλάχιστον
με σαπούνι μαύρο κατραμιού.

Την παραμονήν του λουσίματος θα τρί-
βετε της ρίζες με μια βούρτσά όχι πολύ
σκληρή, την οποία θα έχετε μουσκέψει στο
κάτωθι υγρό.

Eau distillée	30	gr.
---------------	----	-----

Nitrate de potasse	0,50	"
Formol a 40 o/o	0,50	"
Ether Etrylformique	0,58	"
Ether officinal	20	"
Alcoolat de citron	20	"
All'ool a 90 o	200	"

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΜΗΤΡ, Έχετε δίκιο.
Με την άβλεψία του διορθωτού ή συνταγή
παρεμορφώθη τελείως. Έλπίζω πως αυτό
δεν θα επαναληφθή εις το μέλλον.

ΕΛΕΝΗ Σ, Θεσσαλονίκη. Μετα-
χειρισθήτε την εξής κοσμήμα:

Eau	1	litre
Petales de roses (secs)	1	poignée
Fleurs de primevère	1	"
Racine de sapentaire	25	gr.

Δύο φορές δε την έβδομάδα καλοχτυ-
μένο κροκόν αυγού επί δύο ώρας και έπει-
τα καθάρισμα με χλωρό όξόδονο. Για
το άλλο ζήτημα μην βιασθήτε έφ' όσον
δεν αισθάνεσθε καμμίαν ενόχλησιν.

Για τα χείλη σας το κραγιόν Ρέα.
ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΠΕΤΡ, Αμφισσαν. Η
άκτινογραφία που μου έστειλατε είναι έν-
τελώς καθαρά. Έπομένως, άφου και ή μι-
κροβιολογική ανάλυσιν υπήρξεν άρνητική
και ή γιατρός σας σας ειπεν πως δεν έχετε
άκροαστικά, δεν μένει τίποτα άλλο από του
να κάμετε μια παράκλησιν στην εκκλησίαν
να σας έχη ή θεός τόσον ύγια όσον έισθε
σήμερον.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

516

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ειδική άναγνωρισμένη Σχολή Κο-
πτικής—Ραπτικής

ΜΠΡΕΝΤ

Το εύκολοτερο και ταχύτερο σύ-
στημα των μεγαλυτέρων Σχολών
των Παρισίων

Χρυσά βραβεία και Διπλώματα Πα-
ρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικων Μοδι-
στρών εντός 15 ημερών. Άρχαρίων
εντός 3—4 μηνών.

Διδασκτριά Λαϊκά Δρ. 1500

Δι' όλην την σειράν μαθημάτων
Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ
Μαντώ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ.
Το επίσημον Βιβλίον της Σχολής
μας, τυπωμένον, με 130 σχέδια και
εικόνας, είναι το καλύτερον βοήθη-
μα της τελείας Κοπτικής.

Διδασκτριά, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200

Cours Οικιακής Κοπτικής

Μαθήματα δις της εβδομάδος,
Τετάρτη και Παρασκευή 4—6 μ.μ.
Διδασκτριά Δρ. 1000. Μαθήματα ά-
πλοποιημένα. Ποδιές—Έσώρρουχα
—Ρόμπες—Πυτζάμες—Άπλά φορέ-
ματα και Παλτά.

Έπιτρέπομεν την παρακολούθη-
σιν των μαθημάτων δοκιμαστικώς.
Εύκολοίαι πληρωτής. Ζητήσατε πρό-
γραμμα και Κανονισμόν. Δεκταί
και οικότροφοι.

Η Σχολή μας κανυάται διά την
άνευ προηγουμένου επιτυχή Μέθο-
δόν της. Έχομεν εις την διάθεσιν
σας τας εύδοκιμούσας παντού της
Έλλάδος άποφοίτους μας. Ευχαρι-
στήρια και συστάσεις πραγματικάς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεία φορέματα «FEMINA»
Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν.
Κροκί και Modeles άπ' εύθείας εκ
Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Όπι-
σθεν Μητροπόλεως).

Έκυκλοφόρησε το 2ον
τεύχος του λαμπρού περιο-
δικού

«ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΕΑ»

Με ποικίλην και εκλεκτήν
ύλην.

Το φύλλον δραχ. 3

Κάθε πρωί
την καμαρώνει

και της λέγει: «Τόσο ώραία μαλ-
λιά καμιά άλλη δεν έχει». Και
πραγματικά τα μαλλιά της είναι
τόσο λαμπερά και μεταξένια!
Αν θέλετε ν' αποκτήσετε και
σεις παρόμοια μαλλιά πρέπει
να λούζεσθε με το Σαμπουάν

TETE-NOIRE (Τέτ-νουάρ). Είναι άπηλλαγμένο από άλκαλικά
άλατα που καταστρέφουν τις ρίζες των μαλλιών και δημιουρ-
γούν την πιτυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό
φάκελλο μεν την έπιγραφή Shampodor-TETE-NOIRE. (Κάθε
φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες έλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Για ξανθά Για σκούρα

Δρχ. 12,50 TETE-NOIRE avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ. ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10. ΤΗΛ. 25-739

ΔΛΜΑ

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thoma-
sen, Σύμβουλος των μεγαλυτέρων
έργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν
έφευρεσίν του σχετικώς με την κα-
τασκευήν των κραγιόν χειλέων εις
την Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν PEA κατα-
σκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή
έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρώ-
ματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη
σας δεν φαίνονται ότι είναι βαμμένα.
Τόσον εύκολος είναι ή συντονισμός
του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη
σας 48 ολοκληρές ώρες, πράγμα
που σας κάμνει να άποφεύγετε το
συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί
κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα
έφωδιασμένη με το Κραγιόν PEA.

Κυρίες! Θέλετε να ανιερώσετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τι διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρκοϋν σιό να σημειώσουν αποφασιστικό σταθμό στη ζωή σας. Σήμερα ο κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα: Ένας κινηματογραφικός άστηρ χάνει τα 7500 των άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 ομο μάλιστα το χρώμα της μαραίνεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βέννης έπέτυχε, από νεαρά ζωά μίαν θαυμασίαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Biocei» που τρέφει και ανανεώνει ταχέως την έπιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα από τοϋ Stejskal επί γυναικών 55 και 72 έτών αί ρυτίδες έχάθησαν εντός έξ έβδομάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθεσιν εις την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Εντός όκτώ ώρών παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή του χρώματος, σαν να έδιδαν καλή τροφή σέ μιά πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι το χρώμά σας. Έ-

άν είναι άσχημα δέν θάσας ξαναπροσέξ. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν έκατμυριούχο λέγει ότι άν δέν είχε το θαυμάσιο χρώμά της ο άνδρας της δέν θά την ξεχώριζε μετοξύ τόσων ώραιών κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αυτή ύλη, άνακαλυφθείσα υπό τοϋ Dr. Stejskal περιέχεται τώρρασιν κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ.

Έπιθέσατέ την τώ βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) πρέπει να χρησιμοποιήται τώ πρωί. Περιέχει κρέμαν και έλαιόλαδον, προσφωμωμένα. Θά τροφοδοτήση την έπιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστατικό που συσφίγγει τούς διεστελμένους πόρους, λευκαίνει την έπιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, σκληρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος
όδός Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

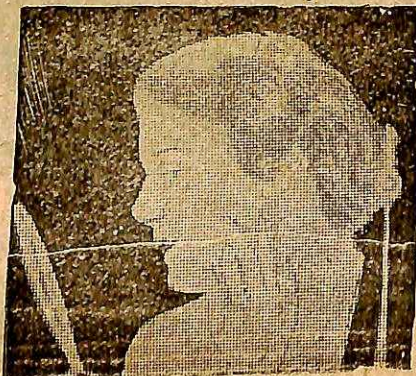
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Του προσώπου και οίονδήποτε μέρους του σώματος, χρησιμοποιήσατε τώ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν άποτριχωτικόν RAPI-DENTH τώ όποϊον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν τώ περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσάδιδει έις τώ δέρμα την απαλότητά βελούδου.

Απόκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα.

ERMAN MARX

Είς τήν 59 Άθήναι
(Πρώτος όροφος)

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σέ κάθε έποχή, τώ Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τά καλύτερα και μοντέρνα ύφάσματα έτσι και διά την χειμερινήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας ποσότητας και πωλεί με μεγάλας έκπτώσεις:

Ητοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλιτά Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Παλιτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλιτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλιτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλιτά Σπόρ έξεστρα	> 150

ΠΑΛΙΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλιτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλιτά Τουαλέττας μπουκλέ	< 160
Παλιτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλιτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλιτά Τουαλέττας Νιτρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εις πλουσίαν συλλογήν καθώς και μεγάλη ποικιλία εις λευκά διά Νυφικές Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο στασίον). Κάλτσα μεταξωτή από δρ. 58-65-80-90-100-125, Ίδιαιτέρως σας συνιστώμεν την λεπτήν και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛΜΑ τών 195 με δρ. 150 της όποιας είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από δρ. 20-25-40-50- κτλ. Πρός τώ συμφέρον σας έπισκεφθήτε την Έκθεσιν μας.

Προσοχή άκριβή διεύθυνσιν μας. Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Άνελλιπής χρήσις έκλεκτών καλλυντικών.

Άτμόλουτρα και μασάζ.

Τά άγνά και έκλεκτά καλλυντικά τονώνουν και τρέφουν την έπιδερμίδα.

Τά άτμόλουτρα άφαιρούν τίς τοξίνες, τώ μασάζ έπαναφέρει την κανονικήν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τούς μύς, τρέφει τούς ιστούς και έτσι ή έπιδερμς δέν μαραίνεται ποτέ και άς περνοϋν τά χρόνια.

Είς τώ έπί της όδοϋ Βουλής 29 μεταφερθέν και τελείως ανακαινισθέν Ίνστιτούτον.

VILLIAMS

Θά εύρητε τά άγνά και φημισμένα καλλυντικά του και θά κάμετε τώ τελειότερο έπιστημονικό μασάζ. Άτμόλουτρα γενικά ή μερικά με μοναδικά μηχανήματα.

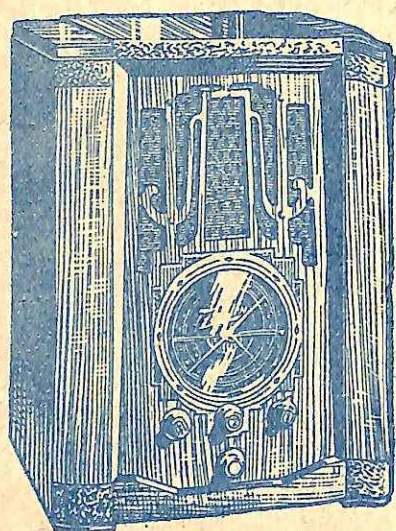

ZENITH

TRADE MARK REG.

RADIO

LONG DISTANCE

“Ολοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις.— Λυχνίαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ (κατ’ ἐκλογήν). ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιόφωνα μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πίνακα (cadran télévision) 18 ἐκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωριστὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 8, 9 & 12 λυχνίων μὲ διπλοῦν μεγάφωνον.

“Ολα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ λεπτοδείκτην ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταίου τύπου ραδιόφωνα λειτουργοῦντα ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ μπαταρίαν 6 Volts.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Ἀθήναι